

Publicație periodică a elevilor
Colegiului Economic „Virgil Madgearu”,
București

S
I
N
T
A
G
M
E

NR. 1-2

2018

”Historia magistra
vitae”

(Marcus Tullius Cicero)

SINTAGME

(№1-2)

(2018)

Coordonare:

Director: Profesor Roxana-Carmen Ionescu
Director-adjunct: Profesor Dana-Gabriela Iliescu
Coordonator de programe și proiecte: Profesor Anca Petrache

Profesori coordonatori:

Profesor Maria Valentina Rădescu
Profesor Mariana Șchiaua
Profesor Darmon Cătălin

Prezentare artistică și tehnoredactare:

Chirculescu Mădălina-Ioana, clasa a IX-a H
Dumitriu Eduard-Gabriel, clasa a X-a B
Manolache Elena-Valentina, clasa a X-a G
Nistor Ana-Maria, clasa a IX-a F
Zavragiu Medeea Dalia Luminița, clasa a XII-a J

Colegiul Economic "Virgil Madgearu"
București
Bulevardul Dacia, Nr. 34, sector 1
Email: cemadgearu@yahoo.com
Site: www.madgearu.ro
Telefon: 021.211.72.56
ISSN 2360 - 0160

CUPRINS

Un secol de cultură și civilizație românească

Editorial

8

Profesor Mariana Schiaua

9

Profesor Maria-Valentina Radescu

100 de ani de la Marea Unire

12	Mica Unirii - Unirea principatelor Române sub Alexandru Ioan Cuza	de <i>Stănciulescu Andreea-Alexandra</i>
13	Jonchiunea principatelor de la idee la fapt	de <i>Mircea Andrei-Alexandru</i>
14	Povestea Unirii din vremuri vechi - Vila Bosianu	de <i>Nistor Ana-Maria</i>
15	Rolul armatei române în Primul Razboi Mondial	de <i>Matei Silvia-Mihaela</i>
16	Idealul de unitate al românilor	de <i>Filip Ana-Maria</i>
18	Evadare în istoria învățământului românesc de după secolul XIX	de <i>Beca Andreea</i>
20	Monumente arhitecturale - Alba-Iulia	de <i>Manolache Elena-Valentina</i>
21	Unirea tuturor românilor poartă amprenta Bisericii	de <i>Ene Alesandra</i>
22	Marea Unire reflectată în literatura română	de <i>Gîjgă Claudia-Maria</i>
24	Gânduri despre Marea Unire	de <i>Sandu Maria-Alexandru</i>
26	„Uniți în cuget și-n simțire”	de <i>Răducanu Luana</i>
32	Cinematografia de la Unire până în prezent	de <i>Ionescu Ana-Claudia</i>
34	Regina ne-a unit	de <i>Zavargiu Medeea-Dalia-Luminița</i>

Făuritorii istoriei

42	Mihai Viteazul	de <i>Nicolae Maria-Alexandra</i>
44	Alexandru Ioan Cuza	de <i>Dumitriu Eduard-Gabriel</i>
46	Ferdinand I	de <i>Olaru Mara</i>
48	Costache Negruzzi	de <i>Nistor Ana-Maria</i>
50	Mihail Kogălniceanu	de <i>Nistor Ana-Maria</i>
52	Nicu Gane	de <i>Nistor Ana-Maria</i>

Unirea printre randuri

56	Liviu Rebreanu	de <i>Voicu Florina Marina</i>
60	Octavian Goga	de <i>Voicu Florina Marina</i>
66	George Coșbuc	de <i>Voicu Florina Marina</i>
72	Ion Luca Caragiale și Teatrul National	de <i>Trocan Cosmina-Alexandra</i>
76	Vasile Alecsandri	de <i>Chirculescu Mădălina-Ioana</i>

Arta este iubire

80	Arta este iubire	de <i>Chirculescu Mădălina-Ioana</i>
81	Arta și cultura urbană	de <i>Nistor Ana-Maria</i>
83	Metamorfoza arhitecturii societății românești	de <i>Apostol Claudia-Nicoleta</i>

Creații literare

90	Literatura - basm al timpurilor moderne	de <i>Mircea Andrei-Alexandru</i>
91	Cu toții simțim realitatea	de <i>Manolache Elena-Valentina</i>
92	Imagina de sine - cum ne influențează părerile celorlalți	de <i>Tudorache Andra-Elena</i>
94	Cum să fii cea mai bună versiune a ta	de <i>Tudorache Andra-Elena</i>
97	Singuri într-o mare de oameni	de <i>Tudorache Andra-Elena</i>
98	Schimbarea	de <i>Ratea Ana-Maria</i>
100	Regrete pentru EA	de <i>Manolache Elena-Valentina</i>
101	Jurnalul unui nebun	de <i>Tudorache Andra-Elena</i>
104	Să nu uiți să spui adio...	de <i>Tudorache Andra-Elena</i>
106	Fericire într-o cană de cafea	de <i>Tudorache Andra-Elena</i>
108	Renașterea ancestrală a primăverii	de <i>Mircea Andrei-Alexandru</i>
109	Incursiune în timp	de <i>Mircea Andrei-Alexandru</i>
110	Mreața unui tablou marin	de <i>Mircea Andrei-Alexandru</i>
111	Mai multe regrete...	de <i>Manolache Elena-Valentina</i>

EMINESCU și UNIREA

EDITORIAL

“Fiecare popor și fiecare epocă se așează în ierarhia valorii istorice după măsura în care a știut să-și întocmească ființarea sa pe pământ, în așa fel ca tot însul să simtă iubirea de bună voie consimțită a colectivității pentru dânsul.”

(Vasile Goldiș)

Dealul unității naționale a fost și rămâne, fără tăgată, cel care a reușit vreme de secole să coaguleze toate energiile acestui popor, a cărui identitate s-a constituit la 1 decembrie 1918 prin eforturile unor personalități devenite repere de gândire și simțire românească. Peste timp, noi “epigonii”, încercăm să omagiem prin acest număr decicat Centenarului Unirii, sacrificiul generațiilor trecute printr-o necesară aducere-aminte.

Sărbătoare istorică, dar mai ales de conștiință, 1 decembrie 1918, fixează în memoria colectivă fapte de îndrăzneală și acțiune istorică, ce a înscris destinul poporului român în istoria universală. E momentul nostru de referință la care ne raportăm de pretutindeni, e timpul în care ne așezăm “cu capul în mâini, în mijlocul sufletului”.

Profesor Mariana Șchiaua

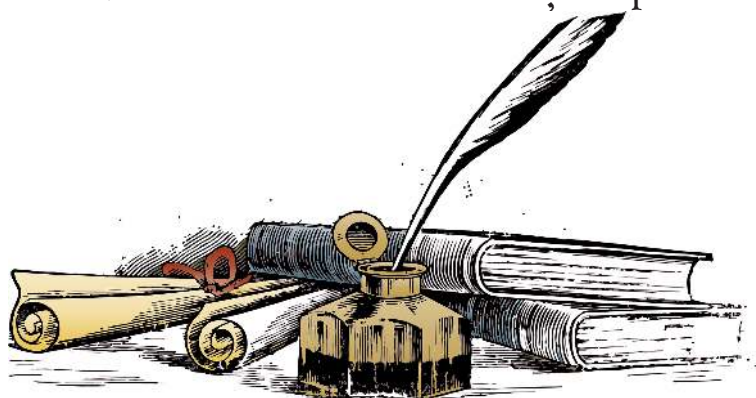
Cu emoție și recunoștință se cuvine a onora trecutul. Învățăm mereu din lecțiile istoriei, măreția strămoșilor ne conferă valoarea certă a iubirii de țară și de adevăr, iar prezentul poate deveni istorie doar prin faptă.

Elevii noștri deschid un portal către “Zilele de aur a scriiturilor române” (Mihai Eminescu) cu sfiala și strângăcia sufletului tânăr. Scrisul lor este timid și sincer, poate exaltat, poate eliptic de metaforă, dar autentic. Împreună încercăm să conturăm o pagină de carte menită Timpului. Ne însoțește constant sentimentul că Unirea de acum un secol este un moment de grație în istoria românilor, căruia i-am oferit o rostire.

După o succintă evocare a unui secol de cultură și civilizație românească în care se simte influxul modelelor culturale europene, ne plecăm cu grațitudine în fața Făuritorilor istoriei moderne a românilor. Freamătul unui timp de reflecție și sensibilitate răzbate prin paginile unor scriitori de referință în literatura secolului XX, a căror operă este punctul de plecare pentru creațiile învățăceilor de astăzi.

Lăsând Poetului Național, ultimul cuvânt într-o odă dedicată țării pe care o iubim cu toții, conturăm perspectiva unei originale abordări a istoriei care devine pentru noi “magistra vitae”.

Profesor Maria-Valentina Rădescu

DUPA SECOLE DE SUFERINTE CRESTINESTE INDURATE SI LUPTURI
PENTRU PASTRAREA FIINTEI NATIONALE DUPA APARAREA
DE SACRIFICII A CIVILIZATIEI URANE SE INDEPLINI DREPTATEA
PENTRU POPORUL ROMAN PRIN SABIA REGELUI FEROC
CU AJUTORUL INTREGEI NATIUNI SI GANDUL REGINEI

1918

2018

**100 de ani
de la
Marea Unire**

2018

1918

În 24 ianuarie 1859 a avut loc Mica Unire – Unirea Principatelor Române sub conducerea lui Alexandru Ioan Cuza. Mica Unire de la 1859 a fost primul pas important pe calea înfăptuirii statului național unitar român.

Unirea celor două principate a fost un proces care a început în 1848, bazat pe puternica apropiere culturală și economică între cele două țări. În anul 1848 s-a realizat uniunea vamală între Moldova și Țara Românească, în timpul domniilor lui Mihail Sturdza, respectiv Gheorghe Bibescu.

În Moldova, Alexandru Ioan Cuza a fost ales domnitor în unanimitate, la 5 ianuarie 1859, reprezentantul „Partidei Naționale”, urmând ca ulterior într-o ședință secretă a Adunării, deputatul Vasile Boerescu să propună la 24 ianuarie 1859 alegerea lui Alexandru Ioan Cuza, aceasta fiind acceptată în unanimitate.

În 1862, cu ajutorul unioniștilor din cele două țări, Alexandru Ioan Cuza a unificat Parlamentul și Guvernul, realizând unirea politică, iar după înlăturarea sa de la putere în 1866, unirea a fost consolidată prin aducerea pe tron a principelui Carol de Hohenzollern-Sigmaringen.

Alexandru Ioan Cuza, înfăptuitorul unirii de la 24 ianuarie 1859 se trăgea dintr-o veche familie de moldoveni, din părțile Fălciului, familie de cluceri, spătari, comiși, ispravnici. Cuza s-a născut la 20 martie 1820. A învățat până în 1831 la Iași, unde a avut colegi pe câțiva dintre viitorii săi colaboratori, între ei Vasile Alecsandri. E trimis apoi la Paris, unde își ia bacalaureatul în litere. S-a întors apoi în țară și a intrat în armată. S-a căsătorit în 1844 cu Elena Rosetti. Domnia lui Alexandru Ioan Cuza în timpul evenimentelor din 1848 a fost în primele rânduri. A luat cuvântul la adunarea de la hotelul „Petersburg” din Iași, cerând înfăptuirea unor reforme democratice. Printre fruntașii adunării arestați din ordinul domnitorului Mihai Sturza s-a aflat și Cuza; a reușit apoi să scape de sub pază și să fugă în Transilvania. Cuza are ocazia să participe la Marea Adunare de la Blaj de la 3/15 mai 1848, după care se retrage în Bucovina.

În timpul domnitorului Grigore Ghica s-a reîntors în țară și în perioada pregătirii Unirii îndeplinea funcția de pârcălab de Galați. Ca formă de protest față de falsificarea alegerilor pentru adunările ad-hoc din Moldova, Cuza și-a dat demisia din funcția de pârcălab. Patriot cu idei liberale, nu radicale însă, Cuza a fost acceptat chiar și de partizanii celor doi Sturza care candidau susținuți de conservatori. La 5 ianuarie 1859, el a fost ales cu unanimitatea voturilor deputaților prezenți în Moldova.

Domnia lui Alexandru Ioan Cuza, deși scurtă (1859-1866), a fost perioadă de maximă dezvoltare a României moderne. Prin recunoașterea Unirii depline, crearea primului Parlament unic al României și al primului guvern unitar, prin reformele sale: adoptarea primei Constituții românești, reforma electorală, secularizarea averilor mănăstirești, reforma agrară, a învățământului, domnia lui Alexandru Ioan Cuza a pus bazele dezvoltării moderne a României.

Unire, un cuvânt cu multe înțelesuri în care se contopesc dorința de prosperitate, dorința de unificare a mai multor forțe cu un potențial colosal, întruparea într-un tot unitar a brațelor unei țări mamă, a cărei sorti s-au vitregit, un stat, a cărei istorie ne va face să cadă o lacrimă pe obraz în memoria celor ce s-au jertfit pentru ca noi, cei de astăzi să deținem un loc numit „acasă”.

Ceea ce au dorit mai marii vremii, scriitori, conducători de principate, a fost să reunească și să refacă ADN-ul, dacă îi putem spune așa, a strămoșilor noștrii daci și romani, să tresalte inima românilor de pretutindeni, fie ei moldoveni, olteni, dobrogeni, transilvăneni.

Pământul țării sfânt zgâlțâia din scoarță în scoarță la unirea apelor ce curg pe acest tărâm, zvâcnea și tânjea la întâlnirea cea care avea să construiască România de astăzi. Această alipire avea să aducă multe beneficii, atât pe plan administrativ cât și în aria patrimoniului.

Recunoașterea finală a unirii pricipatelor a necesitat nenumărate negocieri cu Imperiul Otoman, dar axa cronologică a evenimentelor din principate a garantat rezultatul, întrucât instituțiile și serviciile publice din Țara Românească și Moldova au fuzionat. Armatele lor fuseseră deja unificate sub un comandant unic. La rândul lor, și liniile de telegraf, serviciile navale, dar și moneda s-au aglutinat. Organele administrative a celor două capitale au menținut legătura unele cu altele fără a mai trece prin miniștrii străini, iar Comisia Centrală de la Focșani a lucrat cu febrilitate pentru a reuni procedurile și legile administrative.

O așa numită restaurație a avut loc la sud și est de Carpați. Convenția de la Balta-Liman din 1 mai 1849 dintre Rusia și Imperiul Otoman a stabilit un protectorat comun asupra principatelor române, Rusia fiind asociatul principal.

Inițiatorul unirii, nimeni altul decât Alexandru Ioan Cuza, a pus temelile unei istorii noi, unei ideologii noi, unei țări noi. Principatele Unite ale Moldovei și Valahiei, după cum se numea la vremea respectivă, avea să devină la data de 24 ianuarie 1859 România, țara în care ne-am născut și de care ne leagă atâtea amintiri și trăiri .

Noul domnitor al Principatelor Unite provenea dintr-o familie de nobili ce deținuseră funcții deosebite în administrația centrală și regională a Moldovei, începând cu secolul al XVII-lea. În momentul în care a fost ales domnitor, era fruntașul armatei moldovenești. Fără îndoială a fost ales, datorită serviciului său patriotic îndelungat, poziției sale unioniste consecvente și ideilor politice și social liberale, deși nu radicale.

Unioniștii l-au ales pe Alexandru Ioan Cuza domn al Moldovei la 5 ianuarie 1859, iar în data de 24 ianuarie 1859, Cuza a fost ales domn de către adunarea electivă a Țării Românești. Au fost astfel abilitate prevederile Convenției de la Paris din 1858, care reprezenta o a doua Constituție pentru români care stipulau alegerea a doi domni și a două parlamente separate. Doar două instituții erau comune: Comisia Centrală de la Focșani, care alcătua legile și Înalta Curte de Casație și Justiție, ce avea rol de tribunal suprem.

Ultimul act al creării noului stat unificat a fost Legea din 21 februarie 1862 care dizolva Comisia Centrală de la Focșani. Numele de România, fiind utilizat des, dar nu oficial, în anii 1850 pentru a se raporta la un stat unit între Carpați și Marea Neagră, a devenit denumirea generală pentru Principatele Unite și, începând cu anul 1862, a fost utilizat în înscrisurile guvernamentale ale țării.

Ziua de 24 ianuarie ne va face din nou să retrăim, cel puțin la nivel de poveste, acești câțiva pași făcuți de strămoșii noștri pentru tot ce înseamnă astăzi România.

Povestea Unirii din vremuri vechi Vila Bosianu

Clădirea ce are mai bine de 160 de ani vechime, este plasată pe dealul Filaretului, iar vara este aproape insesizabilă din cauza păduricii ce o înconjoară, deși este considerată monument turistic, istoric-cultural.

Aceasta a fost construită de către Luigi-Ludovic Lipizer, din ordinul lui Constantin Bosianu, fost jurist și om politic (fost director al Eforiei Răscoalelor, al Ministerului Justiției, fost Premier al României-1865 și Președinte al Senatului-1879), care și-a îndreptat atenția spre sudul Bucureștiului la jumătatea secolului XIX, plănuiind ridicarea clădirii.

Nimeni nu s-ar fi gândit că această casă va avea cel mai important rol în planificarea alegerii lui Alexandru Ioan Cuza ca domnitor al Țării Românești la 24 ianuarie 1859.

Construcția a fost realizată într-un stil neogotic, înfrumusețată de camere octogonale și detalii în forma Stelei lui David la uși, un turn cu creneluri, iar intrarea era împodobită cu o maiestooasă scară realizată din piatră, cu o porțiune mai înaltă în treapta de jos, pentru doamnele care se urcau în trăsură sau pentru domnii care plecau călare.

Acesta a fost locul unde se țineau întrunirile unioniștilor, în care a fost hotărâtă alegerea lui Alexandru Ioan Cuza ca domn și în Muntenia, după ce urma să fie ales în Moldova. Însuși viitorul domn al Principatelor Unite a fost găzduit în vilă înaintea alegerilor de pe 24 ianuarie, deoarece aceasta îi putea garanta siguranța, datorită turnului înalt de observație și a arnăuților ce patrulau în jurul casei.

După înscăunarea lui Cuza, Constantin Bosianu a fost numit judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, în 1862, vicepreședinte al Consiliului de Stat, în 1864, și președintele Departamentului de Interne, Agricultură și Lucrări Publice, în 1865. În această perioadă, Vila Bosianu a servit ca sediu al Consiliului de Miniștri, un rol mult mai important decât cel atribuit anterior, urmând ca în 1871 să se înființeze o prestigioasă publicație legislativă românească „Dreptul”.

După moartea marelui jurist (martie 1882), Ion I. Câmpineanu a cumpărat terenul pe care se afla vila și i l-a încredințat lui Ștefan Hepiteș, membru correspondent al Academiei Române, pentru mutarea Institutului Meteorologic de la Herăstrău, iar până la construirea pavilioanelor speciale pentru Institut, Casa Bosianu a funcționat ca sediu.

Arhitectura clădirii a avut de suferit de-a lungul anilor, din cauza întreținerii defectuase, cât și din partea cutremurelor din 1940 și 1977. În anul 1992 a fost restaurată de arhitectul Octav Dumitru, dar în prezent este una dintre clădirile importante ale Bucureștiului, dar prea puțin cunoscute publicului, deoarece aceasta nu poate fi vizitată, doar cu anumite ocazii sau doar în vizite organizate.

Participarea României la Primul Război Mondial cuprinde totalitatea măsurilor și acțiunilor de ordin politic, diplomatic și militar desfășurate de statul român, singur sau împreună cu aliații, între 13/28 iulie 1914 și 28 octombrie/11 noiembrie 1918, în vederea atingerii scopului politic principal al participării la război - realizarea statului național unitar român.

La izbucnirea Primului Război Mondial, pe plan intern, România era o țară în care chiar dacă instituțiile regimului democratic erau prezente, funcționarea organismului statal era departe de standardele occidentale. Economia avea o structură arhaică și anacronică, bazată pe o agricultură de subzistență, tradițională și cu un nivel redus de productivitate. Societatea era dominată de o aristocrație funciară care își exercita dominația asupra unei mase mari de populație, preponderent rurală și în covârșitoare măsură analfabetă.

România era ea însăși prinsă în aceste jocuri de putere. Pe de o parte ea era un obiect al rivalităților imperiilor vecine, care aveau pregătite planuri anexioniste pentru diferite părți ale teritoriului său, pe de altă parte România căuta să își creeze condițiile propice pentru îndeplinirea idealului național, de adunare într-un singur stat a tuturor provinciilor istorice românești.

Deși legată de Imperiul Austro-Ungar printr-un tratat secret de alianță, din 1883, România alege să se declare neutră la izbucnirea ostilităților, în iulie 1914.

În august 1916, România primește un ultimatum să decidă dacă dorește să se alăture Antantei „acum ori niciodată”. Sub presiunea cererii ultimative, guvernul român acceptă să intre în război de partea Antantei, deși situația de pe fronturile de luptă nu era una favorabilă.

După o serie de victorii tactice rapide în Transilvania asupra unor forțe austro-ungare copleșite din punct de vedere numeric, armata română va suferi în toamna anului 1916 o serie de înfrângeri zdrobitoare, ceea ce va forța autoritățile statului să se refugieze în Moldova, permițând inamicului să ocupe două treimi din teritoriul național.

Campania din vara anului 1917 a fost una de succes, reușindu-se, în faza inițială, înfrângerea trupelor Puterilor Centrale în bătăliile de la Mărăști, Oituz și Mărășești. Planificatorii militari români intenționau ca în continuare să dezvolte această ofensivă pentru a începe eliberarea teritoriului ocupat, dar izbucnirea revoluției în Imperiul Rus a dus la abandonarea acestor planuri și trecerea din nou la defensivă strategică.

Situația pe frontul de est a evoluat într-un mod negativ, astfel încât după ce Rusia a încheiat pacea de la Brest-Litovsk cu Puterile Centrale, România a fost nevoită să ceară armistițiul și apoi să fie nevoită să iasă din război și să semneze o pace separată în condiții umilitoare, în primăvara lui 1918. Refuzul regelui Ferdinand, care a amânat la nesfârșit gestul formal de a semna acest tratat, a făcut posibilă reînceperea ostilităților în ultimele două zile ale războiului, prezervând în acest mod statutul României de stat beligerant la Conferința de Pace de la Paris.

Idealul de unitate al românilor

“Un oraș destul de mic, dar, de asemenea, destul de cochet și plin de viață. Așa arăta Alba Iulia în urmă cu 100 de ani. Centrul localității cuprindea un număr mic de clădiri monument care au fost demolate ulterior de regimul comunist, dar care aveau un rol simbolic pentru arhitectura orașului.”

În Antichitate, pe locul acestei cetăți, actuală reședință a județului Alba, se regăsea castrul (lagărul) roman Apulum. În perioada 1541-1711, Alba Iulia a reprezentat reședința principilor Transilvaniei și, astfel, capitala politică a Principatului Transilvaniei. Între anii 1595-1596, sub conducerea lui Sigismund Báthory, respectiv între 1600-1601, având conducător pe Mihai Viteazul, orașul a fost reședința conducătorului politic al Moldovei, Transilvaniei și Țării Românești, aflate în uniune personală.

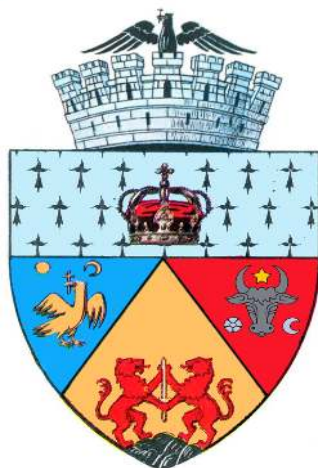
Înainte de cucerirea romană, în apropierea actualului oraș se afla localitatea Apoulon, un centru dacic fortificat destul de important pe hărți. Imediat ce Traian a reușit să cucerească Dacia, orașul a primit denumirea de Apulum, fortificația fiind extinsă.

Pentru prima oară sub numele de Alba Iulia va apărea în anul 1199, ca centru al administrației Regatului Ungariei din capul de bou și leii rampanți sunt simboluri tradiționale ale Transilvaniei, iar, mai apoi, drept capitală a Principatului Transilvaniei.

Numele orașului a fost asociat ulterior cu dezideratul (document în care sunt consemnate dorințe sau cerințe) de unitate al românilor, de la 1 decembrie 1918, prin decizia Marii Adunări Naționale de la Alba Iulia.

Aceasta se compune dintr-un scut rotunjit, tăiat în bandă și în bară (oblic), cu trei cartiere și cu marginile triunghiulare.

Coroana de șef de pe hermină reprezintă coroana României, amintind de independența dobândită în anul 1877. Acvila cruciată, în bandă și în bară (oblic), cu trei cartiere și cu marginile triunghiulare. Coroana murală cu șapte turnuri crenelate semnifică rangul de municipiu reședință de județ al orașului Alba Iulia.

Alba-Iulia - orasul Unirii de la 1 decembrie 1918

La 1 noiembrie 1599, domnul Țării Românești, Mihai Viteazul, a intrat în Alba Iulia, realizând unirea politică a Transilvaniei, Moldovei și Țării Românești sub conducerea sa, oferindu-i-se cheile orașului de către episcopul Demetrius, cancelar al Transilvaniei.

Data de 7 octombrie 1698 marchează în Alba Iulia Sinodul de Unire cu Biserica Romei, prezidat fiind de mitropolitul Anastasie Anghel.

Declarația de la Alba Iulia din 1 decembrie 1918 va proclama oficial unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei și Maramureșului cu România. Încoronarea regelui Ferdinand I și a reginei Maria a avut loc în data de 15 octombrie 1922, simbolizând unirea tuturor provinciilor istorice ale României sub sceptrul (autoritatea) aceluiași monarh.

Un an mai târziu de la înfăptuirea unirii, la Alba Iulia va avea loc prima sărbătorire a zilei de 1 decembrie ca zi națională a României.

Mihai Viteazul a spus în urma intrării triumfătoare în Alba Iulia următoarele cuvinte:

”Pentru a trăi o viață care ți-a fost dată, ești dator să o meriți atât ca om, cât și ca neam în fiecare clipă.”

De aceea, românii trebuie să dovedească faptul că merită din plin onoarea istoriei și avuțiilor pe care le posedă.

Istoria învățământului românesc cuprinde majorele schimbări ale educației, ca parte a istoriei, influențate de schimbările politice și administrative ale României contemporane. O dată cu finalizarea Primului Război Mondial, statul național unitar român, a încercat integrarea cât mai rapidă a diverselor sisteme de educație, considerând acest aspect unul dintre cele mai importante ale momentului. Succesul acestei încercări a fost asimilat rapid, învățământul primar devenind obligatoriu, singura problemă fiind analabetismul revelator al segmentelor vârstnice, care însă nu a reprezentat o problemă majoră a perioadei.

Secolul XIX și începutul secolului XX...

Acest interval a fost însemnat de constituirea educației în teritoriile care mai târziu au întregit România Mare. În Transilvania și Bucovina exista o rețea de școli primare și secundare, astfel că în această zonă procesul de alfabetizare a fost mai pregnant și considerabil. La fel de esențială este și informația conform căreia mulți dintre scriitorii români, cum ar fi: Ioan Slavici, Mihai Eminescu, au studiat sau au debutat în această regiune. Ulterior, după transferarea autorității la Ungaria, maghiara a devenit limbă de bază în administrație, iar școlile de limbă germană și română au fost închise.

Dezvoltarea sistemului de educație continuă cu organizarea primelor cursuri de studii superioare în limba română în Țara Românească și Moldova. Gheorghe Asachi deschide la Iași o școală de ingineri hotarnici în 1813, iar între 1812-1822 academiile din București și Iași sunt înlocuite de academii în limba română, un exemplu relevant fiind Academia Mihăileană, respectiv Colegiul Sfântul Sava. Aceste instituții au reprezentat punctul de plecare pentru înființarea fundațiilor primelor două universități moderne din România, Universitatea din București (1864) și Universitatea din Iași (1860). Domnitorul Alexandru Ioan Cuza a fost cel care a aprobat prima Lege a Instrucțiunii Publice în 1864 conform căreia: „Ciclul primar includea „școalele primare din comunele rurale și urbane” (Art. 3). Ciclul secundar includea „liceele, gimnaziale, seminariale, școalele reale, de bele-arte, profesionale și școalele secundare de fete” (Art. 4). Ciclul superior includea „facultățile de litere, de științe matematice și fizice, de drept, de medicină” (Art. 5). ” La doi ani după aprobare, în 1866 și respectiv 1870, au apărut regulamente de ordine și disciplină pentru licee și gimnazii și pentru școlile primare multe dintre acestea ajungând până în actualitate. 1862 a fost anul în care s-a format un sistem unic de educație pentru tot teritoriul României. Anul 1880 a fost reprezentat de reforma zidită de către Spiru Haret, ministrul educației de atunci, ce a pus bazele unei idei strălucite, ulterior modelate de viitorii miniștri, conform căreia trebuiau construite mai multe instituții de învățământ în zona rurală, fapt ce a dus la un proces de alfabetizare sporit și de succes.

Anul 2018 reprezintă un an marcant pentru istoria României. În acest an se celebrează centenarul de la Marea Unire de la 1 decembrie 1918, atunci când Bucovina, Basarabia, Transilvania și Regatul României s-au unit pentru a forma astăzi statul național, România.

Ce se întâmpla acum o sută de ani cu educația înaintașilor noștri?...

Cele două mari probleme ale României de după încheierea războiului erau înglobarea a 4 sisteme de învățământ diferite, datorită evidentelor diferențe dintre provinciile istorice, dar și sistematizarea cu care se confruntau. Diferențele de la sat la oraș, au fost remarcabile până în 1941, în anumite cazuri elevii care se mutau la oraș erau nevoiți să repete un număr de ani până ajungeau la nivelul pretins. Învățământul 'clasic' a fost modernizat și el, limbile moderne și cele clasice fiind concentrate în ceea ce a ajuns programa de studii sociale. De asemenea, învățământul tehnic a fost remediat pentru a putea furniza tehnicieni și mecanici pricepuți pentru fabricile ce fuseseră construite.

Cel De-al Doilea Război Mondial a influențat totodată sistemul educațional din cauza influențelor sovietice ce au înlocuit sistemul de influență franceză cu cel stalinist.

Începând cu 1949-1958 Partidul Comunist Român, sprijinit de Uniunea Sovietică s-a axat pe crearea 'omului nou' controlând educația sub toate formele ei. Distrugerea sistemului vechi și crearea unei noi versiuni, în 1949, prin intermediul reformelor, a fost esențială

Efectele comunismului asupra educatiei:

- Un număr mare de educatori și profesori au fost arestați sau uciși;
- Școlile au fost divizate pe trei trepte(grupuri școlare, școli și universități de mijloc), oferind educație identică tuturor;
- Majoritatea universităților au fost retrogradate la nivelul de institute tehnice;
- Studiul religiei, dar și școlile bazate pe acest tip de învățământ au fost interzise sau restricționate sever, aceasta fiind înlocuită de ateismul științific;
- Rusa a devenit obligatorie la toate nivelurile, iar franceza a fost eliminată;
- Sociologia, dar și toate celelate științe legate de aceasta au fost reformate pe baza ideologiei staliniste.
- Mulți autori clasici au fost interziși pe loc din cauza cenzurii impuse de noul partid.
- Pionierii și Uniunea de Muncă pentru Tineret au reprezentat organizatii datorate implicarii partidului in educatia si disciplina poporului.

Cu toate aceste aparente disfuncții ale noii societăți comuniste, au existat și avantaje precum instruirea în masă în procent de peste 90%, dar și reparația învățământului în limba minorităților. Ultimii ani ai existenței partidului au adus o nouă reglementare, aceea a 'treptei' între clasele a 10-a și a 11-a, dar și obligativitatea celor 12 ani de școală, anulată ulterior în 1989.

După 1990, educația a fost puternic influențată de revoluția din 1989, dar și de noile legi ale MECI: „Grădinița este opțională între 3 și 6 ani. Școlarizarea începe la vârsta de 6 ani și este obligatorie până în clasa a 10-a (de obicei, care corespunde cu vârsta de 16 sau 17). Învățământul primar și secundar este împărțit în 12 sau 13 clase. Învățământul superior este aliniat la spațiul european al învățământului superior. Sistemul oferă următoarele diplome: de absolvire (absolvirea școlii generale, fără examen), Bacalaureat (absolvirea liceului, după examenul de Bacalaureat), licență (Cadru de absolvirea a Universității, după un examen și / sau a tezei), Masterat (diplomă de master, după o teză și, eventual, un examen), Doctorat (doctor, după o teză).”(sursă:

<https://ro.wikipedia.org>)

Astăzi suntem ancorați într-un sistem evoluat al celui de la 1990, dar aproximativ asemănător. Educația pornește de la grădinița, urmând școala primară sau gimnazială ce cuprinde, astăzi, 9 clase(clasele 0-8); liceul (clasele 9-12) și facultatea care este alcătuită din numărul de ani specific domeniului ales.

Alba Iulia este municipiul de reședință al județului Alba, Transilvania, România. Se află în zona de sud-vest a Transilvaniei, pe malul râului Mureș.

La 1 decembrie 1918 a fost locul de desfășurare a Marii Adunări Naționale de la Alba Iulia, care a legitimat popular unirea Transilvaniei și a Banatului cu Regatul României.

Cetatea Alba Carolina este o fortăreață cu bastioane de tip Vauban construită la începutul secolului al XVIII-lea în orașul medieval Alba Iulia pe Dealul Citadelei, având rol de fortificație strategică de apărare a Imperiului Habsburgic împotriva eforturilor militare ale Imperiului Otoman și de consolidare a puterii habsburgice pe plan local.

Construcțiile sunt executate din cărămidă, cu ziduri scunde înconjurate de șanțuri, aceste fortificații se caracterizează prin folosirea bastioanelor în formă de pană, prin crearea unui întreg dispozitiv de supraveghere care evită punctele moarte.

Cetatea Alba Carolina este considerată o comoară arhitecturală. Deși a fost construită cu scop militar, aceasta nu este mai puțin impresionantă din punct de vedere arhitectural. Forma Cetății și așezarea celor șapte bastioane în forma de stea sunt elemente clasice ale construcțiilor de tip Vauban. Datorită necesității de adaptare la teren bastioanele nu sunt egale, iar cele principale au cazemate interioare. Sistemul defensiv include baterii de artilerie pe platformele superioare, un șanț interior lat de 27 de metri și raveline care apară curțile.

Cetatea Alba Iulia se remarcă și prin frumusețea porților de acces în interiorul fortificației. În total, există șapte porți spectaculoase, dintre care trei au fost redeschise sau reconstruite după zeci sau chiar sute de ani. Cea mai spectaculoasă este poarta a treia, care prin arhitectură și elemente decorative îl glorifică pe împăratul Carol al VI-lea.

Porțile Cetății Alba Carolina sunt în prezent elemente importante din imaginea idilică a fortificației Vauban de la Alba Iulia. Multe dintre cele mai importante evenimente culturale au loc în apropierea acestora. Toate porțile au fost restaurate prin amplul program derulat în ultimii 10 ani. În total există șapte porți, dintre care ultima a fost închisă pentru aproape 300 de ani. Poarta a II-a a fost refăcută după aproape 80 de ani de la distrugerea parțială, în timp ce Poarta a V-a a revenit "la viață" după 50 de ani, perioadă în care a fost astupată cu un zid.

- Cetatea Alba Carolina, cea mai mare fortificație bastionară de tip Vauban din această parte a Europei.
- Pentru construcția Cetății a fost daramată o mare parte din orașul medieval.
- Cetatea a fost construită de peste 10.000 de iobagi.
- Cetatea are propriul său sistem de canalizare.
- Poarta a III-a, un simbol al bogatei istorii a Cetății.
- Cetatea Alba Carolina, o comoară arhitecturală.
- Inginerul Giovanni Visconti nu și-a văzut proiectul terminat, însă este îngropat la Alba Iulia.

Articol realizat de: Manolache Valentina, clasa a X-a G

Ca orice eveniment important al istoriei neamului și Unirea tuturor românilor poartă amprenta Bisericii, prin reprezentanții ei de seamă.

Relația dintre Biserică și Stat în țara noastră dăinuie încă de la începuturile noastre ca popor. Istoria Bisericii completează istoria națională și o împlinește.

În evenimentele majore ale românilor găsim Biserica întotdeauna alături de popor. Numărăm credincioșii și preoții în răscoalele lui Gheorghe Doja sau Horea, Cloșca și Crișan, în Revoluția lui Tudor Vladimirescu, în Revoluția de la 1848, în mișcarea pentru Unirea Principatelor, în Războiul pentru independență sau în Răscoala de la 1907.

Astfel, prezența ierarhilor, consilierilor, preoților, teologilor și credincioșilor la evenimentele din anul 1918 vine ca un lucru firesc în împlinirea istoriei.

Un document de epocă, descoperit de mitropolitul Antonie Plămădeală în Arhiva Cancelariei Sfântului Sinod, ne introduce în atmosfera pregătirii Unirii, în toamna anului 1918. Este vorba despre o scrisoare a lui Teodor Mihali către episcopul Elie Miron Cristea, viitorul patriarh al României, datată 8 octombrie 1918.

Nu putem proceda însă solidar fără de a ne sfătui mai intim și fără de a lua o hotărâre, atât referitor la modul de procedare, cât și referitor la bazele principiale pe cari va fi să stăm cu toții Contând cu siguranță că Ilustritații tale îți va servi de imbold mai puternic glasul timpului decât apelul meu, nădăjduiesc că-mi va fi dat să ne putem revedea la Oradea-Mare“.

La 30 octombrie, episcopul Aradului, Ioan I. Papp, a cerut episcopilor români, ortodoksi și greco-catolici, să-și precizeze atitudinea cu privire la Consiliul Național Român Central.

Primul răspuns a venit din partea episcopului Miron Cristea al Caransebeșului, în forma unei adrese din pentru Consiliul Național Român, în care amintea dreptul fiecărui popor de a dispune liber de soarta sa, iar „interesele de viață ale neamului românesc pretind ca un categoric imperativ înfăptuirea acestui drept de liberă dispoziție și față de neamul nostru“.

Discursul de încheiere a Marii Adunări Naționale a fost rostit de episcopul Ioan I Papp : „Ne-am prezentat aici îndeosebi cu scopul și dorința ca, precum antecesorii noștri, vrednici de pomenire episcopi de pe vremuri, au suspinat împreună cu clerul și poporul credincios sub povara sistemului de împilare a tot ce a fost românesc, acum tot împreună cu clerul și poporul nostru să prăznuim bucuria zilei în care ne-a răsărit și nouă soarele dreptății, care ne este chezașia unei vieți viitoare ca națiune românească liberă și unică îndreptățită a dispune de soarta sa prezentă și viitoare“.

Ziua de 1 Decembrie 1918 a fost numită de mitropolitul Antonie Plămădeală „ziua bucuriei românești, împlinirea marelui vis, regăsirea tuturor românilor în vechile frontiere ale Daciei și ale lui Mihai Viteazul, în România Mare, a cărei unitate, independență, libertate și suveranitate se desăvârșise în vremea noastră, într-un avânt fără margini, cu însuflețire, cu dăruire, cu iubire sfântă pentru moștenirea primită și cu hotărârea de a o lăsa urmașilor și mai frumoasă“.

Marea Unire reflectată în literatura română

Marea Unire din 1918 a fost și va rămâne pagina cea mai sublimă a istoriei românești. Nu o victorie militară a stat la temelia României Mari, ci actul de voință al națiunii române de a-și da armătura teritorial-instituțională care este statul național.” Astfel valorifică regretatul academician Florin Constantiniu, un istoric român, semnificația istorică a zilei de întâi decembrie 1918. Realizarea Marii Uniri, a fost manifestarea voinței unanime a neamului românesc, fiind oglindit în pagini pline de un vibrant patriotism. Devotamentul era răspândit către toate părțile locuite de români, cu ajutorul presei „Românul” din Arad, care a dat o atenție deosebită creațiilor literare, care cântau Marea Unire. Atunci „un gând s-a frământat și o inimă a bătut în neamul românesc în ziua de întâi decembrie: gândul unirii tuturor românilor și inima României Mari”(Românul nr. 24/1918).

Scriitorii noștri, dintotdeauna, și-au umplut sufletul din izvoarele neamului. Faptele mărețe ale istoriei poporului au pătruns în conștiința neamului, nu numai prin paginile zguduitoare ale istoriei, ci și prin slovele scriitorilor patrioți, ale căror poezii înflăcărare ajungeau odată cu ordinul de zi până în tranșeele pe liniile frontului. Toți poeții, începători, mici sau mari, recunoscuți sau nu, post-modern de literatură, cu grad de soldat sau general, împreună cu ceilalți combatanți și întreaga națiune, aveau atunci în ceasul de cumpănă al existenței noastre ca națiune un singur ideal: eliberarea Ardealului de sub apăsătorul jug imperial austro-ungar și unirea tuturor românilor din celelalte provincii răpite de vecini. Astfel presa literară și literatura cunoaște o efervescentă deosebită din care nu lipsesc polemicile, uneori violente ale unor personalități istorice precum Mihail Sadoveanu, Camil Petrescu, Liviu Rebreanu, Mateiu Caragiale, Ion Barbu, Lucian Blaga, Tudor Arghezi și alții care prin lucrările lor publicate în țară și străinătate au avut un rol deosebit în cunoașterea realităților din România precum și răscolirea sentimentelor patriotice din sufletele românilor

Mulți dintre poeți au fost și femei, care purtând în pântec copii neamului, nu uitau de țara văduvită și înlăcrimată îndemnând cu aceeași bărbătească înflăcărare: Hai copii! Hai Români! Azi soldați, mâine stăpâni, / Pe o altă Românie!... scria poeta Elena Văcărescu în poezia: „N-așteptați!” în iunie 1915. Elena Văcărescu a fost prima femeie primită, în 1925, în rândurile Academiei Române. Considerată un adevărat ambasador pentru România, a militat pentru Independența țării și pentru realizarea Marii Uniri din 1918, deși a trăit la Paris. Autoare a șase volume de versuri în limba franceză, ultima descendentă a poezilor Văcăreștilor a fost premiată de francezi cu Legiunea de Onoare. A făcut parte din nenumărate organisme internaționale unde a popularizat creația românească. „N-a fost niciodată despărțită de țara în limba căreia n-a scris (...). O româncă din cel mai adevărat sânge românesc, care își afirmă cu orgoliu și originea și sufletul românesc (...) O asemenea personalitate onorează două literaturi” (Camil Petrescu-Critici).

O astfel de personalitate impunătoare era poetul și publicistul Octavian Goga, născut în Rășinari, Sibiu în 1881. Acesta s-a implicat de timpuriu și într-un mod foarte dinamic în lupta pentru drepturile naționale și sociale ale românilor din Transilvania. Articolele din volumul „Strigăte în pustiu. Cuvinte din Ardeal într-o țară neutrală” (1915) și poemele din volumul „Cântece fără țară” (1916) exprimă retorica momentului, și alternează virulența cu ardoarea patriotică. Într-un apel din 15 iunie 1915, semnat, printre alții, și de O. Goga, și publicat în ziarul „Epoca”, condus de Nicolae Filipescu, se afirma: „Ideea unității politice a neamului românesc, propagată de noi ani de-a rândul în ziarele din Ardeal, ne călăuzește și acum, când credem că a sosit ceasul să se împlinească visul atâtor generații. Această credință ne-a îndemnat să trecem munții ca să ne putem pune în serviciul operei de dezrobire a pământului care ne cheamă. Îndeplinim această datorie cu condeiul până în clipa când conștiința țării ne va da prilejul să luăm arma-n mână...”. Între conștiințele epocii, luptând sub steagul bătăliei pentru Marea Unire, Octavian Goga joacă un rol considerabil. De la pamfletele din „Însemnările unui călător” (1911) până la „Strigăte în pustiu” (1915), de la volumul „Din umbra zidurilor” (1913) până la „Cântece fără țară” (1916), spiritul lui Goga se dovedește de un militantism robust, tranșant, ațintit către steaua polară a idealului național. Poetul e, totodată, și un gazetar de fulminantă expresie politică, la gazeta „Țara”. Îndemnul poetului sunt vii, urgente, protestatare și mesianice: „Veniți, Români! Porniți-vă spre munte,/V-arate drumul morții din morminte./Și nu uitați a veacurilor carte,/Veniți, veniți!...Căci adevăr zic vouă:/«Ori vă mutați hotarul mai de parte,/Ori veți muri cu trupul frânt în două...»”(Latinitatea strigă din tranșee).

Un poem ca „Treceți, batalioane române, Carpații!” a devenit imnul mobilizator al epocii, pentru cei ce au reeditat drumul lui Mihai Viteazul în Transilvania. Scriitor de mari resurse romantice, agitator de conștiințe, a fost exponentul strălucit al pregătirii și împlinirii visului național secular. “S-a ars pe sine prin flacăra nestinsă ce ardea în el” (Nicolae Iorga).

După Marea Unire din 1918, au început să se dezvolte mai toate ramurile economiei naționale. Prin acest act înfăptuit la Alba Iulia la 1 Decembrie s-a realizat unitatea națională și integrarea în ritmul european de modernizare iar numărul ziarelor cu pagină literară și reviste literare se înmulțesc. O parte din ele, fac cunoscute operele scriitorilor români. În perioada abordată disputele literare se duceau în jurul modernismului și al tradiționalismului. Primul obiectiv s-a realizat prin promovarea unor nume ca: Ion Barbu, Camil Petrescu, Pompiliu Constantinescu, George Călinescu și mulți alți. Apariția romanului Ion de Liviu Rebreanu în anul 1920 a fost un eveniment editorial. Acesta fiind primul roman românesc comparabil cu capodoperele universale prin impresia copleșitoare de viață pe care o degaja. Romanele apărute în perioada interbelică continuă inspirația rurală prin operele lui M.Sadoveanu, și L.Rebreanu, dar având valori cu totul superioare și cu modalități specifice. În perioada interbelică romancierii, asemeni confracților din Europa, experimentează tehnici multiple ale romanului modern. Astfel exista tendința de întoarcere la modele tradiționale precum cel balzacian pe care George Călinescu îl folosește în “Enigma Otiliei”. Romanul interbelic cunoaște și alte orientări cum este lirica în opera lui Ionel Teodoreanu, estetizanta și simbolistica la Mateiu Caragiale, memorialistica la Constantin Stere și fantastica la Mircea Eliade.

Prin personalitățile care îl ilustrează, prin înnoirile profunde pe care le aduce, prin diversitatea formulelor pe care le propune, romanul secolului XX reprezintă un moment de o deosebită importanță în evoluția literaturii universale, fiind numit pe bună dreptate “secolul romanului”. Astfel s-au pus bazele Marii Uniri din Literatura Română.

1 decembrie 1918

Sătteam liniștită proptindu-mi barbia în propriile-mi palme, încercând sa-mi adun gândurile.

Să fii roman în Harghita este greu, este extrem de greu. Cine dorea să-și păstreze privilegiile și moșiile trebuia să renunțe la religia ortodoxă și să adopte obiceiurile lor. Cine nu făcea acest lucru, rămânea ortodox, român și fără pământuri, așadar Ținuturile Secuiești erau primitoare pentru maghiari sau poate chiar și nemți până la urmă, însă nu și pentru noi, cei care eram dinaintea lor aici. Sentimentele noastre erau mereu rănite de nedreptate, limba noastră ajunsese vorbită doar acasă, minciunile despre orginile noastre continuau să curgă cu orice ocazie, nimeni nu ar fi putut sa-i condamne. Noi românii de aici eram pierduți și mereu ai nimănui. Inima României era prinsă într-un ghimpe ce parca nu avea cum sa se desprindă. Trăisem în Harghita pentru o perioadă, după care ne mutaserăm în Alba Iulia, unde era parcă mai bine pentru noi.

Dar aveam presimțirea ca asta avea să se schimbe, întâmplările acestui Prim Război Mondial aveau să ne descopere pe noi câștigătorii României Mari. Și chiar așa a fost, fericirea românilor nu putea fi descrisă în cuvinte, doar de le aruncaii o privire și le vedeai cum ochii le scânteiau.

Am auzit brusc o ciocănitură, apoi cum se deschide ușa casei. Persoana ce se arăta în acel moment era într-o puternică stare de extaz. Degetele mâinii îi tremurau cu frenezie.

Vorbele sale mi-au provocat emoții copleșitoare.

-Veniți cu noi, frații mei, ziua asta este a noastră!

Nici nu realizasem până în acea secundă, până în acea dimineață ce zi uimitoare avea să răsară de nicăieri, chiar dacă aveam așteptări, nesiguranța îmi crease mereu o stare de panică.

Repede, ne-am pregătit cu toții pentru a ieși pe străzile Albei Iulia, ce nu cu mult în urmă erau lipsite de speranță. Neamul românesc zbiera de bucurie, inimile noastre nici nu mai încăpeau în piept. Sărbătoream după atâta timp.

Samoilă Mârza, ce ne asistase atâta vreme la cină, având amintiri vagi despre el și frânturile de discuții surprinse la masa noastră pe când eram o fetiță mică și răsfățată, fost coleg al fratelui meu cel mare, iar acum un iscusit fotograf ce era dornic a immortaliza momentul acesta important al istoriei României. Ne-a zâmbit, recunoscându-ne din prima, însă își croi drum mai departe în mulțime și l-am pierdut pentru câteva ore numai însă.

Totul părea a fi desprins dintr-un vis, în sfârșit îmi puteam imagina viața diferit. Doream din tot sufletul să mă pot exprima liber în limba română peste tot în Transilvania, să pot să mă simți acasă într-un final. Ca tânără liceană conștientizăm perfect beneficiile pe care le primeam în sfârșit, dar tot mă gândeam că puterea lor va rezista în continuare.

Marea Adunare Națională a fost deschisă la orele 10.30 prin discursul lui Ștefan Cicio Pop, președintele Marelui Sfat Național Român și al Consiliului Național Român Central. Și noi, mulțimea, era prezentă și mulțumită de succes. Cum am fi putut fi altfel? Familia mea era la fel de fericită ca și mine pentru că în sfârșit toate rugăciunile noastre au fost ascultate. Voiam de când ne știam să ne revendicăm autoritatea și să nu mai avem capul plecat atunci când spuneam lumii că suntem români.

Samoilă a apărut din nou în scenă și îl priveam cum se străduia să surprindă momentele acestea istorice din plin. Era dificil, însă nu și depris. Tatăl meu se apropiase de el într-un sfârșit.

- Frumos aparat, bună treabă faci cu el, păcat de vremea asta neprielnică!

Acesta a îngăimat după o pauză lungă: „L-am luat după ce am vândut două perechi de boi, nu a fost mare scofală!”

2 decembrie 1918

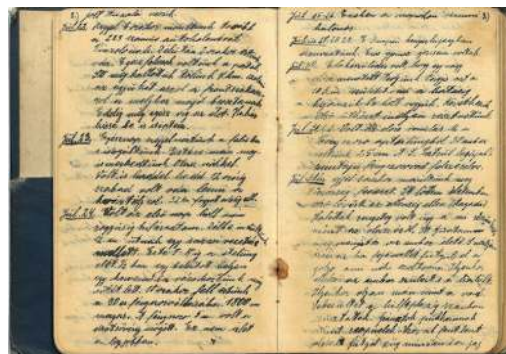
Programul nu luă sfârșit. Ziarele pline de articole din ziua precedentă erau în mare vogă astăzi. Parada militară continua să se susțină și noi să o privim cu drag. Se depuneau coroane și se înălța drapelul național cu solemnitate. Toate ziua stătusem și privisem mută sărbătoarea ca pe un spectacol. De când nu mai existau granițe, chiar și ideea de a-mi vizita rudele din București din ce în ce mai des părea a fi uimitoare.

Numeroși artiști consacrați veniseră să ne încante cu prezența lor și să stabilizeze senzația de uniune a întregului neam românesc, a tot ceea ce înseamnă acesta. La liceu, istoria noastră este predată diferit și este conturată ca pe cea mai mare minciună a originilor noastre. Aceste mișcări culturale artistice pe care le-am urmărit în această zi fuseseră unele dintre cele mai reale și în care m-am încrezut în totalitate.

Mesele festive erau la ordinea zilei și alte rude ni se alăturaseră. Din Harghita mai veniseră de asemenea cunoștințe și chiar dacă unii aveau chiar și nume maghiarizate, inima lor românească se aprindea din nou cu ocazia acestei speranțe. Bucatele tradiționale românești erau numeroase și încă mai poftesc când mă gândesc la ele. Fuseseră un adevărat deliciu,acompaniate cu discuțiile noastre pline de planuri ce doream să devină realitate.

Eu petrecusem mare parte din această zi scriind scrisori pentru rudele din București și prietenului meu preferat, căruia îi transmiteam emoțiile mele cele mai profunde și speram ca într-o bună zi să nu ne mai despărțăm nimic ...

Îmi întrebam cum este acolo sărbătoarea, care mai este starea lor și multe alte detalii semnificative. Eram curioasă și de restul regiunilor, voiam să știu și ce se petrece și acolo, însă nu aveam pe cine să întreb întocmai. Eram de asemenea destul de interesată și de ungerii nemulțumiți, de reacțiile lor, nu că aș fi o persoană răzbunătoare, dar după cele trăite în Harghita, inima mea se înrăise în privința lor, însă această chestiune era mai mult cu un scop defensiv.

3 decembrie 1918

Această zi fusese cea mai liniștită. Samoilă venise și el să ni se alature și ne povestise că reușise să realizeze numai cinci fotografii. Ne povestea de asemenea cum pozele sale urmau să fie folosite de delegația română la Conferința de Pace de la Versailles, pentru ca aliații să vadă susținerea populară a evenimentului. Teoria sa era că pozele chiar puteau influența și decizia Marilor Puteri de a recunoaște Marea Unire și astfel ca și numele lui să fie reținut în istorie. Eram cu toții fericiți pentru el, pentru că s-a făcut remarcat astfel într-un eveniment de neuitat.

Îmi făceam în continuare planuri și verificam calendarul pentru a-mi găsi perioada prielnică de a putea călători către București cât mai repede cu putință, totuși neneglijând cursurile liceului. De asemenea, plănuiam să investesc bani în călătorii de pe tot teritoriul României Mari, deoarece auzisem cât de uimitoare erau peisajele, voiam să văd cât de diferiți erau ceilalți români, să le descopăr obiceiurile.

Stătusem să privesc mulțimea și de la fereastră care se rărise cu mult, fiecare se îndrepta înapoi către ocupațiile lor, reintrând în ritmul normalului, doar că de data asta fiind puțin mai fericiți decât de obicei.

Zâmbetele adulților din zilele acestea se reflectau și pe chipurile copiilor. Îmi doream ca mereu să rămână așa, și ca o persoană patrioată ce sunt, aș prefera încă mai multe reforme.

Ziua aceasta friguroasă aducea după sine limpezirea tuturor planurilor pe care le creionasem de când și intrasem sufletește în toată această atmosferă patri

Articol realizat de: Sandu Maria-Alexandra, clasa a XI-a B

România în perioada interbelică : Societate

România Mare a apărut ca stat la 1 decembrie 1918, având suprafața de 295 049 km (față de 137000 km în 1916) și o populație de 16 milioane de locuitori. Avea doi noi vecini-Polonia și Cehoslovacia-care alături de Jugoslavia vor constitui partenerii săi în combaterea revizionismelor altor vecini (Ungaria,Bulgariasi URSS) în combaterea revizionismelor altor vecini (Ungaria,Bulgariasi URSS).

România interbelică este o țară agrar-industrială. Țăranii devin acum subiectul celei mai mari reforme agrare din Europa postbelică: circa 1,3 milioane dintre ei primesc aproximativ 6 milioane hectare de pământ, ceea ce reprezintă desigur o ameliorare substanțială a situației lor, fără a rezolva însă gravele probleme cu care se confruntalumea satului românesc. Industria cunoaște și ea un ritm accelerat de creștere.

Legea votului universal, aplicată prima dată în 1919, aduce pe scenă vieții politice țărănimea. Partidele conservatoare dispar și se afirmă Partidul Național Țăranesc (creat în 1926).

Cultură are o remarcabilă înflorire, ea deschizându-se spre universalitate. Marile personalități alevremii sunt:Constantin Brancusiîn sculptură, George Enescu în muzică,Tudor Arghezi,Lucian Blaga,George Bacovia, Teodor Tzara în poezie (acesta din urmă afirmat în Franța), Nicolae Iorga în istorie, Henri Coandă în tehnică. Germanul Hermann Oberth, originar din Transilvania,este considerat unul dintre părinții aeronauticii.

Literatura din perioada interbelică

Perioada interbelică cuprinde anii 1918-1944. Această perioadă se caracterizează pe plan european prin înfrângerea Germaniei în timpul primului război mondial, prăbușirea imperiului Austro-Ungar și revoluția din Rusia. Pe plan național se realizează unitatea națională și integrarea în ritmul european de modernizare.

În literatura tendințelor umaniste democratice care domină în epocă li se opun forme de ideologie rasiste, fasciste, reacționare. De aceea viața și literatura cunosc conflicte și polemici violente. În acest context se impun personalități ca Mihail Sadoveanu, Liviu Rebreanu, Camil Petrescu, Mateiu Caragiale, Tudor Arghezi, Lucian Blaga, Ion Barbu, Eugen Lovinescu, Tudor Vianu.

Modernismul denumește tendința inovatoare într-o anumită etapă a unei literaturi. Modernismul apare în literatura secolului al XX.-lea opunându-se tradiționalismului proclamând noi principii creației.

În literatura română Eugen Lovinescu teoretizează asupra modernismului în revista "Sburatorul" și în cenaclul cu același titlu. Revista "Sburatorul" apare la București între anii 1919-1922 și apoi între 1926-1927. Îl are ca și conducător pe Eugen Lovinescu. Cenaclul "Sburatorul" are o existență mai îndelungată între 1919-1947.

Romanul românesc își lărgeste tematica, el cuprinzând medii sociale diferite și problematice mai bogate și mai complexe. Un an de referință pentru romanul românesc este 1920, când apare "Ion" a lui Liviu Rebreanu. Până la apariția acestui roman au apărut și alte romane cum sunt "Ciocoi vechi și noi" a lui Nicolae Filimon, "Romanul comanestilor" a lui Dulfu Zamfirescu, "Mara" de Ion Slavici și "Neamul soimarestilor" de Mihail Sadoveanu. "Ion" este însă primul roman românesc comparabil cu capodoperele universale prin impresia copleșitoare de viață pe care o degajă.

În romanul interbelic se continuă inspirația rurală prin operele lui Sadoveanu, și Rebreanu, dar pe trepte valorice superioare și cu modalități specifice. Acum apar romanele citadine în care cadrul de desfășurare al acțiunii este orașul modern. Așa avem creațiile lui Camil Petrescu, Călinescu, Hontensia Papadat Bengescu. Legat de mediul

citadin se dezvoltă și problema intelectualului strălucit ilustrată de romanele lui Camil Petrescu.

În perioada interbelică romancierii experimentează tehnici multiple ale romanului modern. Astfel avem tendința de revenire la modelele tradiționale precum cel balzagian pe care George Călinescu îl folosește în "Enigma Otiliei". El consideră absolut necesară dezvoltarea romanului românesc pe linia studiului caracterului.

Romanul interbelic cunoaște și alte orientări cum este cea lirică în opera lui Ionel Teodoreanu, estetizantă și simbolică la Mateiu Caragiale, memorialistă la Constantin Stere și fantastică la Mircea Eliade. Pe lângă roman în proză interbelică se dezvoltă: nuvelă la Giub Mihăiescu, reportaj literar la Seo Bogză și proză originală a lui Urmuz deschizătoare de drumuri pentru literatură deceniilor următoare.

Ca reprezentanți de seamă a prozei interbelice amintim pe Mihail Sadoveanu.

Contribuția poezilor și scriitorilor la înlăturarea Marii Uniri

Ardealul național de înlăturare a unirii tuturor provinciilor românești cu țara mamă, n-a găsit poporul nepregătit moral.

Un rol important în menținerea și ridicarea acestuia în rândul populației civile și a celor mobilizați în primul Război Mondial, l-au avut scriitorii și în mod deosebit poezii ale căror poezii înflăcărâte ajungeau odată cu ordinul de zi până în tranșee pe liniile frontului.

Încă din anii neutralității, 1914-1916 și chiar dinaintea războiului balcanic din 1913, poezii chemau prin versurile lor armata și populația la lupta sfântă de eliberare a Transilvaniei și unire a Basarabiei și Bucovinei lui Ștefan cel Mare și Sfânt, cu țara.

Mulți dintre poeți au fost și femei, care purtând în pântec copii neamului, nu uitau de țara văduvită și înlăcrimată îndemnând cu aceeași bărbătească înflăcărare:

Hai copii! Hai Români! Azi soldați, mâine stăpâni, / Pe o altă Românie!... scria poeta Elena Văcărescu în poezia: „N-așteptați!” în iunie 1915.

Ardealul gema în durerile robiei austro-ungare, despre care Netty Vernescu. scria în același an în poezia „Români”: „în vatra lor cea părăsită,/ Văuște vântul a pustiu,/ Femeile batjocorite,/ Bocesc sicriu după sicriu ,,...

Iar Măria Vivoschi-Dolores, în ianuarie 1915 îndemna soldații: „Armați brațele voastre, setoși de răzbunare,/ Să făuriți prin arme, o Românie Mare”.

Consolând durerea celor din Ardeal în 1916, Livia Rebreanu scria: „Iar azi, când toată lumea-i/ O mare de durere,/ Sămpart la cei ce sufăr,/ Un strop de mângâiere”...

Și poezii militari dorind ca toți să fim împreună de la un capăt la altul al țării cu întreg neamul românesc, strigau: Vrem Ardealul!

“**D**ar la sunetul de goarnă, în loc munții să se sfarme,/ Oștile Măriei Tale au scos sabia să sfarme,/ Și să-năbușe în pieptul tinerimii, idealul,/ Celor ce strigau în noapte: Vrem Ardealul!” îi reproșă poetul Radu Cosmin la 14 septembrie 1914, în „Satire” regelui Carol I.

Refrenul „Vrem Ardealul!” după înscăunarea lui Ferdinand I se auzea tot mai des pe buzele și în versurile poezilor.

La 17 august 1915 tânărul poet Mihail Stamate amintea soldaților în poezia „Noi vrem Ardealul!”:

“Tu ce porți în vine sânge,/ Vitejescul sânge dac,/ Să te văd cum duci drapelul,/ Și sa treci vesel la atac!
Voi, urmașii Romei sfinte,/ Ascultați cum duce valul/ Valul Otlului sălbatec,/ Cântul sfânt: Noi vrem Ardealul!”

“Sculați Români, alarma sună,/ Săriți la arme, nu mai stați,/ Trompeta azi prelung răsună./ În zbor treceți peste Carpați!”, scria poetul gorjean Manole la 10 iulie 1910, în poezia: **Sculați români!**

“Trezii-vă sau poate ați uitat,/ Că voi sunteți urmașii de-ai lui Mihai,/ Porniți un uragan neașteptat,/ În chiote și ropote de cai!” îndemna pe ostași tânărul poet Sterian Dobrescu la 24 august 1915, căci: “Eu sunt orfanul care plânge,/ Acolo în satul meu din deal,/ Sunt țipătul muiat de sânge,/ Al văduvelor din Ardeal”, se adresa poetul ardelean Octavian Goga, la 9 aprilie 1916 în volumul de poezii „Cântece fără țară”.

Acolo în Ardeal și în Moldova unde sunt: „Străbunele oseminte,/ A lui Ștefan și Mihai,/ Tresărit-au din morminte,/ La al buciumpului grai”, scria poetul Atanasiu din Focșani în martie 1917 în poezia „Deșteptarea”.

Acolo în Ardeal: Dincolo de munte îngenunchiații frați/. Copii, bătrâni și mame, căci nu mai sunt bărbați/ Ne cheamă, și așteaptă prin noi eliberarea...! O! du-ne, du-ne Rege să ne-implinim chemarea/ O! du-ne Rege-n lupte și trece-ne Carpați/ Prin plânsul lor de veacuri, auzi... ne cheamă frații..., chema la luptă același poet, cu puțin timp înainte de a se suna mobilizarea.

Fra chemarea de peste veacuri a celor trei milioane de români din Transilvania, aflați sub imperiul austro-ungar, unde: „ei sunt reduși la iobăgie, legați pământului, și vânduți cu pământul”. Sclavia albă se practica de nobilii maghiari: unii din români sunt vânduți la târg; ba aiurea sunt înjuțați în juguri, ca vitele... Copii sunt pedepsiți ca pentru crimă, dacă ar fi încercat să învețe carte.

Nobilii unguri au dreptul, de a-i trage în țepă „jus patibuli”, și de a-i decapita „jus gladii” pe români, fără ca aceștia să poată porni judecata împotriva seniorilor”..., denunța încă din 1893 în pateticul discurs: „**Rolul și drepturile românilor transcarpatini**”, scriitorul și deputatul Barbu Delavrancea, militant fără odihna al unificării României.

Era chemarea poetului Alexandru Vlahuță, ce o făcea chiar în timpul luptelor românilor fără țară de dincolo de munți, de Prut și Dunăre, pe care numai durerea îi învață ce e să ai o țară:

„*Ne-a risipit furtuna pe drumul pribegiei,/ Și nu mai știm de-ai noștri, nici ei de noi nu știu/ Cu gândul doar, pe negre întinderi de pustiu,/ Ne căinăm ca orbii, în volbura urgiei.*”

.....

„*Și-i văd săpând la șanțuri, bătuti, bolnavi sub zloată./ Moșnegi căzuți pe gânduri, femei batjocorite,/ În jurul lor, copii cu brațele ciuntite./ Înfrățescă jertfa și jalea țării toată.*”

.....

„*M-ai învățat, Durere, ce e să ai o țară!/ Și-n inima-mi rănită adânc ți-ai scris cuvântul/ Cu sânge și cu lacrimi va să frământă pământul,/ Din care aștepti viața cea nouă să răsară.*”

„*Înainte copii ai României! Înainte peste Carpații noștri! Răbdarea a luat sfârșit! A sunat ceasul mâniei lui Dumnezeu și a noastră, înainte copii, peste trupurile dușmanilor, să trecem ca un fluviu turburat și năvalnic! Să trecem - înainte la Ardealul nostru îndoliat - A sunat ceasul!, îndemna numai cu 7 zile înaintea începerii luptelor, adolescentul Popescu N.S. Alexandru, elev în clasa VIII-a din Albeni-Gorj, în ziarul Unirea Neamului din Tg. Jiu.*

Ceasul a sosit. La 14 august 1916 s-a sunat mobilizarea. Consiliul de Coroană de la Cotroceni a decretat ieșirea din neutralitate, declarând război împotriva imperiului austro-ungar. Sute de poeți soldați scriau și publicau poezii pentru ridicarea la luptă, susținând moralul celor din tranșee și al întregului neam. Marea poezie a Unirii era glasul chemării clopotelor de aramă ale marelui Eminescu. Ceasul astral al românilor sosise!, în memoriile sale. „**Zile albe, zile negre**” poetul Ion Dobre, descrie acest ceas astral, în vremea când se afla în București după terminarea Facultății de Teologie:

- „*Ah, toată viața mi-am adus aminte de această noapte fericită, când Dacia strămoșilor avea să se renască din cenușa milenară*

Eram cu scriitorul Mihail Pricopie, la încrușișarea străzii Popa Tatu cu Știrbei Vodă, deodată clopotele orașului au început să sune. Și sunau și sunau, și văzduhul tremura până la stelele acelei nopți a Sfintei Fecioare Măria. Ieșite ca din pământ, edițiile speciale și proclamația de război vesteau că armata a trecut Carpații, era deznodământul fericit a doi ani de neutralitate groaznic de încordat. Sunetul clopotelor ne încremenise pe loc, inima bătea să spargă pieptul.

- *Sună învierea neamului nostru, Mihail Pricopie! - atât am izbutit să-i zic, și-am izbutit în hohote de plâns. În extazul bucuriei mai mult decât în paroxismul durerii, cuvântul e sugrumat și omului nu-i rămân decât lacrimile exaltării. Orașul a început să vuiască frenetic și dinspre Calea Victoriei se ridicau uragane de aclamații.*

Am alergat să delirăm cu mulțimea înnebunită de fericire.

A doua zi, prietenii și cunoscuții plecau la unități. Cei mai mulți nu-și acordau măcar răgazul unui rămas bun. Într-o săptămână, străzile Capitalei erau goale de tineri”.

Pentru menținerea unui moral mai ridicat al trupelor în afara ziarelor ce apăreau în mai toate județele țării neocupată, comandamentul armatei noastre prin Ordinul 14795 din 13 ianuarie 1917 a ordonat înființarea și a altor ziare și reviste, apărând astfel: Revista Tranșeelor - pentru inima și sufletul ostașilor, aflată sub ordinul și sub ocrotirea generalului de Divizie al Corpului Apărării Antiaeriene Vintilă N. Petala, „Viitorul Țării” organ închinat ostașilor din Carpați, sub patronajul Generalului Averescu, comandantul armatei a II-a, precum și ziarul de mare tiraj de front „România” ca organ al apărării naționale cu sediul la Iași unde era retras și Guvernul în timpul ocupației germane a Munteniei, condus de Mihail Sadoveanu, în jurul căruia erau grupați mai toți marii noștri poeți. În același scop prin Ordinul Circular nr. 9400 din 23 iunie 1917 semnat tot de Generalul Prezan Constantin s-a cerut și sprijinul artiștilor, sculptori și pictori, și înființarea unui Muzeu Militar, în care să se păstreze pentru viitorime toate lucrurile ce vor reprezenta paginile cele mai alese ale Războiului, clipele de restriște, ca și eforturile prin care nădăjdum a se înfăptui idealul nostru național.

MARELE CARTIER GENERAL

Ordinul Circular Nr.14795 din 13 ianuarie 1917

Necesitatea ridicării nivelului moral al trupelor a determinat Marele Cartier General să examineze chestiunea scoaterii unei gazete ostășești, în care scop a făcut apel la literații noștri, ca alături de soldați, însă înăuntrul țării, să lupte pentru dobândirea victoriei finale.

Apelul a fost îmbrățișat cu multă căldură și peste puține zile jurnalul va apare.

Cum printre ofițeri și soldați sunt mulți care au luat parte la întâmplări, atacuri sau lupte în care istețimea, bravura, jertfa de sine au ieșit la iveală alături cu iubirea de aproapele și mila de cel învins, calități fizice și morale, care pun neamul nostru în adevărata lui lumină. Marele Cartier General dorește ca aceste fapte, vrednice de toată lauda și atențiunea, să fie date în public, atât ca pildă pentru ostași, cât și ca o bine meritată recompensă morală, pentru cei care le-au săvârșit.

Pentru aceasta, roagă toate comandamentele să adune cât mai curând istorisirile demne de a fi cunoscute și să le trimeată direct Marelui Cartier General spre a fi publicate în jurnal.

Șeful de Stat Major al armatei,

General de corp de armată adjutant CONSTANTIN PREZAN

Arhiva M.Ap.N., fond Marele Cartier General,

dosar nr.141, f.761

Zilnic, în aceste ziare erau publicate poeziile patriotice și de front, care ajungeau odată cu scrisorile ostașilor pe liniile frontului, în tranșee.

Mulți dintre autorii acestor poezii care luptau pe front, cu arma și poezia, au murit pe câmpul de luptă, fără nume și cruce, la un loc cu „soldatul necunoscut”, fără a fi trecuți în dicționarele literaturii noastre. După mulți ani, singura identificare au fost ziarele vremii, unde sub poeziile lor erau trecute numele, și de cele mai multe ori gradul militar. Supraviețuitorii conflagrației care și-au continuat scrisul au putut fi identificați și în dicționare, dar fără a le fi arătat de cele mai multe ori, eroismul și contribuția prin poezii la Marea Unire.

Toți poezii, începători, mici sau mari, recunoscuți sau nu, post-mortem de literatură, cu grad de soldat sau general, împreună cu ceilalți combatanți și întreaga națiune, aveau atunci în ceasul de cumpănă al existenței noastre ca națiune, un singur ideal: *eliberarea Ardealului de sub apăsătorul jug imperial austro-ungar și unirea tuturor românilor din celelalte provincii răpite de vecini.* Acolo în luptele de eliberare duse „pe viață și pe moarte” conta nu atât un volum de poezii, ci una singură de îmbărbătare și fraternitate, care să ajungă la timp în tranșee.

Contribuția poezilor la înfăptuirea actului Marii Uniri în anii de mândrie națională 1914-1919, prin dubla lor misiune, ca poeți și ostași, constituie în literatura românească un capitol onorant, despre care în decursul celor aproape nouă decenii s-a scris dispart, sporadic sau chiar dat uitării.

Ca un act reparatoriu, toate poeziile lor apărute cronologic, în periodicele anilor 1913-1919, au fost reproduse fidel și publicate la împlinirea a 88 de ani de la înfăptuirea Marii Uniri, sub egida Asociației Naționale „Cultul Eroilor” și a Societății Culturale „Deșteptarea” din Bogdana Teleorman, în antologiile:

- „Soldat și poet pe frontul Marii Uniri” 800 pagini
- „Marea Unire în conștiința poezilor moldoveni” 200 pagini
- „Din poezia teleormăneană a Marii Uniri” 170 pagini
- „Geto-dacii în conștiința poezilor Marii Uniri” 90 pagini și
- Volumul de poezii postume „Lacrimi sincere” scrise de poetul erou Mihail Rădoi, pe frontul de eliberare a Ardealului și în Campania din Moldova, Ediția îngrijită de același autor și care vede în întregime lumina tiparului după 88 de ani, 150 pagini

Tot pentru cinstirea memoriei lor, s-a înființat după evenimentele din decembrie 1989 și Muzeul Memorial al poezilor și scriitorilor eroi ai Marii Uniri, în Bogdana Teleorman și inaugurat în 1993 la Centenarul celui mai tânăr erou din cei nouă poeți și scriitori eroi, poetul Mihail Rădoi, urmat și de alte manifestări omagiale, cum a fost cea organizată pentru poetul și preotul militar Alexei Mateevici din Basarabia, căzut în luptele de la Mărășești în 1917 și care au avut loc la Biserica Precupeții Noi din București din anul respectiv.

Toate aceste antologii, manifestări, muzee și monumente se constituie ca un mesaj pilduitor, adresat generațiilor de azi și viitoare de a păstra ca pe ceva sfânt unitatea noastră națională, ca toate popoarele lumii, înfăptuită în Primul Război Mondial cu enorme sacrificii umane și materiale.

Lucrările apărute se doresc la fel a fi un instrument de studiu al fenomenului poeziei patriotice și de front ce a condus unirea tuturor forțelor țării, spre realizarea Marii Uniri, fenomen în care au fost implicați peste 165 de poeți ce au supraviețuit și nouă poeți și scriitori care și-au înscris pentru eternitate, pe altarul patriei, numele de „Eroi”, la aceștia alăturându-se artiștii, artiștii plastici, sculptorii și toată intelectualitatea românească, dar și poezii din misiunea franceză condusă de generalul Berthelot. Poeziile lor dedicate României și Marii Uniri dovedesc în plus frăția de arme româno-franceză din primul război mondial, dar și frăția de sânge dintre cele două popoare de aceeași gintă Traco-Geto-Dacă.

În acest deceniu lipsit de idealuri și modele cu tendințe de demitizare a paginilor de glorie și eroism a românilor, antologiile autorului Dumitru Rădoi apărute în 2005, cu întârziere din lipsa de fonduri, la Editura și Tipografia Protransilvania din București, constituie și o provocare la meditație asupra măreției înaintașilor poeți și scriitori, înfăptuitori ai Marii Uniri din 1918 după trei sute de ani de la cea înfăptuită de Mihai Viteazul, adresată în special tinerilor poeți care acum își pierd identitatea în hățișul poeziei moderniste, uitând de iubirea de familie, de patrie și de neam.

Autorul evocând în aceste lucrări poeziile patriotice și de front, ca fenomen crucial în existența noastră ca popor, generațiile de azi și cele viitoare vor înțelege mai bine cauza intrării României în Primul Război Mondial și contribuția uriașă ce au avut-o poezii și scriitorii în realizarea Marii Uniri, pentru ca neîntârziat să militeze pentru refacerea și regenerarea satului românesc îmbătrânit și pustiit în ultimii ani.

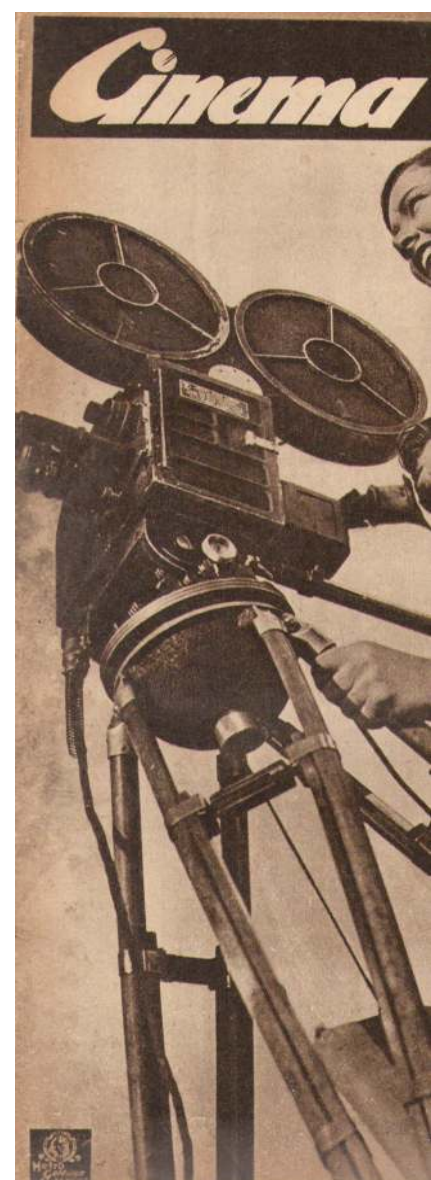

Am ales acest subiect, cinematografia, pentru că este o artă ce a luat naștere mai târziu decât celelalte cum ar fi literatura, care a existat încă din antichitate, sau chiar pictura . În opinia mea, un film nu se va ridica la același nivel cu o carte din punctul de vedere al transmiterii unor anumite emoții, sentimente, gândirii, dar cinematografia în felul ei impresionează prin imaginea redată, jocul actorilor, acțiunea în sine, chiar și sunetul pentru că o carte nu îți poate oferi acest aspect ci doar îți-l poți imagina. Cinematografia ne oferă aceste concepte concret și direct, iar mesajul transmis poate avea un impact poate chiar mai puternic decât o carte. De-a lungul timpului foarte multe filme au fost inspirate din cărți și, cum bine știm, niciodată nu a fost exact reprezentată, mereu existau diferențe între carte și film, cum ar fi personajele altfel cum erau descrise în carte sau chiar și unele aspecte legate de acțiune sau de locuri. Cu toate acestea cinematografia nu a fost respinsă că artă și azi ne bucurăm de opere cinematografice excepționale din toate punctele de vedere.

Ce a însemnat cinematografia în România? Cum a evoluat? Dar ce este cinematografia de fapt? Ei bine, teoretic spus cinematografia este tehnica și arta înregistrării fotografice a unor scene, a unor peisaje pe un film special și a reproducerii lor prin proiectare luminoasă pe un ecran, astfel încât să dea iluzia mișcării și a vieții, practic spus cinematografia este o artă. Cinematografia este recunoscută ca o artă încă din 1912 când a fost proiectat primul film artistic românesc „Independența României”, deși înainte a existat o altă proiecție cinematografică realizată în 1896 de către frații Lumiere. Filmul românesc cunoaște o istorie de peste un secol, fiind o perioada destul de mare, această se împarte în trei mari etape:

- Filmul românesc până în 1948
- Filmul românesc după 1948
- Cinematografia de azi (contemporana)

Revenind la prima întrebare „Ce a însemnat cinematografia în România?”. Cinematografia a fost un pas către dezvoltare și evoluție, un pas către nou deși venit cu greu și realizat cu dificultăți, s-au realizat opere cinematografice renumite. Spre exemplu, la început, producția se dovedea a fost principalul dezavantaj în cele mai multe proiecte cinematografice românești. Industria de film de început a strâns un număr mic de pelicule finalizate fără multe compromisuri. Având neputința de a realiza producția prin propriile mijloace, s-a ajuns la colaborarea cu părțile externe ceea ce nu era tocmai avantajos pentru industria română. Cu toate acestea, între filmele realizate în această perioadă se înscriu câteva titluri importante, unele fiind apreciate că situându-se între cele mai semnificative producții mondiale din primele decenii de cinematografie și aici putem aminti de filmul „O noapte furtunoasă” regizat de Jean Georgescu(1943).

Perioada de după 1948 a fost influențată de politică, fiind perioada comunistă unde arta, în general, era folosită pentru a favoriza modul de conducere al țării, regimul comunist, în acest sens s-a creat un obstacol pentru creatorii români care nu aveau libertatea de a crea și de a expune idei nefavorabile regimului țării. Însă unele producții realizate înainte de revoluția din decembrie 1989 s-au remarcat totuși prin viziuni, când în conformitate cu cerințele regimului, când atacuri subtile la adresa situației politice din țară (de pildă, alegorii politice). Iar după căderea acestuia producătorii de film nu au fost mulțumiți din cauza crizei economice și fragmentarea subvențiilor de stat, astfel numărul filmelor lansate pe an au fost reduse în număr de zece. Totuși este remarcabil faptul că Regizorul Dan Pița a primit Trofeul Leul de Argint la Festivalul de film de la Veneția în anul 1992 cu „Hotel de lux”. De asemenea, în această perioadă îi putem aminti pe Cristi Puiu cu filme ca „Before Breakfast” (1995) și „Marfa și banii” care a câștigat premiul special al juriului la Festivalul de Film de la Cottbus (2001), Corneliu Porumboiu care a câștigat premiul II la secțiunea Cinefondation la Festivalul de la Cannes cu scurt-metrajul „Călătorie la oraș” (2004) și Cristian Mungiu cu lungmetrajul „Occident” (2002) care a obținut Marele Premiu la Festivalul Internațional de Film Transilvania.

Alte filme realizate în această perioadă:

- La Moară cu noroc (Victor Iliu, 1957)
- Pădurea spânzuraților (Liviu Ciulei, 1964)
- Duminică la ora 6 (Lucian Pintilie, 1965)
- Nuntă de piatră (Mircea Veroiu-Dan Pița, 1973)
- Proba de microfon (Mircea Daneliuc, 1979)

Cu toții cunoaștem celebrele cinematografe din zilele noastre, printre care se număra IMAX, cât și ultima tehnologie, 4DX. Filmele din ziua de azi dispun de o calitate 2D, fiind reprezentată de filmele normale, 3D și 4DX, însă tehnologia se dezvoltă într-un ritm alert și putem să ne lăsăm surprinși de ceea ce va urma.

Cinematografia în ziua de azi este în același timp un mod de relaxare, dar și o importantă sursă de influență prin mesajele transmise pentru că acum există libertate în crearea filmelor. Filmele românești din ultimii 15 ani au pus România pe harta cinematografică a lumii. Producțiile tinerilor regizori sunt o prezență constantă în festivalurile de film din toată lumea, câștigă premii importante în fiecare an și reprezintă unul dintre cele mai valoroase exporturi culturale ale României. De Ziua națională a României, Că-n filme a puș reflectorul pe realizările cineaștilor români, așa cum se văd prin ochii unor importanți critici de film străini. Cristian Mungiu și Cristi Puiu sunt cei mai cunoscuți regizori români, reprezentanți ai Noului Val al cinematografeii române, care i-au impresionat pe criticii de film străini.

„Cele mai mari nume ale cinematografeii românești actuale, sunt foarte cunoscute aici în Spania. Vorbesc în special de Cristian Mungiu și Cristi Puiu. Toate filmele lui au fost lansate în cinematografe pentru marele public. Și au avut o primire foarte bună”, a spus criticul de film și profesorul universitar Robert Cueto.

„Cred că unul dintre punctele forte ale cinematografeii române este acela că spune povești locale, dar o face într-un mod care poate fi înțeles nu doar de publicul românesc”, a adăugat criticul de film de la The Hollywood Reporter, Nick Holdsworth.

De asemenea statistică asupra vânzărilor biletelor afirmă că în perioada 2008-2015, numărul de bilete vândute de cinematografe a crescut de la două la zece milioane pe an și vorbim doar de 2015.

Ca o concluzie, aș putea spune că cinematografia s-a dezvoltat într-un ritm rapid și a devenit o artă importantă cu o influență mare în toată lumea, acum unele persoane preferă să meargă la un film fie pentru a se relaxa, fie pentru a-și vedea actorul preferat în acțiune sau chiar pentru a viziona un spectacol, pentru că filmul a ajuns la un nivel la care îl putem numi spectacol.

Casatorita cu printul mostenitor Ferdinand în decembrie 1891, Maria a fost nevoita sa duca o permanenta lupta cu regele Carol, care o izola total la Peles si îi interzicea orice contact cu personalitati politice sau culturale românesti. “În tot timpul tineretii mele, cuvântul de ministruera sinonim cu capul rautatilor”, avea sa scrie mai târziu regina. În numai câtiva ani de zile însa, dupa ce i-a nascut pe Carol (1893), Elisabeta (1894) si Marioara (1899), principesa Maria se va înfatisa lumii ca una din cele mai splendide femei din Europa. Inteligenta si plina de vitalitate, Maria întruchipa totodata si idealul romantic al oricarui barbat, fiind sanatoasa, nobila în atitudini si foarte femeie. În anii de izolare a suferit cumplit din cauza convingerii ca a fost atrasa într-o capcana, ca i s-a atribuit doar misiunea de a naste un mostenitor pentru Tronului Carol I, ca își va distruge tineretea si frumusetea într-un castel rece, spionata de servitoare si guvernante. Buna calareata, binecuvântata de la natura cu gust si cu o frumusetate iesita din comun, Maria a fost repede adoptata de Armata, care în foarte scurt timp, mai ales dupa ce a fost numita comandant (proprietar) al Regimentului de cavalerie 4 Rosiori, a ajuns sa o divinizeze. Respectul si supunerea pe care o aratau de timpuriu ofiterii acestei femei va conta enorm mai târziu:”Poate ca nu s-ar cadea sa spun tocmai eu aceasta, dar simt ca-mi fac datoria fata de neclintita lealitate ce mi-au aratat-o totdeauna. Ei alcatuiau o închegare de puteri pe care ma puteam bizui; erau credinciosi, plini de închinare si de devotament. Ma admirau pentru îndrazneala mea fara seaman când eram calare, pentru neboseala si curajul meu, si totodata simteau în mine acea deplina si neînfricosata credinciosie, care deosebeste firea mea. Eram fericiti când eram laolalta, la ei gaseam o închinare si o slavire spontana pe care n-o aflam aiurea”.

Regina Maria a Romaniei, suverana cea mai iubita de Armata Romana (Aleasa spre a fi viitoarea regina a României la vârsta de 17 ani, Maria Alexandra Victoria, viitoarea regina Maria a Românilor, era o englezoaica de rasa si provenea dintr-un mediu anglo-saxon foarte diferit si de atmosfera publica balcanica, si de cea franco-germana de la palat, în deosebi de austeritatea Casei regale prusace.)

Legatura sufleteasca între Maria si Armata a fost extrem de puternica si nu s-a spijinit doar pe relatia oficiala dintre suveran si militari, ci pe fapte de razboi. În timpul Razboiului balcanic, principesa Maria a lucrat în serviciul sanitar, îngrijind bolnavii din lagarele de holera, riscându-si viata fara nici o rezerva, pentru ca apoi, desi acum era regina, sa îngrijeasca la fel de riscant bolnavii de tifos din Moldova, în timpul primului razboi mondial. Arthur Gould Lee a descris plastic aceste gesturi ale reginei Maria: "Oamenii erau entuziasmati de exuberanta ei si îi admirau spiritul, în special curajul incredibil dovedit în timpul razboaielor balcanice din 1913, când nu numai ca a trecut nepasatoare prin transeele din prima linie, sub bataia focului, dar a manifestat un dispret neînfricat, iesit din comun, fata de bolile contagioase din spitale. Fara sa-i pese de riscuri, ea statea la capatul soldatilor tineri care mureau de holera, varsând lacrimi pentru fiecare din ei, tinându-l de mâna ore întregi pe tânarul muribund, spunându-i cu toata sinceritatea ca ea îi înlocuia mama, si apoi, când vedea ca i se apropie sfârșitul, luându-l în brate si sprijinindu-i capul pe umarul ei pâna când își dadea sufletul".

În octombrie 1917, pe frontul din Moldova, regina s-a încadrat, purtând uniforma de ofiter, în sectorul de front Ciresoaia în fata cotei 443, pe linia întâi, în prima transee, la 200 metri de inamic. A fost vocea cea mai hotarâta pentru rezistenta si ofensiva pe frontul din Moldova si, daca studiem cu atentie memoriile ei, personalitatea care a decis în cele din urma intrarea României în razboi de partea Antantei.

În perioadele când locuia la Cotroceni, ofiterii regimentului sau scoteau unitatea la instructie în fiecare zi si în fiecare zi, timp de ani de zile, la o ora precisa, Maria urmarea de la fereastra defilarea în onoarea ei. Este interesant de remarcat ca figura reginei Maria nu a fost nici o clipa alterata de regimul comunist, iar în armata a continuat sa fie cultivata în spiritul vechi al cultului eroilor, alaturi de maresalii Prezan si Averescu, în ciuda cenzurii si terorii regimului Ceausescu. În programa scolara a liceelor militare de la Câmpulung Moldovenesc si Alba Iulia se predau informatii asupra atasamentului reginei noastre fata de armata; în cadrul lectiilor cu circuit închis ale activului Ministerului Apararii Nationale si Ministerului de Interne, istorici ca Mihai E. Ionescu, Ioan Talpes sau Razvan Theodorescu tineau conferinte cu tema: "Viata si opera reginei Maria" întregitoare a neamului românesc".

Înainte de a fi condusa de la Palatul Cotroceni pe ultimul ei drum, regina a fost salutata de militari cu baionetele înfipte în pamânt si patul armei în sus, gest unic pe care Armata nu l-a oferit niciodata nici unui alt om.

La 100 de ani de la înfăptuirea Marii Uniri, aceasta continuă să rămână evenimentul cel mai important din istoria modernă a poporului român. Ni se oferă astfel șansa să ne reamintim că avem o conștiință națională pentru a cărei edificare înaintașii noștri chiar au luptat și au suferit, ceea ce unora dintre noi, acum, li se poate părea bizar. În același timp, putem medita asupra felului în care Unirea a fost realizată, fiindcă nu a fost ceva servit "pe tavă", de la sine înțeles – dimpotrivă –, ea a însemnat un maxim efort al voinței și inteligenței fruntașilor de atunci.

"...Marea Unire din 1918 a fost și va rămâne pagina cea mai sublimă a istoriei românești. Măreția sa stă în faptul că desăvârșirea unității naționale nu este opera nici a unui om politic, nici a unui guvern, nici a unui partid; este fapta istorică a întregii națiuni române, realizată într-un elan râvnit cu putere, din străfundurile conștiinței unității neamului, un elan controlat de fruntașii politici, pentru a-i călăuzi cu inteligență politică remarcabilă spre țelul dorit [...]. Nu o victorie militară a stat la temelia României Mari, ci actul de voință al națiunii române de a-i da armătura teritorial-instituțională, care este statul național. [...]" Astfel marchează regretatul academician Florin Constantiniu semnificația istorică a zilei de 1 decembrie 1918.

2018, anul în care sărbătorim o sută de ani de la împlinirea marelui vis care a străbătut întreaga istorie a noastră: unirea românilor într-un singur stat. Drum greu, cu sacrificii uriașe, dar la capătul căruia a licărit totdeauna speranța. Anul Centenarului Marii Uniri reprezintă un prilej de a vorbi, și mai mult, despre Regina Maria, despre personalitatea și valorile ei. Pornim la drum, urcând în trenul care o duce pe Regina Maria în pribegie, la Iași, în 1916, într-un moment în care soarta României părea să fi ajuns la sfârșit.

Maria Alexandra Victoria, Prințesa de Edinburgh, nepoată a Reginei Victoria a Angliei și a Țarului Alexandru al II-lea al Rusiei, a devenit la 17 ani consoarta Prințului moștenitor Ferdinand al României și apoi, în 1914, Regina Maria a României. Regina Maria a părut să înțeleagă responsabilitatea monarhilor și conducătorilor lumii și și-a asumat-o din toată inima, încă de când a sosit în țara ei adoptivă. Ea a ajuns să cunoască poporul român, cultura sa, obiceiurile sale, regiunile sale rurale și, mai presus de toate, aspirațiile sale, care au devenit și ale ei.

Principesa Maria și principele moștenitor Ferdinand s-au întâlnit cu prilejul unei reuniuni puse la cale în martie 1892, la Munchen, de către mama principesei și împăratul Wilhelm al II-lea, la care a fost invitat și regele Carol I. Încă de la început, Regina Maria s-a implicat activ în viața politică, având întâlniri cu miniștri și diplomați și susținându-și fervent punctele de vedere. Observând interesul tinerei principese față de problemele țării, Regele Carol I și Principele moștenitor Ferdinand au numit-o pe Maria comandant onorific al Regimentului 4 Roșiori (cavalerie). Maria a purtat cu mândrie uniforma militară și s-a implicat activ în toate acțiunile pe care Regimentul 4 Roșiori (denumit mai târziu Regimentul 4 Roșiori "Regina Maria") le-a desfășurat. Devenită regină odată cu accederea la tron a principelui Ferdinand, la 11 octombrie 1914, după moartea regelui Carol I, la puțin timp după izbucnirea Primului Război Mondial, Regina Maria a dedicat cu generozitate timp și energie, soldaților răniți pe front și bolnavilor de tifos și holeră. Regina a coordonat colaborarea cu Crucea Roșie, a organizat spitale de campanie și a strâns fonduri pentru serviciul de ambulanță. Astfel, a ajuns să fie cunoscută drept "mama răniților" sau "Regina soldat". Discuta cu soțul său, avea inițiative, primea miniștri și diplomați, participa la festivități, își susținea cu tenacitate punctele de vedere. În acest context, regina s-a opus de la început participării la război a României, alături de Puterile Centrale, susținând alianța cu țările Antantei în vederea eliberării provinciilor românești aflate sub stăpânirea Imperiului Austro-Ungar și făurirea statului național unitar român.

După doi ani de neutralitate (1914-1916) a României, când situația în întreaga Europa devenise extrem de tensionată, Regina Maria a avut și meritul de a-l convinge pe regele Ferdinand să ia decizia ca țara să intre în război de partea Antantei, împotriva germanilor. Sacrificiile armatei române au fost enorme și, datorită comportamentului eroic al acesteia, dar și prin eforturile diplomației românești, la sfârșitul războiului, a fost recunoscută contribuția românilor în înfrângerea Germaniei. Rezultatul eforturilor a fost Marea Unire, Muntenia, Moldova, Transilvania, Bucovina și Basarabia, unire desăvârșită, prin voia poporului, la Alba Iulia, la 1 Decembrie 1918.

România intrase în război împotriva Austro-Ungariei, în august 1916. În câteva zile, Germania, Turcia și Bulgaria se întorc împotriva noastră și, după câteva acțiuni de forță în Transilvania, România se vede confruntată cu o dură ofensivă dinspre sud, pe flancul Dunării. Incapacitatea unor generali, erorile tactice și dotarea precară a armatei noastre duc la eșecul catastrofal de la Turtucaia și apoi la imposibilitatea apărării Bucureștiului.

Dr. Ștefania Ciubotaru, de la Muzeul Național Cotroceni, ne-a creionat în câteva fraze munca și lupta duse de Regina Maria până a putut spune că este regina tuturor românilor. *“O dată cu izbucnirea Primului Război Mondial în iunie 1914, România și-a declarat neutralitatea, însă în cursul anului 1916, regele, guvernul și Parlamentul au considerat că este momentul prielnic intrării în război. S-a hotărât astfel, în urma Consiliului de Coroană, desfășurat la Palatul Cotroceni în ziua de 14/27 august 1916, abandonarea stării de neutralitate și participarea României la război alături de Antantă (Franța, Rusia și Marea Britanie), împotriva Puterilor Centrale (Germania și Austro-Ungaria). La această stare de lucruri a contribuit și Regina Maria, care a susținut intrarea României în război alături de puterile aliate, convingându-l pe Regele Ferdinand (german de origine) să lupte împotriva propriei sale țări, pentru realizarea unității naționale a românilor. Acest lucru s-a realizat în cele din urmă, prin unirea → pe baza propriei voințe manifestate a provinciilor românești Basarabia (27 martie 1918), Bucovina (28 noiembrie 1918) și Transilvania (1 decembrie 1918) cu regatul României. Regina Maria a avut astfel o contribuție hotărâtoare la lupta pentru realizarea statului național unitar român, ceea ce l-a determinat pe omul politic Constantin Argetoianu → prea puțin dispus să-și laude contemporanii → să scrie că: “oricâte greșeli va fi comis Regina Maria, înainte și după război, războiul rămâne pagina ei, pagină cu care se poate fâli, pagină care se va așeza în istorie la loc de cinste. O găsim în tranșee printre combatanți în rândurile înaintate, o găsim în spitale și în toate posturile sanitare printre răniți și bolnavi. O găsim de față la toate adunările care încercau să facă puțin bine. Nu a cunoscut frica de gloanțe și de bombe, cum nu a cunoscut teama și scârba de molimă sau nerăbdarea față de eforturile așa de des inutile, provocate de dorința ei de mai bine. Regina Maria și-a îndeplinit datoria pe toate fronturile multiplei sale activități. Se poate afirma că, în răstimpul pribegiei sale în Moldova, Regina Maria a întrupat aspirațiile cele mai înalte ale conștiinței românești. Prin modul cum a influențat în 1916 intrarea României în război și din nou în 1918, când aproape numai datorită ei, Regele Ferdinand nu a ratificat dezastruoasa pace de la București, regina s-a așezat ca cîntoriță a României întregite și ca una din cele mai mari figuri ale istoriei noastre naționale”.*

CEA MAI SUBLIMĂ PAGINĂ A ISTORIEI ROMÂNEȘTI

Am ales un fragment din lucrarea lui Florin Constantiniu *“O istorie sinceră a poporului român”*, în care distinsul cărturar ne pune în fața zilele de atunci tensionate dar și înălțătoare. Iată fragmentul:

“Hotărârea de la Alba-Iulia apare ca o sinteză între programul național și cel social și o sinteză între unirea necondiționată și unirea condiționată. (Există mărturii ca un grup de tineri ofițeri ardeleni alarmați de zvonurile despre o unire condiționată au pătruns în camera în care se redacta hotărârea și au exercitat presiuni pentru exercitarea unirii necondiționate. În cele din urmă, Iuliu Maniu avea să găsească formula finală, dar numai după lungi discuții cu Vaida Voievod, partizan ferm al unirii necondiționate). Ea exprima o anumită rezervă critică față de rânduielile din Vechiul Regat, rezultată dintr-un amestec de repulsie față de orientismul moravurilor, mizeria țărănimii și imaginea creată de îndelungata propagandă maghiară ostila României. Teama de politică de centralizare autoritară, atribuită lui Ion I. C. Brătianu, i-a făcut pe basarabeni să voteze inițial o unire condiționată, pe bucovineni să facă referiri la viitorul regim democratic și pe transilvăneni să explicitizeze amănunțit libertățile democratice, reforma agrară și drepturile muncitorimii. Românii din Basarabia, Bucovina, Transilvania și Banat voiau unirea cu Vechiul Regat și crearea statului național român, dar, în același timp, voiau și garanții că acele aspecte negative din societatea românească de peste Prut și Carpați – adică din patria-mamă - nu se vor extinde și asupra lor. Dincolo de aceste rezerve – lesne de înțeles și, în fond, benefice pentru națiunea română - Marea Unire din 1918 a fost – și rămâne – pagina cea mai sublimă a istoriei românești. Măreția ei stă în faptul că desăvârșirea unității naționale nu este opera nici unui om politic, a nici unui guvern, a nici unui partid, este fapta istorică a națiunii române, realizată într-un elan trăsnet cu putere din străfundurile conștiinței unității neamului, un elan controlat de fruntașii politici, pentru a-l călăuzi cu inteligența politică remarcabilă spre țelul dorit.”

Cu talent, evoca momentul intrării victorioase în capitală, după exilul de doi ani, reușind să ne transmită entuziasmul poporului și emoția ei din acel moment important pentru România. Iată fragmente din text: Cotroceni, Duminică 18 Noiembrie/1 Decembrie 1918. *“Ne-am întors cu adevărat, ne-am întors acasă după un surghiun de doi ani. Să îndrăsnesc oare să rostesc marele cuvânt? Ne-am întors triumfători!... Am fost întâmpinați la gara Mogoșoaia de generalul Berthelot și de câțiva ofițeri francezi și englezi, și, bineînțeles, de generalii noștri în frunte cu Prezan. Era întâia oară când salutăm pe pământul nostru trupe aliate; bucuria de a le vedea în jurul nostru astăzi, era aproape mai mult, decât puteam suporta. Ne vedeam înșfârșit prietenii! Fusesem despărțiți, fără nădejde, de ei în depărtatul nostru colțisor de lume. În tot timpul războiului nu fusesem niciodată în legătură cu armate aliate, afară de cele rusești; iar acestea, la sfârșit, se prefăcuseră într-un prilej de groază în loc de a ne fi sprijin. Peste tot steaguri fâlțâiau la ferestre, pe acoperișuri, la felinare, și stegulețe în mâna fiecărui copil. Alaiul nostru își urma drumul până în piața unde se înălța statuia lui Mihai Viteazul, cu sabia ridicată în vârful brațului stâng. Aici, de când venisem în țară la 1893, mireasa nevinovată și plină de dor de țara ei, fusesem de față la defilarea de fiice an la 10 Mai, însă niciodată la o paradă ca aceasta în care luau parte armata franceză și cea engleză. Poporul însoțea cu urale de entuziasm nebun, trecerea desrobitorilor noștri, care veniseră de peste Dunăre, drum lung ca să fie alături de noi în această zi de pomină.”*

In mai 1919, după Marea Unire din 1918, regele Ferdinand I și regina Maria au făcut o vizită în Transilvania, oprindu-se la Brașov, Făgăraș, Sibiu, Blaj, Alba Iulia, Brad, Tebea, Abrud, Câmpeni, Turda, Cluj, Bistrița, Careii Mari, Baia Marea, Oradea. Pe parcursul întregii sale călătorii, regina a purtat costumul popular românesc. Cu acest prilej, regina consemna: În multe sate, calde primiri loiale, iar în final am ajuns la Alba Iulia, micul orașel al cărui nume are un ecou special în sufletul fiecărui român. Este greu de descris primirea ce ni s-a făcut; aici oamenii au fost absolut nebuni de entuziasm.

Regina Maria, cu acordul lui Ferdinand a decis să plece la Paris pentru a susține cauza României, în contextul relațiilor pe care le avea cu lumea occidentală. La 7 martie a fost primită de Georges Clemenceau, președintele Conferinței de Pace. A doua zi a fost primită la Palatul Elysee de președintele Raymond Poincare, care i-a înmănat Marele Cordon al Legiunii de Onoare, decorație care se conferea șefilor de stat în exercițiul funcțiunii. Regina a avut discuții, la Paris, printre alții, cu Aristide Briand, Eleutherios Venizelos, Lloyd George, Robert Cecil. A mers, apoi, la Londra, unde a fost primită de regele George, apoi a revenit la Paris pentru a-l întâlni pe președintele american Woodrow Wilson în ziua de 10 aprilie. Regina nota: I-am vorbit despre speranțele țărilor mai mici, al căror apărător a fost în mod deosebit. El a declarat că, în special, țările mici vor beneficia de Liga Națiunilor. Un alt moment important în viața reginei Maria a fost cel de la 15 octombrie 1922, când la Catedrala Reîntregirii din Alba Iulia, a avut loc ceremonia încoronării perechii regale, Ferdinand și Maria, fapt ce a reprezentat simbolul actului unirii tuturor provinciilor istorice românești sub sceptrul aceluiași monarh.

Regina Maria a fost îndepărtată din viața politică a țării, fapt ce a întristat-o și a nemulțumit-o profund, deopotrivă. S-a retras la Balcic, un castel pe care-l construisese în 1925, pe malul Mării Negre. Palatul Regal de la Balcic a fost reședința cea mai iubită de Regina Maria și spre deosebire de Bran în întregime creația acesteia, toate clădirile complexului fiind construite după planurile și dorințele sale. Iată deci ce scria regina în august 1930: „Balcic! Coasta de argint. Într-adevăr e bine supranumită. Faleză de culoarea argintului, peisaj de vis, iar în depărtare marea misterioasă, albastră ca peruzeaua, în veci neodihnită. Fusesem la Balcic odată, înainte de război, în grabă și păstrasem o amintire imprecisă. Îl descoperii din nou în octombrie 1924, în tovărășia fiului meu Nicolae. După multe peripeții, în toamna aceea uscată, sosirăm și la Balcic. Acest colț era fermecător! și avusei senzația stranie de a-l fi căutat toată viața și de a-l fi găsit în sfârșit. Un loc de vis, păzit de un bătrân copac. Mă așezai la umbra lui și mă uitai și eu în apă, cum probabil privea și el mai bine de un secol. Farmecul acelei frumuseți pătrundea din ce în ce mai adânc în inima mea. Apoi întorcându-mă către Nicolae spusei: Oh! Nicky locul ăsta trebuie să fie al meu! Simt că m-am întors la ceva care mi-a aparținut întotdeauna. Și într-adevăr acest loc de vis deveni al meu”.

Cu o stare de sănătate precară, regina Maria a plecat în 1938 la o clinică din Dresda. La 27 iunie, deși medicii i-au spus că starea de sănătate nu-i permitea efortul unei călătorii lungi și oboșitoare, a luat hotărârea irevocabilă de a reveni în țară. A încetat din viață la 18 iulie 1938, în Camera de aur a Castelului Peleşor, decorată de ea însăși. Englezoaică prin naștere, Regina Maria este una dintre cele mai luminoase figuri ale istoriei românești, cu o contribuție de necontestat la întregirea neamului. În testamentul său, adresându-se poporului și țării sale, regina lăsa cea mai tulburătoare declarație de dragoste pe care un conducător o poate face neamului pe care l-a condus și din care se desprinde un devotament pe care frumoasa și inteligenta regină l-a dus și dincolo de moarte, în eternitate: “Te binecuvântează, iubită Românie, țara bucuriilor și durerilor mele, frumoasă țară, care ai trăit în inima mea și ale cărei cărări le-am cunoscut toate. Frumoasă țară pe care am văzut-o întregită, a cărei soartă mi-a fost îngăduit să o văd împlinită. Fii tu veșnic îmbelșugată, fii tu mare și plină de cinste, să stai veșnic falnică printre națiuni, să fii cinstită, iubită și pricepută.”

Regina scrie în “Povestea vieții mele”: “Doi ani, dar ce ani! (...) Și în timpul acestor doi ani, ce muncă, ce strădanie; o sfâșietoare înșirare de nenorociri, o situație de un tragic aproape fantastic și cu sorocul împotriva noastră. (...) Pot să numesc acești doi ani chiar binecuvântați, căci m-au apropiat de tot, de inima poporului meu, m-au învățat să nu mă dau în lături de la nici o strădanie, să nu mă tem de nimic, să înving orice slăbiciune și să fiu gata zi și noapte, la orice eveniment. Acum s-a sfârșit visul cel rău și lung, iar visul României Mari s-a întruchipat aievea (...)! Nando se întoarce ca dezrobitorul care a înfăptuit unirea poporului său. Jertfa de sine pe care a făcut-o a fost răsplătită. Numele lui e binecuvântat de toți, mari și mici. Minunate cu adevărat sunt căile Domnului, mari și înfricoșătoare!”

Poate cele mai frumoase cuvinte despre Regina Maria îi aparțin Patriarhului Miron Cristea care o caracteriza astfel în 1935, cu prilejul aniversării a 60 de ani de la nașterea ei: “A activat pentru cultură, artă, mila creștină, spitale, văduve, orfani, săraci, orbi și peste tot unde este nevoie de ocrotire și împărțire de mângâiere și alinare. Regina Maria a fost cea dintâi care a stat ca o stâncă, cu sufletul neclintit în convingerea biruinței finale. Ca un înger păzitor a menținut moralul în cercul central al aspirațiilor naționale, de unde toată lumea românească aștepta orientare și îndemn. În acele clipe critice a fost un mare noroc pentru noi, pentru demnitatea noastră, că am avut-o. Ca născută englezoaică, dă expresie zilnică, în fața tuturor, încrederii etnice a neamului său de origine: «Pe englezi nimeni nu-i va birui. Deci biruința finală va fi a aliaților, a noastră»... Ea a înțeles mai bine ca oricine pe bărbații noștri de stat, cari au condus războiul și țara în aceste hotărâtoare clipe ale istoriei sale. S-au încurajat reciproc. Armata s-a reorganizat. A curățit țara de inamic și a dat satisfacție tuturor armatelor aliate, intrând în capitala secularului inamic. Biruința a urmat. Pacea s-a pecetluit. Neamul s-a întregit...”

Articol realizat de: Achim Raluca-Andreea, clasa a XI-a B

Făuritorii unirii

MICHAEL

VITEAZUL

Foarte puțini români cunosc vechimea numelui de “România”, ca entitate statală apărută (în linii mari) în granițele locuite din vechimi de către geto-daci. Uniunea statală realizată (chiar dacă a avut o durată efemeră) de geniul național-militar al lui Mihai Viteazul, fusese semnalată pentru conștiința europenilor, încă din anul 1250.

Însă, la 6 iulie 1600 în istoria poporului român a avut loc un eveniment de o maximă importanță. Țara Românească, Moldova și Transilvania au fost unite sub un singur sceptru. Era prima unificare a celor trei regiuni într-o singură țară. Această unificare era extraordinară în contextul în care această stăpânire era înconjurată de mari puteri precum Imperiul roman de neam germanic dominat de Habsburgi, Polonia sau Imperiului Otoman.

Voievodul muntean a plătit îndrăzneala cu viața în 1601, iar stăpânirea sa peste cele trei provincii a durat aproximativ un an. Cu toate acestea, acțiunea aventurierului, războinicului sau unificatorului, cum a fost descris de-a lungul vremii, i-a fermecat pe istoriografii români începând cu secolul al XIX lea și mai ales s-a solidificat în conștiința poporului român, odată cu lucrarea lui Nicolae Bălcescu, ”Românii supt Mihai Voievod Viteazul”.

Mihai Viteazul este un erou național care, îmboldit de o iubire nestrămutată de țară și animat de idealul național, nu a cucerit, ci a alipit cele trei provincii românești, pentru a realiza un așa-zis ideal, acela de unitate națională.

Chiar și după moarte, prin ecoul faptelor sale, viteazul voievod s-a impus Europei de atunci drept cel mai valoros comandant de oști al vremurilor sale, singurul de altfel care administra înfrângeri pe bandă puternicului aparat militar otoman.

A handwritten signature in black ink, likely belonging to Nicolae Maria Alexandra, the author of the article. The signature is stylized and difficult to read.

Articol realizat de: Nicolae Maria Alexandra, clasa a X-a G

ALEXANDRU

IOAN CUZA

Alexandru Ioan Cuza, a fost primul domnitor al Principatelor Unite și al statului național România. A participat activ la mișcarea revoluționară de la 1848 din Moldova și la lupta pentru unirea Principatelor. La 5 ianuarie 1859, Cuza a fost ales domn al Moldovei, iar la 24 ianuarie 1859 și al Țării Românești, înfăptuindu-se astfel unirea celor două principate.

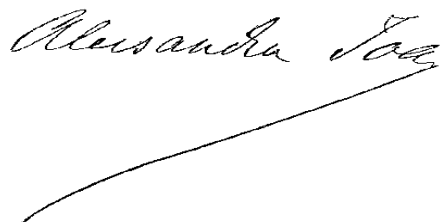
Devenit domnitor, Cuza a dus o susținută activitate politică și diplomatică pentru recunoașterea unirii Moldovei și Țării Românești de către Puterea suzerană și Puterile Garante și apoi pentru desăvârșirea unirii Principatelor Române pe calea înfăptuirii unității constituționale și administrative, care s-a realizat în ianuarie 1862, când Moldova și Țara Românească au format un stat unitar, adoptând oficial, în 1862, numele de România și formând statul român modern, cu capitala la București, cu o singură adunare și un singur guvern.

Cuza a fost obligat să abdice în anul 1866 de către o largă coaliție a partidelor vremii, denumită și Monstruoasa Coaliție, din cauza orientărilor politice diferite ale membrilor săi, care au reacționat astfel față de manifestările autoritare ale domnitorului.

În anul 1848, Moldova și Țara Românească au fost cuprinse și ele de febra revoluțiilor europene. Revolta moldovenilor a fost suprimată repede, dar în Țara Românească revoluționarii au preluat puterea și au guvernat în timpul verii. Tânărul Cuza a jucat un rol suficient de important pentru a i se evidenția înclinațiile liberale, avute în timpul episodului moldovenesc, astfel că este transportat ca prizonier la Viena, de unde a fost eliberat cu ajutor britanic.

Revenind în Moldova în timpul domniei Prințului Grigore Alexandru Ghica, a devenit ministru de război al Moldovei, în 1858, și a reprezentat orașul Galați în divanul ad-hoc de la Iași. Cuza a fost un proeminent politician și a susținut cu tărie uniunea Moldovei și Țării Românești. A fost nominalizat în ambele țări de către Partida Națională, care milita pentru unire, în defavoarea unui prinț străin. Profitând de o ambiguitate în textul Tratatului de la Paris, este ales domn al Moldovei pe 17 ianuarie 1859 (5 ianuarie după calendarul iulian) și în Țara Românească pe 5 februarie 1859 (24 ianuarie după calendarul iulian).

Conform deciziei Convenției de la Paris, la 15 mai 1859 este înființată Comisia Centrală la Focșani, ce avea ca scop redactarea primului proiect de Constituție din istoria modernă a României și realizarea altor proiecte de unificare legislativă a Principatelor. Proiectul de Constituție nu a fost aprobat însă de domnitorul Cuza, Comisia Centrală din Focșani fiind desființată în februarie 1862.

Unirea Principatelor Române a avut loc la jumătatea secolului al XIX-lea și reprezintă unificarea vechilor state Moldova și Țara Românească. Unirea este strâns legată de personalitatea lui Alexandru Ioan Cuza și de alegerea sa ca domnitor al ambelor principate la 5 ianuarie 1859 în Moldova și la 24 ianuarie 1859 în Țara Românească. Totuși, unirea a fost un proces complex, bazat pe puternica apropiere culturală și economică între cele două țări. Procesul a început în 1848, odată cu realizarea uniunii vamale între Moldova și Țara Românească, în timpul domniilor lui Mihail Sturdza, respectiv Gheorghe Bibescu. Deznodământul războiului Crimeii a dus la un context european favorabil realizării unirii. Votul popular favorabil unirii în ambele țări, rezultat în urma unor adunări ad-hoc în 1857 a dus la Convenția de la Paris din 1858, o înțelegere între Marile Puteri prin care se accepta o uniune mai mult formală între cele două țări, cu guverne diferite și cu unele instituții comune; principatele trebuiau să se numească Principatele Unite Moldova și Valahia. La începutul anului următor, liderul unionist moldovean Alexandru Ioan Cuza a fost ales ca domnitor al Moldovei și Țării Românești, aducându-le într-o uniune personală. În 1862, cu ajutorul unioniștilor din cele două țări, Cuza a unificat Parlamentul și Guvernul, realizând unirea politică. După înlăturarea sa de la putere în 1866, unirea a fost consolidată prin aducerea pe tron a principelui Carol de Hohenzollern-Sigmaringen, iar constituția adoptată în acel an a denumit noul stat România.

După Convenția de la Paris din 1858, marile puteri au lăsat guvernul fiecărui principat român în grija unei comisii provizorii, formate din trei caimacami, până la alegerea domnitorilor. Principala atribuție a comisiilor era aceea de a supraveghea alegerea noilor adunări electivă. Campania electorală din Moldova a dus la alegerea unei adunări favorabile unirii cu Țara Românească. Unioniștii moldoveni au putut impune cu ușurință candidatura la domnie a colonelului Alexandru Ioan Cuza, care a fost ales domn cu unanimitate de voturi la 5/17 ianuarie 1859. Ideea alegerii domnului moldovean și la București a fost oficial sugerată muntenilor de către delegația Moldovei, care mergea spre Constantinopol pentru a anunța rezultatul alegerii de la Iași. În Țara Românească, adunarea electivă a fost dominată de conservatori, care erau însă scindați. Neputându-se pune de acord asupra unui candidat propriu, conservatorii munteni au sfârșit prin a se ralia candidatului Partidei Naționale care a fost ales la 24 ianuarie/5 februarie 1859, domn al Țării Românești. Astfel, românii au realizat de fapt unirea, punând la 24 ianuarie 1859, bazele statului național modern român. Sprijinul lui Napoleon al III-lea a fost decisiv pentru dezarmarea opoziției Turciei și a Austriei față de dubla alegere, astfel că la 1/13 aprilie 1859 Conferința de la Paris a puterilor garante dădea recunoașterea oficială a faptului împlinit de la 24 ianuarie 1859. Turcia l-a recunoscut pe Alexandru Ioan Cuza ca domnitor al Principatelor în 1861.

FERDINAND I
DE
HOHENZOLERN-SIGMARINGEN

Cel care a ramas în istoria României sub numele de Ferdinand “Întregitorul”, datorită asocierii numelui său cu realizarea Marii Unirii din 1918, s-a născut la 24 august 1865 în Germania, la Sigmaringen, fiind al doilea fiu al principelui Leopold de Hohenzoller și al Principesei Antoaneta, fiica regelui Portugaliei Pedro al V-lea de Braganca.

A venit în Romania în 1886, ca moștenitor al tronului. În anii următori și-a desăvârșit studiile la Universitatea din Lipsa, Școala Superioară de Științe politice și economice din Tübingen, urmând în același timp și învățământul militar.

Carierea militară a principelui moștenitor a continuat în 1898 prin atribuirea gradului de general de brigadă, apoi în 1911 a celui de general de corp de armată. În perioada grea a anilor (1916-1918), regele s-a aflat la Iași, în Moldova, teritoriul românesc rămas neocupat de Puterile Centrale, în fruntea satului și a armatei române, organizând rezistența în fața trupelor inamice.

Actul Unirii Transilvaniei cu România a fost înmănat solemn regelui, la Palatul Regal din București, la 28 decembrie 1918.

La 15 octombrie 1922, la Alba-Iulia, în noua Catedrala ortodoxă, regele Ferdinand și regina Maria au fost încoronăți solemn ca suverani ai României Unite, acesta putând fi considerat momentul de apogeu al domniei lui Ferdinand.

„... în cursul anilor am avut fericirea să cunosc inima acestui popor și am reușit să fac din năzuințele lui crezul meu. Și ce era crezul acesta? Era ca nicio putere din lume nu ar fi în stare să împiedice ceea ce era scris în cartea neamului românesc, că va veni un timp când toate ținuturile locuite de români, peste care se întindea domnia lui Mihai Viteazul, vor fi iară întrunite sub același sceptru.” (martie, 1920)

Domnia regelui Ferdinand s-a sfârșit o data cu moartea sa, la 20 iulie 1927. A fost înmormântat în Biserica ortodoxă construită în secolul al XVI-lea de Neagoie Basarab, domnitorul Țării Românești.

Articol realizat de: Olaru Mara, clasa a X-a E

COSTACHE NEGRUZZI (CONSTANTIN NEGRUZZI)

Costache Negruzzi (Constantin Negruzzi): n:1808-d:1868

-om politic si scriitor roman din perioada pasoptista

-a fost activ ca scriitor in perioada 1837-1862, in curentul literar pasoptism, avand ca opera de debut "Zabavele mele din Basarabia" (1821)

-a invatat limba greaca de la dascalii din Iasi, iar limba romana a invatat-o dintr-o carte scrisa de Petru Maior

-odata cu izbucnirea revolutiei din 1821, acesta fuge in Basarabia cu tatal sau, la chisinau intalnindu-se cu Puskin si cu un emigrant francez care ii starnesc interesul pentru literatura, de unde invata si limba franceza

-dupa decesul tatului sau, acesta devine copist la visterie, incepandu-si astfel viata politica

-realizeaza un protest indirect asupra domnului si boierilor din vremea sa, prin poemul "Aprodul Purice"

-1837, este ales deputat la Iasi in Obsteasca obisnuita adunare, apoi ca functionar superior si director al teatrului alaturi de Mihail Kogalniceanu si Vasile Alecsandri

Costache Negruzzi s-a nascut in anul 1808 la Trifeştii Vechi, din apropierea Prutului, lângă Iaşi, fiind fiul lui Dinu Negruţ, de origine răzăşească, ajuns boier în rang de paharnic, şi al Sofiei Hermeziu, fiica logofătului dreptăţii Iorgu Hermeziu. În anul 1809 mama sa s-a stins din viaţă.

Costache Negruzzi şi-a început învăţătura în greacă cu unul din dascălii greci mai cu renume pe atunci în Iaşi, iar să citească româneşte a învăţat singur dintr-o carte a lui Petru Maior, precum însuşi mărturiseşte într-un articol intitulat Cum am învăţat româneşte, foarte interesant pentru detaliile pe care le dă asupra metodelor întrebuiţate de profesorii din acea vreme.

Izbucnind revoluţia din 1821, a fugit în Basarabia cu tatăl său. La Chişinău face cunoştinţă cu poetul rus Puşkin, care-i trezeşte interesul pentru literatură şi cu un emigrant francez de la care ia lecţii de limba şi literatura franceză. Din această perioadă datează primele sale încercări literare: Zăbavele mele din Basarabia în anii 1821, 1822.

După moartea tatălui său, intră copist la visterie, începând astfel viaţa politică, cum făceau mulţi fii de boieri pe atunci.

În acest timp publică câteva traduceri de poezii (Mnemon de Voltaire, Prostia Elenei de Marmontel), şi câteva nuvele, care făcură mult efect. Îndemnat de scrierile patrioţilor de peste munţi, studiază istoria şi dă la lumină poemul Aprodul Purice ca un fel de protest indirect la adresa domnului şi a boierilor din timpul său.

Ales, în 1837, deputat de Iaşi în Obşteasca obişnuită adunare, instituită de Regulamentul Organic, apoi ca funcţionar superior şi ca director al teatrului (alături de Mihail Kogălniceanu şi Vasile Alecsandri), se arată pătruns de idei liberale şi doritor de progres. În 1840 este ales primar al oraşului Iaşi.

Negruzzi nu ia parte la mişcarea din 1848 şi mult timp rămâne retras din afacerile statului, reintrând mai târziu ca judecător, membru în Divanul domnesc (1857) şi apoi, sub domnia lui Cuza, ca director al departamentului finanţelor, deputat şi epitrop la Sf. Spiridon.

Se stinge din viaţă la 24 august 1868, şi este înmormântat în cimitirul bisericii din Trifeştii Vechi.

MIHAIL KOGĂLNICEANU

Mihail Kogălniceanu: n:1817-d:1891

om politic de orientare liberală, avocat, istoric și publicist român originar din Moldova, diplomat și critic literar

a devenit prim-ministru al României la 11 octombrie 1863, după Unirea din 1859 a Principatelor Dunărene ministru al Afacerilor Externe în timpul domniei lui Carol I

-a fost unul dintre cei mai influenți intelectuali români ai generației sale, situându-se pe curentul moderat al liberalismului

și-a început cariera politică în calitate de colaborator al printului Mihail Sturdza, în același timp fiind director al Teatrului Național din Iași și a publicat opera împreună cu Vasile Alecsandri și activistul Ion Ghica

a fost redactor-șef al revistei "Dacia Literară" și profesor al Academiei Mihaileane

a fost unul dintre ideologii Revoluției de la 1848 în Moldova, fiind autorul petiției Dorințele partidei naționale din Moldova

Kogălniceanu a fost un om politic de orientare liberală, avocat, istoric și publicist român originar din Moldova, care a devenit prim-ministru al României la 11 octombrie 1863, după Unirea din 1859 a Principatelor Dunărene în timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza, și mai târziu a servit ca ministru al Afacerilor Externe sub domnia lui Carol I. A fost de mai multe ori ministru de interne în timpul domniilor lui Cuza și Carol. A fost unul dintre cei mai influenți intelectuali români ai generației sale (situându-se pe curentul moderat al liberalismului). Fiind un liberal moderat, și-a început cariera politică în calitate de colaborator al prințului Mihail Sturdza, în același timp ocupând funcția de director al Teatrului Național din Iași și a publicat multe opere împreună cu poetul Vasile Alecsandri și activistul Ion Ghica.

A fost redactor șef al revistei Dacia Literară și profesor al Academiei Mihăileane. Kogălniceanu a intrat în conflict cu autoritățile din cauza discursului inaugural cu tentă romantic-naționalistă susținut în anul 1843. A fost unul dintre ideologii Revoluției de la 1848 în Moldova, fiind autorul petiției Dorințele partidei naționale din Moldova.

După Războiul Crimeii, prințul Grigore Alexandru Ghica l-a însărcinat cu elaborarea unui pachet de legi pentru abolirea robiei romilor. Împreună cu Alecsandri, a editat revista unionistă Steaua Dunării, a jucat un rol important în timpul alegerilor pentru Divanurile ad-hoc, și l-a promovat cu succes pe Cuza, prietenul său pe tot parcursul vieții, la tron.

Kogălniceanu a susținut prin propuneri legislative eliminarea rangurilor boierești și secularizarea averilor mănăstirești. Eforturile sale pentru reforma agrară au dus la o moțiune de cenzură, care a declanșat o criză politică care a culminat cu lovitură de stat din mai 1864, provocată de Alexandru Ioan Cuza pentru implementarea reformei. Cu toate acestea, Kogălniceanu a demisionat în 1865, în urma conflictelor cu domnitorul. După un deceniu, a pus bazele Partidului Național Liberal, dar mai înainte de asta, a jucat un rol important în decizia României de a participa la Războiul Ruso-Turc din 1877-1878, război care a dus la recunoașterea independenței țării. În ultimii ani de viață a fost o figură politică proeminentă, președinte al Academiei Române și reprezentant al României în relațiile cu Franța.

La 24 ianuarie 1859, în urma dublei alegeri ca domnitor a lui Alexandru Ioan Cuza se realizează de fapt unirea Principatelor.

Noul domnitor este întâmpinat cu entuziasm la 29 ianuarie 1859 de bucureșteni. În ziua în care Cuza a ajuns domnitor, Mihail Kogălniceanu l-a primit cu un discurs emoționant.[56] La sfârșitul anului 1859, Mihail Kogălniceanu susține ideea ca București să devină capitală a Principatelor motivând prin faptul că țările europene și Turcia considerau Bucureștii drept capitală, aici erau reședințele consulatelor străine, începuse deja transportarea arhivelor cancelariilor de la Iași către București, spunând printre altele:

„Orașul București este de seculi făcut pentru ca să fie Capitala României. Aproape de arterul principal al comerțului, al bogățiilor Principatelor Unite, Dunărea, pe drumul cel mare al Occidentului către Orient, cu o populațiune numeroasă, compactă și eminent românească, Bucureștii este apoi singurul oraș care are elementul cel mai puternic al unei țării, clasa sau starea de mijloc. Nicăieri, în nici un oraș al României nu există un centru de lumini mai mari, un popor cu aspirațiuni mai naționale și mai liberale, un spirit public mai neatârnat. Nicăieri opiniunea publică n-a putut a se dezvolta și domni mai mult decât în București.”

Mihail Kogălniceanu

Articol realizat de: Nistor Ana-Maria, clasa a IX-a F

NICU GANE

Nicu Gane(Nicolae Gane): n:1838-d:1916
scriitor si om politic roman

a urmat scoala primara in satul natal(Falticeni), apoi se inscrie la pensionul francez a lui Louis Jordan din Iasi, dupa care urmeaza stiintele juridice la Paris

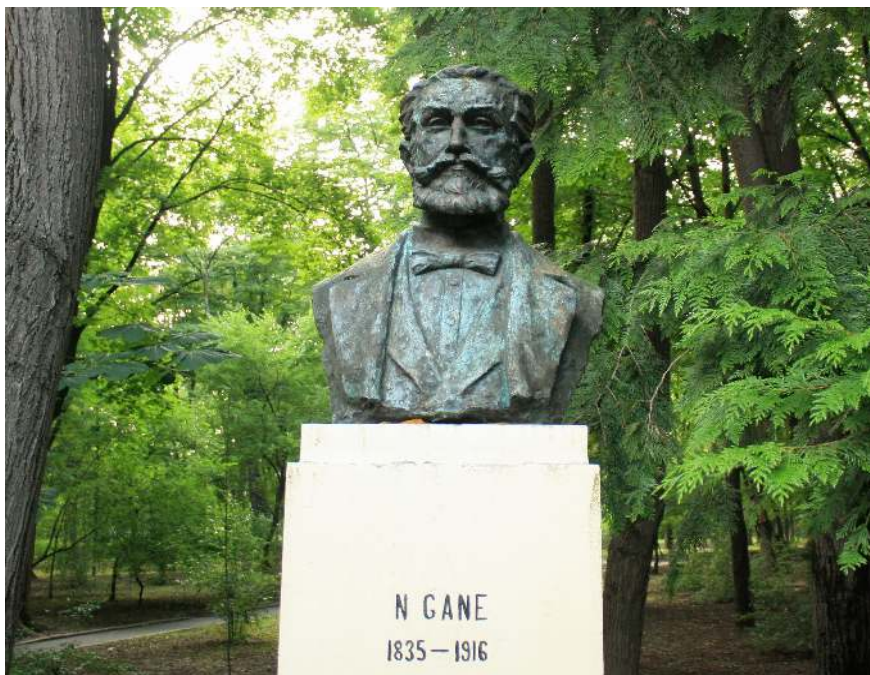
dupa revenirea in tara a acestuia, se angajeaza ca secretar-translationar al directorului general al inchisorilor din Moldova dupa unirea tarilor romane revine in magistratura in anul 1859 cu mai multe functii,presedinte al Tribunalului Suceava, membru al Curtii de Intaritari Iasi(1861), prefect al judetului Suceava(1863) si ulterior al Dorohoiului, judecator la Curtea de Apel din Focsani de unde se transfera in anul 1865, la institutia similara din Iasi

membru al Academiei Romane in 1908

nascut in orasul Falticeni, descendent al unei familii boieresti

fiul postelnicului Matei Gane

1865, Nicolae Gane devine membru al societatii "Junimea" din Iasi, publicand nuvele si poezii lirice in revista "convorbiri literare"

Nicolae Gane s-a nascut la data de 1 februarie 1838 in orasul Falticeni, descendent al unei vechi familii boieresti, fiind fiul postelnicului Matei Gane si al Ruxandrei Vasescu. A urmat scoala primara la Falticeni cu parintele Neofit Scriban, apoi se inscrie la pensionul francez al lui Louis Jordan din Iasi, dupa care urmeaza stiintele juridice la Paris.

Dupa revenirea in tara, Nicolae Gane a fost angajat secretar-translationar al directorului general al inchisorilor din Moldova (1857). In acelasi an este numit ca judecator la Tribunalul Suceava, de unde este destituit din cauza manifestarilor pronunioniste.

Dupa Unirea tarilor romane din anul 1859, revine in magistratura unde indeplineste mai multe functii: presedinte al Tribunalului Suceava, membru al Curtii de Intaritari Iasi (1861), prefect al judetului Suceava (1863) si ulterior al Dorohoiului, trece in anul 1864 ca judecator la Curtea de Apel din Focsani, de unde se transfera, in anul 1865, la institutia similara din Iasi. Nicolae Gane devine membru al societatii „Junimea” din Iasi, publicand nuvele si poezii lirice in revista „Convorbiri literare”.

In anul 1867, Nicolae Gane este numit presedinte de sectie la Curtea de Apel Focsani, dar demisioneaza si se stabileste la Iasi, unde incearca sa practice avocatura pentru care nu avea insa vocatie. In anul 1868, este numit pentru o scurta perioada in functia de procuror general pe langa Curtea de Apel din Iasi.

Intra in activitatea politica, fiind ales in anul 1870 ca deputat din partea gruparii „junimiste” si prefect al judetului Iasi

Devenit membru al Partidului National Liberal in anul 1883, a fost ales de mai multe ori deputat si senator din partea acestei formatiuni politice. Este inițiat în francmasonerie și la 15 octombrie 1886 i se acordă gradul de Companion în Loja Steaua României din Iași, iar la 20 noiembrie același an, gradul de Maestru, în aceeași lojă.[2]

Pentru o scurta perioada (1 - 20 martie 1888) a indeplinit functia de ministru al Agriculturii, Industriei, Comerțului și Domeniilor în Guvernul Ion C. Brătianu (4).

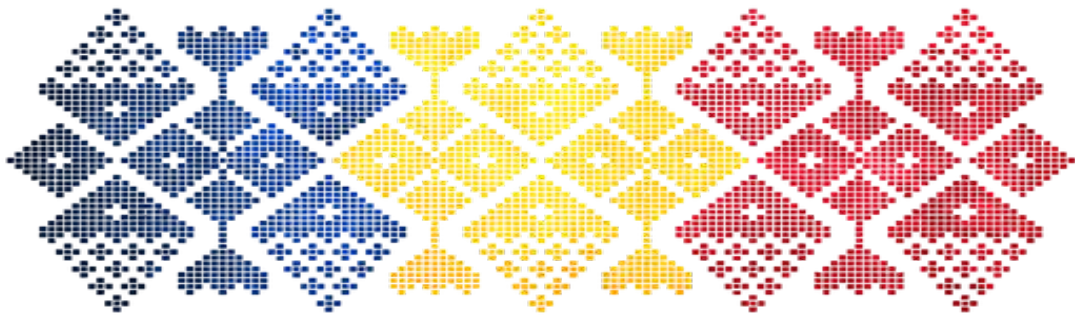
La data de 1 aprilie 1908 a fost ales ca membru titular al Academiei Romane. Ulterior a fost si membru in comitetul de lectura al teatrului National din Iasi (1910-1916). Nicolae Gane a trecut in nefiinta la data de 16 aprilie 1916 in orasul Iasi.

Unirea printre rânduri

LIVIU REBREANU

Debutul în presa românească

La 1 noiembrie 1908 a debutat în presa românească: la Sibiu, în revista “Luceafărul”, condusă de O. Goga și O. Tăslăuanu, a apărut povestirea “Codrea” (Glasul inimii). În aceeași revistă, Rebreanu a mai publicat nuvelele “Ofilire” (15 decembrie 1908), “Răfuială” (28 ianuarie 1909) și “Nevasta” (16 iunie 1911).

A început un nou jurnal de lector (Spicuiuri), aplecându-se, în mod deosebit, asupra paginilor de critică și istorie literară din “Viața românească”, aparținând, mai ales, lui Garabet Ibrăileanu. A revenit asupra amintirilor din copilărie, scrise la Gyula, de data aceasta sub influența lui Creangă. A încercat să traducă după o versiune germană, romanul “Război și pace” de Tolstoi.

În traducerea lui, revista “Țara noastră” a publicat poemul “Moartea șoimanului” de M. Gorki. Din Prislop i-a trimis o scrisoare lui Mihail Dragomirescu, propunându-i, spre publicare, o povestire. A scris nuvela “Mâna” (prima variantă a nuvelei Ocrotitorul), sub influența lecturilor din Anton Pavlovici Cehov.

16 octombrie – Prima dată pe o proză originală, după sosirea în București: Volbura dragostei Cântecul iubirii.

În 19 octombrie 1910 a participat pentru prima oară la o ședință a cenaclului literar condus de Mihail Dragomirescu, din care mai făceau parte Ion Minulescu, Emil Gârleanu, Cincinat Pavelescu, Dimitrie Nanu, Corneliu Moldovanu, Nicolae Davidescu, Alexandru Stamatiad, Mihail Săulescu, Mihai Sorbul. A dus cu el o nuvelă, pe care însă nu apucă să o citească.

În luna octombrie a aceluiași an a primit o scrisoare de la Mihail Dragomirescu:

“Iartă-mă că aseară am uitat de nuvela dumitale. E drept că, chiar de nu aș fi uitat, n-aș fi vrut să te expun la un nesucces, neștiind calitățile ei de mai înainte. Astăzi însă am citit-o și te felicit, e foarte interesantă povestea și cu însemnate calități literare. Vrei s-o public în Convorbiri critice?”

Debutul în București

La 25 octombrie 1910 a debutat în capitala țării: în revista “Convorbiri critice” a apărut nuvela “Volbura dragostei” [Cântecul iubirii]. Ea a deschis șirul unei însemnate colaborări: Proștii, Culcușul, Golanii, Dintele (1910). A început să primească scrisori de încurajare de la Mihail Dragomirescu care se interesa îndeaproape de ce scrie, l-a invitat acasă și s-a oferit să-l ajute să primească o slujbă la un ziar.

A fost angajat la Ordinea, unde redactor-șef era Ștefan Antim: în Răscoala apare ca personajul Antimiu. A fost secretar de redacție la Falanga literară și artistică, condusă de Mihail Dragomirescu, funcție pe care a deținut-o și la Convorbiri critice (funcții mai mult onorifice).

Debutul editorial

Debut editorial: la Orăștie, apare volumul de nuvele “Frământări”, la “Librăria națională”, condusă de Sebastian Bornemisa. În sumar, producții literare tipărite în revistele “Luceafărul” și “Convorbiri critice”: “Dintele”, “Lacrima Glasul inimii”, “Culcușul”, “Ofilire”, “Răfuială”, “Nevasta”, “Golanii”, “Cântec de dragoste” [Cântecul iubirii], “Proștii”, “Filibaș” [Ocrotitorul].

Activitatea literară

Nuvelistul

Înainte de a scrie și de a-și publica romanele, scriitorul și-a desăvârșit talentul de prozator scriind povestiri și nuvele. Cea mai cunoscută nuvelă a sa este de bună seamă “Ițic Ștrul Dezertor”. “Ciuleandra”, nuvela sa psihologică cea mai cunoscută, va apărea ceva mai târziu.

Romancierul

Romancierul a început să scrie romane realiste, în care acțiunea avea loc în decorul unui sat din Transilvania, Liviu Rebreanu a readus problematica țărănească în centrul atenției lumii literare, prin romanul setei de pământ, “Ion”. Subtitlul acestuia era „Glasul pământului, Glasul iubirii” și anunța principalul conflict din text, și a dat unul dintre primele noastre capodopere ale analizei psihologice.

După această experiență literară, autorul a scris, mai apoi, romanul “Răscoala”, supranumit de G. Călinescu „roman al gloatei”. El poate fi considerat o capodoperă a romanului românesc din toate timpurile.

Un al treilea roman, “Pădurea spânzuraților”, a fost inspirat de un incident autobiografic, fratele său, locotenent în Armata Austro-Ungară, fiind condamnat la moarte și executat pentru o tentativă de a dezerta pe front, din Armata Austro-Ungară, și a trece în tranșeele românilor în timpul Primului Război Mondial. Tema fusese schițată, inițial, în nuvela “Catastrofa”.

Etapa romanelor târzii

Spre sfârșitul vieții, prozatorul a scris mai multe romane, polițiste sau cu subiecte care țin de zona paraliteraturii, cum ar fi “Adam și Eva”, bazat pe tema metempsihozei. Un cuplu se reîncarnează în șapte momente istorice diferite, iar textul e închis într-o povestire cu ramă.

Alte două romane, “Gorila” și “Jar”, care descriau mediul intelectual și redacțiile unor ziare interbelice, deși s-au bucurat de succes de public au fost veritabile căderi la critică, iar “Crăișorul”, o biografia romanțată a lui Horia, care fusese poreclit de locuitorii munților Apuseni „Crăișorul munților”, a însemnat un alt mare eșec literar. După Răscoala, Rebreanu nu a mai dat nici o capodoperă, toate romanele scrise ulterior fiind caracterizate de criticul G. Călinescu drept inegale.

În “Amândoi” Rebreanu a încercat să scrie un roman polițist, descriind o crimă comisă de o servitoare cu instincte criminale. Evident scriitorul cunoștea romanele naturaliste.

Rebreanu a fost și autorul unui jurnal intim, foarte interesant pentru datele inedite pe care cititorii le pot afla din biografia autorului. Postum au fost editate și alte opere, inclusiv o carte de călătorii în Franța și Germania, “Metropole”, tradusă și în limba franceză.

În decembrie 1906 a început redactarea suitei de amintiri din copilărie (portrete din Maieru), scrise, la început, în maghiară, reluate, mai târziu, în românește, proze nepublicate. A început să scrie un “Journal” de lector, cu maxime, cugetări, conșpecte din literatura universală: William Shakespeare, Oscar Wilde, Friedrich von Schiller, Tolstoi, Victor Hugo, din creația românească Anton Pann, precum și cu însemnări de cultură generală în limbile limba germană, limba maghiară, limba franceză și limba română - limbi în care citea și scria curent.

A reluat vechi proiecte (piese de teatru), precum “Ghighi”, și a adăugat altele inspirate din viața țărănească: “Traiul”, “Osânda”. A citit multe cărți românești, urmărind, îndeosebi, îmbogățirea vocabularului, șlefuirea limbii literare. A început să scrie un caiet de “Schițe”, între care unele au anticipat eroi și episoade din proza matură. Multe subiecte au fost dezvoltate, la început, în cadrul nuvelisticii. Datările ating limita 28 aprilie 1909.

A scris povestirea “Codrea” (Glasul inimii). În aceeași toamnă, a terminat și povestirea “Domnul Ionică”, reluare a unei proze mai vechi, din ciclul “Szamárlétra”. Cu aceste pagini s-a adresat mai multor reviste literare de peste munți (trimițând scrisori lui Garabet Ibrăileanu la “Viața românească” din Iași, lui Mihail Dragomirescu la “Convorbiri critice” din București, precum și din Transilvania, corespundând cu Octavian Tăslăuanu de la “Luceafărul” din Sibiu).

La 1 octombrie, la Blaj, în “Revista politică și literară” a apărut povestirea “Talerii”, ultima tipărită în Ardeal, înainte ca Rebreanu să se stabilească în capitala țării. A terminat nuvela “Ofilire”, sub impulsul unor lecturi sadoveniene.

Teatru

În anul 1911 și l-a dedicat teatrului. Astfel, pe 15 septembrie/ianuarie 1911, împreună cu dramaturgul Mihail Sorbul, scoate revista “Scena”, dar aceasta rezistă doar 10 numere. În luna aprilie a aceluiași an a fost numit secretar al Teatrului Național din Craiova, și devine un colaborator de bază al lui Emil Gârleanu, la acea dată directorul instituției. Până în 1912, va avea îndeletniciri diverse: de la întocmirea repertoriului la reclama publicitară; de la traducerea unor piese (“Hoții” de Schiller și “Ofițerul” de Franz Molnar) la pregătirea revistei bilunare “Teatrul”. O lună mai târziu, la teatrul din Craiova sosește și Ștefana (Fanny) Rădulescu (viitoarea soție a scriitorului); ca artistă, va debuta pe scena teatrului din localitate, în spectacolul cu piesa “Rapsozii” de Victor Eftimiu (9 octombrie).

Opere literare

Nuvele

- Proștii (1910)
- Catastrofa (1921)
- Norocul (1921)
- Cuibul visurilor (1927)
- Cântecul lebedei (1927)
- Ițic Ștrul, dezertor (1932)

Romane sociale

- Ion (1920)
- Crăișorul (1929)
- Răscoala (1932)
- Gorila (1938)

Romane psihologice

- Pădurea spânzuraților (1922)
- Adam și Eva (1925)
- Ciuleandra (1927)
- Jar (1934).

Romane polițiste

- Amândoi (1940)

Teatru

- Cadrilul (1919)
- Plicul (1923)
- Apostolii (1926)

Note de călătorie

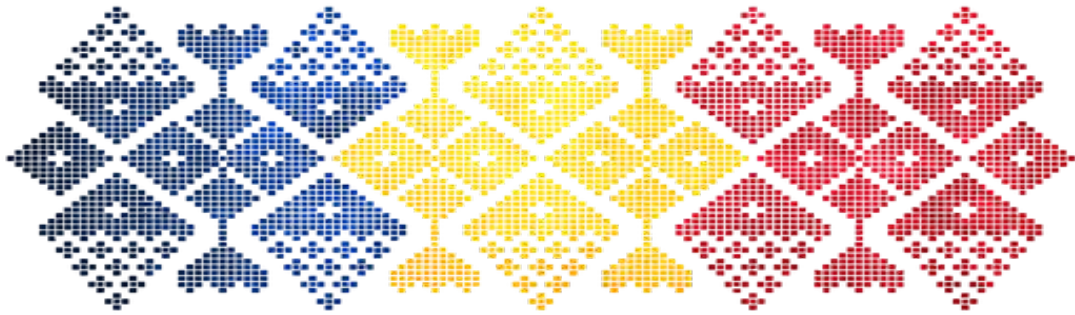
- Métropoles, 1931, éditée par Paralela 45 et Éditions Autres Temps, traduction et préface de Jean-Louis Courriol, 2001. Versiunea în limba română a rămas inedită.

Jurnal intim

- Liviu Rebreanu, Jurnal I, text ales și stabilit de Puia Florica Rebreanu, note și comentarii de Nicolae Gheran, București, Minerva, 1984
- Liviu Rebreanu, Jurnal II, text ales și stabilit de Puia Florica Rebreanu, note și comentarii de Nicolae Gheran, București, Minerva, 1984

OCTAVIAN GOGA

Octavian Goga a fost un poet român, ardelean, politician de extremă dreaptă, prim-ministrul României de la 28 decembrie 1937 până la 11 februarie 1938 și Membru al Academiei Române din anul 1920.

Debutul publicistic

În numărul din 12-24 decembrie (nr. 275, p. 1098) ziarul "Tribuna" (Sibiu) i-a publicat prima poezie, "Atunci și acum", semnată „Tavi”. Ion Pop-Reteganul de la "Revista Ilustrată" (Bistrița) i-a scris la poșta redacției: „Ai talent, tinere amic, cultivează-l cu diligență, că poți deveni mare. Ziua bună de dimineață se arată. Nu cumva să neglijezi datorițele de studinte.” După aceste încurajări i se publică pe o jumătate de pagină poezia "Nu-i fericire pe pământ". Goga, elev la liceul cu limba de predare maghiară din Sibiu, încă nu împlinise șaptesprezece ani.

Următoarele poezii pe care le-a publicat în "Revista Familia" a lui Iosif Vulcan (Oradea, an XXXIV, 1898, nr. 44, p. 13, noiembrie) și în ziarele "Tribuna" și "Luceafărul" (nr. 11, 1 decembrie 1902, nr. 14 - 15, 1 august 1903) au fost semnate, cu precădere, tot „Octavian” și apoi „Nic. Otavă”. Abia la 15 septembrie 1903 a semnat, în "Luceafărul", prima poezie (Sfârșit de septembrie), cu numele „Octavian Goga”.

La 1 iulie 1902 a apărut la Budapesta revista "Luceafărul", publicație pentru cultura națională și unitatea politică a românilor din Transilvania, unde Goga și-a publicat majoritatea poeziilor. Înființarea revistei s-a datorat studenților români care activau la Budapesta în cadrul Societății „Petru Maior”: Al. Ciura, semnatarul articolului „În loc de program” din primul număr, și Goga, cel care în 1933 a afirmat că titlul revistei „era înrudit cu starea sufletească și cu conștiința literară din acele vremi”. Majoritatea creațiilor incluse de Goga în volumul "Poezii" (1905) au apărut în revista "Luceafărul", în paginile căreia poetul s-a afirmat ca talent literar autentic.

În 1904 a apărut în "Luceafărul" (an III, nr. 4, 15 februarie, p. 91 - 92) cunoscuta poezie "Oltul", apoi în nr. 7, din 10 aprilie, p. 151, poezia "Dăscălița", semnate „Nic. Otavă”, iar în 1905, poeziile: "Plugarii", "Lăutarul, Dascălul", "Rugăciune" și "Clăcașii”.

Activitatea de gazetar

Începuturile ziaristice ale poetului au fost legate de revista "Luceafărul", înființată, din inițiativa sa, la 1 iulie 1902, la Budapesta, alături de Al. Ciura și Oct. Tăslăuanu. Goga s-a menținut succesiv, ca redactor responsabil sau director, până în 1912. Apariția revistei "Luceafărul" s-a confundat în bună măsură cu preocupările și durerile unor tineri studenți, animați de aceleași visuri:

„Revista noastră, ca organ al tinerimii, are menirea de a ne prezenta publicului mai de aproape, de a stabili apoi o legătură mai strânsă între public și tinerime.“ (O. Goga).

Acești tineri ardeleni de la Budapesta știau că au datoria să apere idealurile unei întregi colectivități.

„Cu un asemenea bagaj de idei, mărturisește Goga, s-a fondat revista Luceafărul de la Budapesta la 1902. Vreo patru ani cât am stat acolo și un an la Berlin noi am mers înainte, afirmând ideea unității sufletești“.

Luceafărul a apărut la Budapesta, la 1 iulie 1902, din inițiativa și cu sprijinul material al lui A.P. Bănuț, susținut de un grup de studenți români patrioți. „Era de lipsă și pentru Ardeal, afirma Goga, o revistă literară în ale cărei rânduri să se imprime caracterul local cu toate deosebirile lui de alte părți ale neamului nostru“. Contribuția lui Octavian Goga la ascensiunea Luceafărului a fost imensă: „Octavian Goga, scria Ion Chinezul, a mai scris și la alte reviste, a întemeiat chiar unele; numele lui e legat de Luceafărul.“

Cu activitatea sa în cadrul "Asociației transilvănene pentru literatura română și cultura poporului român-Astra", preocupările publicistice s-au intensificat cu trecerea timpului, dezvăluind încă o latură a talentului său literar. Sub conducerea sa a apărut, de la 1 ianuarie 1907, revista "Țara noastră", care a înlocuit temporar revista "Transilvania". Goga, care a condus efectiv acest săptămânal, a apărut mai întâi cu titlul de redactor, apoi și de proprietar - editor. În primul număr a publicat editorialul intitulat „Către cărturarii noștri”, în care a afirmat că își propune să redacteze: „o gazetă cuminte. O gazetă ridică punte între sufletele cărturarilor și ale țăranilor care o slovesc duminica pe genunchi. Toți cărturarii, care simt în sufletul lor răsunetul datoriei ce cere împlinire, își vor spune cuvântul pe această hârtie, ale cărei foloase vor fi folosul așezământului nostru cultural.“ Revista "Țara noastră" a apărut săptămânal la Sibiu până la 5 decembrie 1909. A reapărut apoi la Cluj (1922 - 1931), având ca director pe Octavian Goga, și apoi la București (1932 - 1938). Numărul din 29 mai 1938 a fost închinat în memoria întemeietorului său, decedat la 7 mai.

Până la declanșarea primului război, Goga s-a impus ca ziarist strălucit prin articolele publicate în revista “Țara noastră”, ziarul Epoca, Adevărul, revista Flacăra și revista România, proza sa jurnalistică fiind comparabilă, stilistic și tematic, cu a celei eminesciene. Articolele i s-au apropiat de valoarea operei unui prozator de vocație.

Scrierile în proză (cuprinse în volumul Precursori) au fost fie discursuri ținute în ședințele Academiei, fie cuvântări aniversare sau pur și simplu omagii aduse unor personalități ori prieteni ai scriitorului. Considerate piese antologice într-o posibilă istorie a portretului, T. Vianu l-a dedicat un semnificativ capitol în “Arta prozatorilor români”.

Goga și-a axat publicistica pe problemele „românismului” (originea românilor, continuitatea neîntreruptă în vatra de formare a poporului român, ideea unităților tuturor românilor, idealul unirii într-un stat național, lupta împotriva asupririi austro-ungare). Prin revista “Luceafărul” a reușit să-și întărească legăturile culturale cu România, spre unirea politică de mai târziu. Și revista “Țara Noastră”, axată pe ideologia lui Goga, și-a întărit legătura cu oamenii de la sate, fiindu-le sfătuitor, dar și un factor capabil să le rezolve nevoile spirituale și materiale.

Activitatea de dramaturg

Deși puțin numeroasă, inegală și aflată sub nivelul realizărilor din poezie, dramaturgia lui Goga, mai ales prin “Domnul notar”, (publicată la editura Institutului de Arte Grafice din București), a fost un reper urmat mai târziu. Premiera piesei a avut loc la Teatrul Național din București, la 14 februarie 1914. Piesa analizează repercusiunile pe care le au în relațiile de familie și în poziția din obștea satului tranzacțiile și concesiile făcute de anumiți indivizi, ca rezultat al politicii de atragere a unor elemente românești în sistemul de deznaționalizare și oprinare a românilor. Acțiunea se petrece într-un sat ardelean (Lunca) de la începutul secolului, aflat sub dominație habsburgică. Revolta în timpul căreia a fost sancționat renegatul Traian Văleanu, a restituit dramei individuale adevăratele dimensiuni sociale. Notarul, ca și candidatul Blezu, erau uneltele dominației străine. La alegeri, dorințelor obștii li s-a opus coaliția renegaților, bazându-se pe forța coercitivă (jandarmii) și pe elementele descalificate (Mitruță), chiar pe infractori de drept comun (Hopârtean).

Prin “Meșterul Manole”, reprezentată în 1927 și publicată în 1928, Goga a încercat să adapteze vechiului mit la drama psihologică, reabilitând artistic vechea intrigă a timpului conjugal prin dezvoltarea și examinarea motivațiilor erotice. Personajul principal era un artist, cinic, fermecător, călător înveterat, mare amator de experiențe erotice pasagere.

Goga a lăsat, sub formă de proiect, și două piese într-un act (“Sonata luni” și “Lupul”), sceneta “Fruntașul”, un articol dialogat din 1911 și traducerea “Tragedia omului” de Madách Imre.

Activitatea de traducător

Aversar al politicii transilvane a guvernelor maghiare, Goga a fost, în același timp, un prieten adevărat al marilor scriitori ai literaturii maghiare clasice și moderne. A studiat încă din anii de liceu de la Sibiu și apoi ca student, la Universitatea din Budapesta, opera lui Petőfi și Imre Madách, și a fost prieten cu unii din cei mai de seamă scriitori maghiari ai timpului și a fost apropiat de Ady Endre. Madách l-a atras pe Goga din tinerețe, primele încercări de traducere din “Tragedia omului” datând din anii de școală. După câteva tablouri și scene din “Tragedie”, publicate în “Luceafărul” în (1903) sau în “Țara noastră” (1909), apariția “Tragediei omului” în volum în traducerea lui Goga s-a produs în 1934, primită ca „o strălucită creație poetică având aceeași valoare ca și originalul”. A doua ediție românească (1940) a apărut revăzută de autor.

Tudor Vianu scria că “Memento mori” și “Tragedia omului” sunt „poeme ale omenirii văzute prin speranțele, înfrângerile și luptele popoarelor”. G. Călinescu a observat că traducerea lui Goga e făcută într-o românească ce se apropie de perfecțiunea și frumusețea limbii lui Eminescu: „E limba de și chiar stilul lui Eminescu potrivit vremii noastre și e tocmai interesant să se vadă un poet clasic care izbutește să fie plastic prin vorbe, pentru ureche, nu prin colorism”.

Activitatea politică

Devenit mesager al aspirațiilor naționaliste ale românilor transilvăneni Goga a fost ales în septembrie 1906, secretar literar al “Asociației transilvană pentru literatura română și cultura poporului român” (ASTRA), urmând ca, împreună cu Octavian C. Tăslăuanu, să politizeze activitățile celui mai important așezământ cultural din Transilvania. Prin articole publicate în revista „Țara noastră” a adoptat o poziție critică față de exploatarea la care erau supuși țăranii din România și față de guvernarea de atunci ai României. Ca o consecință a acestor atitudini, Goga a fost deținut în iarna anului 1911 timp de o lună în penitenciarul din Seghedin, unde a fost vizitat de Caragiale, care a protestat în articolul „Situație penibilă” împotriva arestării. După doi ani, în 1913, Goga a fost arestat din nou, la Seghedin.

După izbucnirea Primului Război Mondial, Goga s-a stabilit în România, continuând lupta pentru alipirea Transilvaniei la România și pentru desăvârșirea unității statale române. S-a lansat într-o amplă campanie publicistică în ziarele „Adevărul” și „Epoca” asupra situației fraților de peste Carpați, supuși la persecuții. A semnat, alături de Octavian Tăslăuanu, Onisifor Ghibu și Sebastian Bornemisza, scrisoarea ziariștilor ardeleni refugiați în România („Epoca”, 15 iunie 1915), cu scopul de a continua activitatea publicistică în vederea alipirii Transilvaniei.

La 14 decembrie 1914 s-a desfășurat „Congresul extraordinar al Ligii Culturale” (președinte V. Lucaciu, vicepreședinte: Barbu Ștefănescu Delavrancea, secretar: Nicolae Iorga, iar Goga era membru al comitetului, ca reprezentant al Transilvaniei.

La întrunirea organizată de „Liga politică a tuturor românilor”, la București, în ziua de 15 februarie 1915, declara: „Pentru jertfa de mâine am trecut granița, să venim în Țara Românească. Noi ne-am pierdut țara, noi ne-am pierdut patria, dar avem încă capetele noastre. Vi le dăm dumneavoastră, faceți ce vreți cu ele. Ele pot să cadă, Ardealul nu poate cădea”.

Din cauza activității sale politice în România, guvernul maghiar de la Budapesta i-a intentat lui Goga - ca cetățean austro-ungar - un proces de înaltă trădare, fiind condamnat la moarte în contumacie. S-a înrolat în armata română și a luptat ca soldat, în Dobrogea. La încetarea ostilităților și semnarea păcii de la București, Goga a fost nevoit să părăsească România, plecând în Franța. În vara anului 1918 s-a constituit la Paris „Consiliul național al unității române”, forum de presiune asupra marilor puteri pentru obținerea unității statale românești. La începutul anului 1919, Goga s-a reîntors în România Mare.

Opera poetică

Poezii (1905)

- Rugăciune
- Plugarii
- Noi
- Oltul
- Casa noastră
- Apostolul
- Dascălul
- Dăscălița
- Bătrâni
- Inserare
- Reîntors
- Departe
- În codru
- Dimineața
- Pe înserate
- De la noi
- Cântăreților de la oraș
- Sara
- Lăutarul
- La groapa lui Laie
- Pribeag
- Pace
- Ruga mamei
- Toamnă
- Copiilor
- Părăsit
- Despărțire
- Învins
- Solus ero
- Noapte
- Clăcașii
- Așteptare
- Dorința
- Singurătate

Din umbra zidurilor (1913) Ne cheamă pământul (1909) Cântece fără țară (1916)

- Revedere
- Oaspe vechi
- Agonie
- Paris (I)
- Ziua (II)
- Notre dame (III)
- Felinarul (IV)
- În muzeu
- Cinquecento
- Mama
- Măsuța mea
- La mal
- Aeternitas
- De profundis
- Lacul
- Eu stau la mal...
- Scrisoarea ta...
- Gândește-te...
- Scirocco
- Poet
- Doina
- Voi veniți cu mine...
- Inima
- Strămoșii...
- Carmen laboris
- Scrisoare
- Moș Crăciun
- Eu știu un basm
- Trage-ți oblonul...
- Un trandafir se stinge
- Taina
- Toamnă nouă
- Mă-ntorc din nou
- Amurg
- lacrimă
- Moștenire
- clipă
- Fecunditas
- Cântecul mele
- Cosașul
- De demult
- Colindă
- Un om
- Graiul pâinii
- Cain
- În munți
- Cantorul cimpoi
- Străinul
- Scrisoare
- Lăcaș străbun
- Asfințit
- Carmen
- rază
- Sufletul
- Răsună toaca
- Cântece
- Sonet
- E sărbătoare
- Poezie
- Fără țară
- Așteptare
- Pajurei cu două capete
- Sângele
- În pacea mută
- Portretul
- Apostolul
- În mormânt la Argeș
- Pribeag străin
- Lupul
- Bobotează
- Trecea convoiul mortuar
- Poveste
- Sufletul

Din larg (1939) - poeme postume

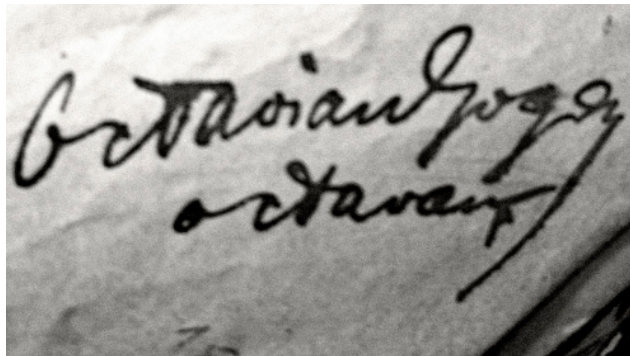
- Din larg
- Profetul
- Ceahlăul
- ramură întârziată
- Trecutul
- Apus
- Mare aeterna
- În mine câtodată

Cântece pe versuri de Octavian Goga

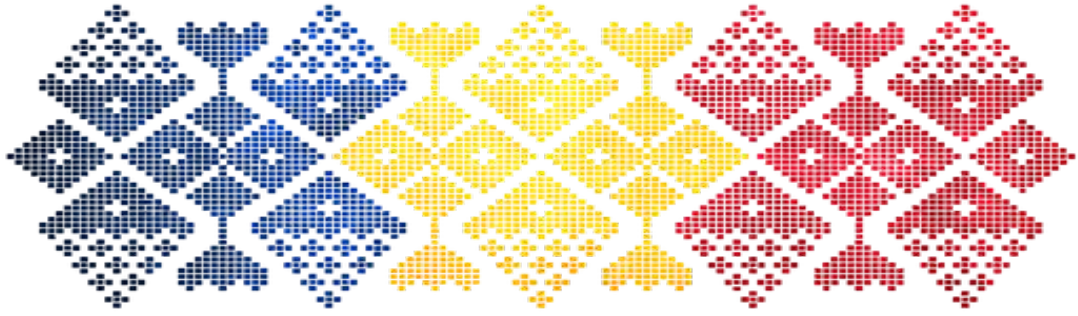
- Eduard Caudella, Zădarnic
- Guilelm Șorban, Dorurile mele; Măi crășmare Niculaie; Fată mare
- Didia Saint-Georges, Dorurile mele (1908); Lună, lună (1908)
- Constantin Brăiloiu, Cântec (1915); Lună, lună (1915)
- Nicolae Bretan, Lună, lună stea vicleană (1919); La groapa lui Laie (1921)
- Emil Monția, Oltul (1916); Singur (1916); Dorurile mele (1920); Seara (1920); Lună, lună, stea vicleană (1920); Am fost (anul?); Trei cântece pe versuri de Octavian Goga (anul ?; De va veni la tine vântul; La noi; Trei trandafiri)
- Mihail Jora, Opus II (1930): Tu n-ai la ușa ta zăvor; Mor azi zâmbetele mele; E-ngropare azi la mine; Atât de veche-i îngroparea; Primăvară, primăvară
- Ion Dumitrescu, Cântec (1940)
- George Deriețeanu, Eu ți-am făcut un cântec (1947)
- Sigismund Toduță, Prima noapte (1948)
- Iosif Paschill, La noi (anul ?)
- Doru Popovici, Pribeag (1950); Singur (1950); Trei cântece pe versuri de Octavian Goga (Toamna; Părășiți; Cântec; 1953)
- Grigore Nica, Pustiu (1959)
- Florica Dimitriu, Întrebare (1954); Apus (1973)
- Gheorghe Dumitrescu, Cântec (1960)
- Sandu Albu, Cântec (1966)
- Ion Borgovan, Cântece pe versuri de Octavian Goga (Cântec de primăvară; Dorurile mele; Pribeag; La groapa lui Laie; Bisericuța din Albac; Sus la crășmă-n dealu mare; 1968-1969)
- Nicolae Ciocoiu, Cântec de pahar (1969)
- Remus Georgescu, Două lieduri pe versuri de Octavian Goga (Primăvara; De va veni; 1974)
- Tudor Jarda, Opt lieduri pe versuri de Octavian Goga (De-o să mor; A murit; La groapa lui Laie; Măi crășmare; Ca la nunta de la Cana; Lună, lună; Dorurile mele; Fată mare; 1986) [23]
- Tudor Gheorghe, Toamna
- Mondial, De va veni la tine vântul
- Gheorghe Gheorghiu, Poveste veche

Lucrări corale pe versuri de Octavian Goga

- Irina Odăgescu-Țuțuianu, Simfonia corală „Timpul pământului”

GEORGE COŞBUC

George Coșbuc a fost un poet, critic literar și traducător român din Transilvania, membru titular al Academiei Române din anul 1916.

Debutul literar

Despre începuturile sale literare însuși George Coșbuc mărturisește:

„Cea dintâi poezie am publicat-o la vârsta de 15 ani într-o foaie pedagogică din Ardeal. N-o mai am și nici nu știu ce era, însă îmi amintesc ca a fost o poezie de dragoste. Am publicat apoi fel de fel de încercări prin toate foile ardelenesti.”

Referirea este făcută la revista de informare pedagogică și literară “Școala practică”, redactată de pedagogul Vasile Petri, în care, „student” în clasa a VII-a liceală, G. Coșbuc trimite spre publicare în primăvara anului 1883 o traducere. Primele încercări de versificație, cu solide studii umaniste de limba latină și greacă, filosofie și istorie filosofică, istoria literaturilor, poetică și prozodie, datează din perioada cursurilor “Gimnaziului Fundațional din Năsăud”. Evenimentul principal se produce în toamna anului 1880, când gimnazistul este primit ca membru al Societății de lectură a elevilor Virtus Romana Rediviva:

„Întâiele încurajări mi le-au dat profesorii mei de liceu care în vederea talentului meu literar mă scuteau de studiile științifice ...”

Începând din octombrie 1882, membrii societății elevilor gimnaziști din Năsăud redactează publicația liceului, “Muza Someșeană”, un caiet manuscris, în care elevii publicau texte originale, traduceri și observații critice. Aici vor apărea primele poezii ale elevului George Coșbuc, altele urmând a fi citite de autor în ședințele societății, în total peste cincizeci de poezii „dintre cele 160 scrise pe când era elev în clasa a șasea”. La 20 decembrie 1883 Societatea de lectură “Virtus Romana Rediviva” îl alege ca președinte. Mai târziu, în numărul 47 din 18/30 noiembrie 1884, revista “Familia” din Oradea îi publică poezia “Aș vrea să fiu”, semnată tot C. Boșcu, purtând indicația „după Petöfi”. [7]

Debutul publicistic propriu-zis se produce tot în 1884, când revista “Tribuna” din Sibiu îi publică sub pseudonimul C. Boșcu (anagrama numelui Coșbuc), snoava versificată “Filosofii și plugarii”. Prezentată sub formă de foileton, această snoavă (are peste 350 de rânduri) apare în trei numere consecutive ale revistei sibiene (nr. 183-190 din 5/17 decembrie - 8/28 decembrie 1884). George Coșbuc transmisese vasta compoziție din Cluj, unde se înscriesese la Facultatea de Litere și Filosofie. Ioan Slavici, conducătorul “Tribunei”, își va reaminti mai târziu acest debut:

„Într-una din zile am primit la redacțiune, pentru foița Tribunei, un manuscript, curat și citet, o snoavă versificată. Autorul se subscria Boșcu și plicul fusese-n Cluj pus la poștă. Mi se părea lucru învederat, că acel Boșcu e-ncepător, student la universitatea din Cluj, și mă bucuram, căci n-o fi, poate, adevărat că ziua bună de dimineață se cunoaște, dar nu mai încape nici o îndoială, că cei în adevăr aleși chiar de la începutul lucrării lor își dau destoiniciile pe față. Mi-a plăcut snoava, am publicat-o și mi-am aprins paie-n cap.”

Debutul editorial are loc prin apariția la Sibiu, în Biblioteca poporală a “Tribunei”, a cinci broșuri: “Blăstăm de mamă”, “Legendă poporală din jurul Năsăudului” și “Pe pământul turcului”(1885), “Fata craiului din cetini”, “Draga mamei” (1886) și “Fulger”, “Poveste în versuri” (1887).

Credincios publicației în care și-a făcut adevăratul debut literar, Coșbuc va rămâne colaborator asiduu al “Tribunei” mulți ani, chiar și după ce se va stabili în București.

Perioada bucureșteană

Sosit la București, Titu Maiorescu l-a primit în ședința Junimii din 23 decembrie 1889, unde ardeleanul de curând sosit de dincolo de munți a citit celor prezenți, alături de I.L. Caragiale. Spre sfârșitul lunii ianuarie, 1890, George Coșbuc este invitat, din nou, la o ședință a Junimii.

Volume publicate

- Blestem de mamă, Sibiu, 1885;
- Pe pământul turcului, Sibiu, 1885;
- Fata craiului din cetini, Sibiu, 1886;
- Draga mamei, Sibiu, 1886;
- Fulger, Sibiu, 1887;
- Balade și idile, București, 1893;
- Fire de tort, București, 1896;
- Războiul nostru pentru neatârnare, București, 1899; ediție îngrijită și prefață de Andrei Gligor, Craiova, 1995;
- Povestea unei coroane de oțel, București, 1899; ediție îngrijită și prefață de Teodor Vârgolici, București, 1992; ediția Iași, 1997;
- Din țara Basarabilor, București, 1901;
- Ziarul unui pierde-vară, București, 1902;
- Dintr-ale neamului nostru, București, 1903;
- Cântece de vitejie, București, 1904;
- Superstițiunile păgubitoare ale poporului nostru, București, 1909;
- Balade, București, 1913;
- Drumul iubirii, București, 1916;
- Povești în versuri, ediție îngrijită de Nicolae Drăganu, Sibiu, 1921;
- Poezii alese, prefață de Mihai Beniuc, București, 1952;
- Poezii, I-II, prefață de Dumitru Micu, București, 1953;
- Despre literatură și limbă, îngrijită și prefață de Alexandru Duțu, București, 1960;
- Versuri, prefață de Dumitru Micu, București, 1961;
- Comentariu la „Divina Comedie”, I-II, îngrijită și introducere de Alexandru Duțu și Titus Părvulescu, București, 1963-1965; în Opere alese, IX, ediție îngrijită de Gheorghe Chivu, prefață de și comentarii Alexandru Duțu, București, 1998;
- Fire de tort. Cântece de vitejie, I-II, îngrijită și prefață de Mircea Tomuș, București, 1966;
- Opere alese, vol. I-VI, îngrijită și prefață de Gavril Scridon, București, 1966-1982, vol. VII-IX, ediție îngrijită de Gheorghe Chivu, prefață de și comentarii Alexandru Duțu, București, 1985-1998;
- Opera poetică, I-II, Chișinău, 2000;
- Scrieri alese, îngrijită și prefață de Gavril Istrate, Iași, 2001.

Conducător de reviste

Un rol de seamă în dezvoltarea culturii românești l-a avut G. Coșbuc și prin participarea sa la conducerea unor importante reviste, dovedind, în acest sens, o evidentă vocație publicistică. Experienței dobândite la „Tribuna” se va adăuga munca în redacția revistei „Lumea ilustrată”, publicație cu caracter enciclopedic, editată la București, bilunar în anul 1896. Din conducere fac parte: Coșbuc, D. Stănescu și I.I. Roșca.

La București, George Coșbuc a mai făcut parte și din conducerea revistelor „Vatra” (1894), „Foaie interesantă” (1897), „Sămănătorul” (1901) și „Viața literară”. Înființată la 1 ianuarie 1894, la București, revista „Vatra”, concepută în descendența „Daciei literare” și a „Tribunei” va apărea doar în 44 de numere, bilunare, până în august 1896. Publicația, culturală și literară, de orientare tradiționalistă, i-a avut ca directori pe I. Slavici, I.L. Caragiale și G. Coșbuc. Poetul era apreciat deja ca scriitor și acumulasese și în munca de redacție o bogată experiență. În momentul constituirii definitive a colectivului redacției, Coșbuc era destinat să fie elementul de bază:

„Când noi, Caragiale, Coșbuc și eu, am luat cu C. Sfetea, înțelegerea să publicăm Vatra, ne puneam nădejdea în Coșbuc, pe care-l știam înzestrat cu multe și mari destoinicii și totodată și muncitor. ... Editorul rămânea deci răzămât numai în Coșbuc. Ne întâlneam, ce-i drept, adeseori ca să stăm de vorbă, dar acela care muncea era Coșbuc, numai el, și mai ales mulțumită ostenețelor lui a fost Vatra o revistă ilustrată care poate fi citită și azi cu plăcere.”

Titlul simbolic al revistei, „organ literar pentru toți românii”, a fost ales de Coșbuc, după cum reiese din propriile mărturisiri, și indică, precum și articolul program (Vorba de acasă), intenția celor trei fondatori de a îndruma creația literară spre tradițiile comune ale vetrei strămoșești:

„Așa cum în dezvoltarea limbii noastre numai prin întoarcerea la graiul viu al poporului am putut să ajungem la stabilitate și unitate, și în dezvoltarea noastră culturală vom ajunge la statornicie și unitate numai dacă vom ține, în toate lucrările noastre, seamă de gustul poporului, de felul lui de a vedea și de a simți, de firea lui, care e pretutindeni aceeași!”

Activitatea de traducător

Din perioada studiilor gimnaziale de la Năsăud, poetul și-a manifestat pasiunea pentru literatura clasică greco-latină, pentru valorile literaturii universale. La vârsta de numai 15 ani, Societatea Virtus Romana Rediviva i-a acordat un premiu la concursul literar pentru traducerea unei versiuni din „Odiseea”, din care va publica fragmentar în revistele literare românești începând cu anul 1902 și parțial, în 1918, la Casa Școalelor. Utilizând octava pe care marii creatori ai epopeii Renașterii (Boiardo, Ariosto, Tasso) o acreditaseră ca strofă epică prin excelență, Coșbuc a prezentat în limba română sensurile fundamentale ale poeziei homerice. Versiunea sa este o transcriere fidelă, de o rară expresivitate și fluiditate. A dat, de asemenea, echivalențe creatoare, în lexicul cel mai adecvat din opera lui Vergiliu („Bucolicele” și „Georgicele”).

Un mare efort creator l-a constituit traducerea „Eneidei”, încununată cu Marele Premiu al Academiei, „Năsturel” (1897), obținut până la el numai de V. Alecsandri și de Al. Odobescu, pentru întreaga lor activitate literară. În ședința de la 9 aprilie 1897, N. Quintescu, Gr. G. Tocilescu, Gr. Ștefănescu și Spiru Haret susțin premiera lui Coșbuc, „traducerea Aeneis fiind o lucrare de mare merit”, „triumful absolut al unui talent consacrat”. În „Antologia sanscrită” Coșbuc a tradus, fragmentar, părțile cele mai reprezentative ale literaturii de meditație indiană („Rig Veda”, „Mahabharata”, „Ramayana”). A tradus, de asemenea, din „Don Carlos” de Schiller și, din original sau prin intermediar german, fragmente ample după „Sacontala” lui Kālidāsa. Un rol important în activitatea de traducător al lui Coșbuc îl are tălmăcirea „Divinei Comedii”, pe care Tudor Vianu o caracteriza drept „opera cea mai de seamă a măiestriei sale poetice”. După un început de traducere după o versiune germană, Coșbuc a învățat singur limba italiană, a călătorit în Italia (1912), și-a alcătuit o vastă bibliotecă dantescă, reluând, după original, traducerea integrală, la care a lucrat mai mult de cincisprezece ani.

O primă versiune românească integrală a „Infernului” a fost pregătită pentru tipar mai întâi în 1902 și apoi în 1906, asupra acestor versiuni revenind în 1907, când încheiase și traducerile din „Purgatoriul” și „Paradisul”. Toate îndreptările unor imperfecțiuni stilistice și completarea unora dintre lacunele existente au continuat până în toamna anului 1911, când Coșbuc a întreprins demersuri pentru publicarea întregii traduceri a „Divinei Comedii”, „una din cele mai expresive traduceri pe care le cunoaște lumea”. Poetul George Coșbuc a fost, în același timp, și un original exeget, creator lucid și îndrăzneț al unui sistem personal de interpretare, prin „La Tavola ronda”, comentariu scris în limba italiană, „mic monstru de erudiție și de ambiție culturală”.

Postum, în 1925, 1927 și 1931 apare traducerea celor trei părți ale „Divinei Comedii”, bardul năsăudean impunându-se, în acest domeniu al activității sale de traducător, ca un întemeietor. Traducerile sale sunt o deschidere spre universalitatea limbajului poetic românesc.

Traduceri

- Vergiliu, Aeneis, București, 1896; ediția (Eneida), îngrijită și prefață de Stella Petecel, București, 1980; ediție prefațată de Ion Acsan, București, 2000, Georgice, București, 1906;
- Byron, Mazepa, Craiova, 1896;
- Antologie sanscrită, Craiova, 1897;
- Kalidasa, Sacontala, București, 1897; ediția București, 1959; ediție prefațată de Ion Acsan, București, 1999;
- Carmen Sylva, Valuri alinate, București, 1906; ediția București, 2003;
- Terențiu, Parmeno, București, 1908;
- Schiller, Don Carlos, București, 1910;
- Dante, Divina Comedie, I-III, ediție îngrijită de Ramiro Ortiz, București, 1924-1932; ediție îngrijită și prefață de Alexandru Balaci, București, 1954-1957; în Opere alese, VII-VIII, ediție îngrijită de Gheorghe Chivu, prefață de și comentarii Alexandru Duțu, București, 1985; ediția Iași, 2000;
- Homer, Odiseea, I-II, ediție îngrijită de I. Sfetea și Ștefan Cazimir, prefață de Ștefan Cazimir, București, 1966.

Omagieri

Portretul lui George Coșbuc pe o marcă poștală românească din 1943

Filatelie

La 15 august 1943, serviciile poștale ale României au emis o marcă poștală cu valoarea nominală de 91+109 lei, purtând portretul lui George Coșbuc, spre stânga; marca poștală face parte din seria „Caritate pentru refugiații din Transilvania”.

Numismatică

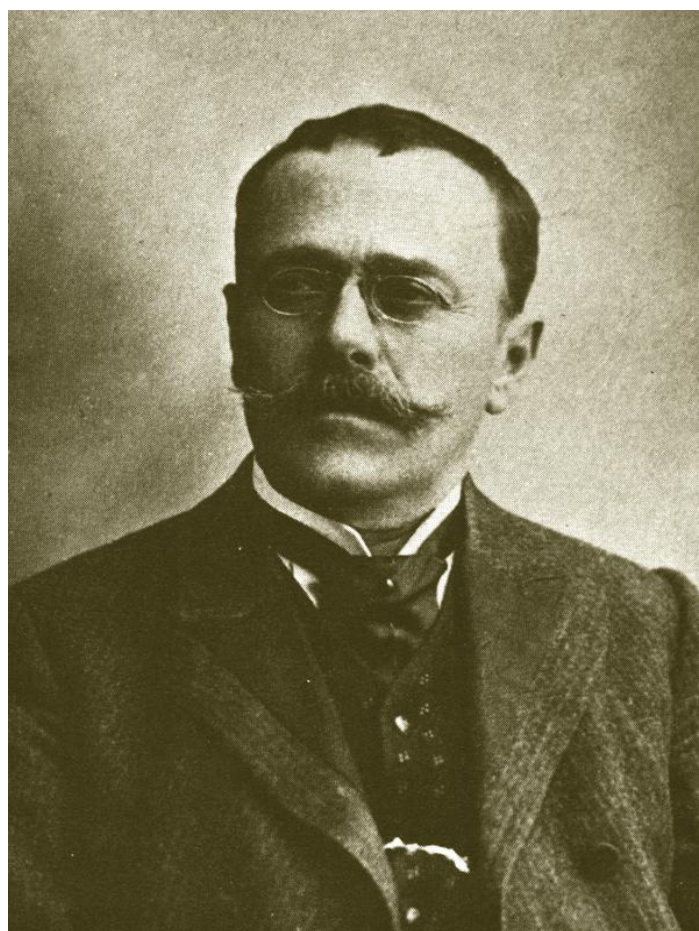
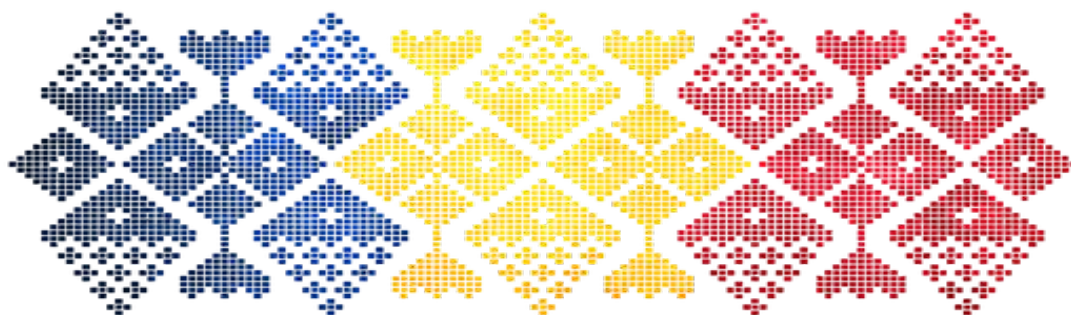
La 12 decembrie 2016, Banca Națională a României a pus în circulație, în atenția colecționarilor, cu ocazia sărbătoririi a 150 de ani de la nașterea lui George Coșbuc, o monedă de argint, cu titlul de 999‰, într-un tiraj de 200 de exemplare. Moneda este rotundă, are diametrul de 37 mm, iar greutatea este de 31,103 g. Întregul tiraj al emisiunii este de calitate proof, iar cantul monetei este zimțat. Moneda are putere de circulație în România.

George Coșbuc

ION LUCA CARAGIALE

ȘI

TEATRUL NAȚIONAL

„În toată lumea, publicul se împarte în două părți: o parte care merge la teatru și plătește, și alta care nu plătește și nu merge la teatru. La noi se-mparte altfel: o parte care plătește teatrul național și nu merge la teatrul național și alta care merge la teatrul național fără să plătească.” – Ion Luca Caragiale

Ion Luca Caragiale a fost un dramaturg, nuvelist, pamfletar, poet, scriitor, director de teatru, comentator politic și ziarist român. George Călinescu îl considera a fi cel mai mare dramaturg român și unul dintre cei mai importanți scriitori români. A fost ales membru post-mortem al Academiei Române.

Primele studii le-a făcut între anii 1859 și 1860 cu părintele Marinache, de la Biserica Sf. Gheorghe din Ploiești, iar până în anul 1864 a urmat clasele primare II-V, la Școala Domnească din Ploiești. Adolescent fiind, a început să scrie poezii în taină, dar înainte de debutul literar a fost fascinat de performanțele teatrale ale unchiului său, Iorgu Caragiale, actor și șef de trupă, fixată la București. În 1868 a obținut de la tatăl său autorizația de a frecventa Conservatorul de Artă Dramatică, în care fratele acestuia, Costache, predă la clasa de declamație și mimică. În 1870 a fost nevoit să abandoneze proiectul actoriei și s-a mutat cu familia la București, luându-și cu seriozitate în primire obligațiile unui bun șef de familie. În același an a fost numit copist la Tribunalul Prahova.

La deschiderea Teatrului Național, în 1852, în presă au apărut articole care au descris acest eveniment. Vestitorul românesc scria [...] toți banii adunați în această seară au fost destinați pe seama săracilor și se va [vor] împărți cu o scumpă cercetare și nepărtinire între cei mai întrebuințați [lipsiți], de către o comisie rânduită într-adins. [...] După aceasta se ridică cortina și actorii români își jucară fiecare în parte rola [rolul], cu o artă ce face onoare d-lui director Caragiali.

În ziarul Trompeta Carpaților, Cezar Boliac scria: [...] Afluența publicului fu atât de mare, încât prețul unui bilet de intrare se urcă până la un galben pentru un loc de parter. Lojile scânteiau de luxul poleielilor și de toaletele elegante ale doamnelor, ale căror parure prețioase reflectau razele nenumăratelor lumini și semănau ca niște fluturi într-un stup de albine.

Ziarul bucureștean în limba germană „Bukarester Deutsche Zeitung” scria în nr. 2 [...] Monumentul este clădit într-un stil nobil și într-adevăr artistic; proporțiunile îi sunt potrivite și distinsa-i simplitate este imposantă. Teatrul cel nou din București este fără îndoială unul din cele mai frumoase teatre din Europa și o podoabă a Capitalei. Are un parter de 338 de staluri, împărțite în două categorii, trei rânduri de loji frumos decorate și deasupra o largă și încăpătoare galerie.

Caragiale a fost și director al Teatrului Național din București, Titu Maiorescu, ministrul Instrucțiunii Publice, ocupându-se de problema schimbării conducerii Teatrului Național, după mai multe consultări a hotărât, la 2 iulie 1888: „Director al primului nostru teatru va fi tânărul dramaturg I. L. Caragiale”. În vârstă de numai 36 de ani, a deschis stagiunea, la 1 octombrie 1888, cu comedia Manevrelle de toamna, localizare făcută de Paul Gusty, în care interpreții au obținut succese remarcabile. Nefiind sprijinit de câțiva mari actori dramatice ai timpului (Aristizza Romanescu, Grigore Manoilescu și Constantin Nottara) și „sabotat” de unele ziare bucureștene, Caragiale s-a văzut nevoit să demisioneze în 1889, înainte de începerea stagiunii următoare, după ce dovedise, totuși, evidente resurse de organizator și o nebanuită energie.

“Duc bine la tăvăleală; dovadă că pot fi, în același timp, și sufler și copist la teatru.”

Așa spunea nenea Iancu. A dovedit că poate fi nu doar copist și sufler, ci și director. La 2 iulie 1888, Ion Luca Caragiale, cel mai mare dramaturg român, este numit director al Teatrului Național din București. A început, e adevărat, de jos, inspirând actorii, nu ca autor, ci ca sufler. Tradiția familiei îl obliga, însă, să aspire la mai mult. Unchiul său, actorul Costache Caragiale fusese primul director al teatrului. Dramaturgul apelează la Titu Maiorescu, pentru sprijin în vederea obținerii postului de director, însă criticul nu are încredere în abilitățile manageriale ale lui Caragiale. Totuși, dramaturgul este numit director, prin Decret Regal, cu ajutorul Reginei. Nu i-a înșelat așteptările și se dovedește un excelent organizator. Conștiincios, vine primul la muncă, de la 8 dimineața și părăsește ultimul teatru, la 10 seara.

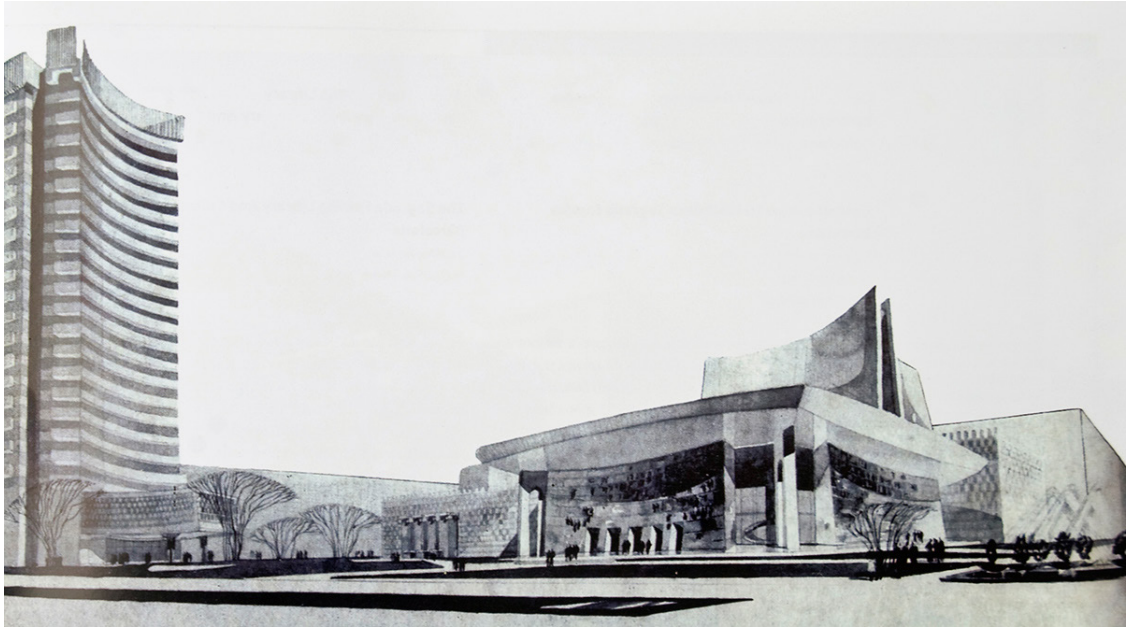
Reușește să gospodărească eficient bugetul relativ modest al instituției și încheie contracte de colaborare cu artiști celebri precum Sarah Bernhardt și Ernesto Rossi. Stagiunea din 1888 - 1889 fiind criticată vehement, demisionează, însă rămâne legat de acest loc, deschizându-și mai târziu berăria Gambrinus, peste drum de teatru.

“Ori toți să muriți, ori toți să scăpăm!”

Ceea ce îl păstrează mereu actual e autenticitatea sa. Și asta pentru că autorul se inspira chiar din viața reală. Sursa sa principală o constituia presa vremii. De altfel, stilul său este evident unul jurnalistic, mai mult, publica adesea articole în ziarele contemporane. A înființat revista umoristică Mofitul român, în ianuarie 1893, după ce se retrăsese din ziaristică de la sfârșitul anului 1889. Publicația era subintitulată ironic “Revista spiritistă națională, organ pentru răspândirea științelor oculte în Dacia Traiană”. Caragiale a avut harul de a aduce pe scenă personaje care puteau fi întâlnite pe stradă. Nu era o lume fantastică, era una în care privitorul regăsea propriile probleme, dileme și lupte.

Caragiale a avut harul de a aduce pe scenă personaje care puteau fi întâlnite pe stradă. Nu era o lume fantastică, era una în care privitorul regăsea propriile probleme, dileme și lupte.

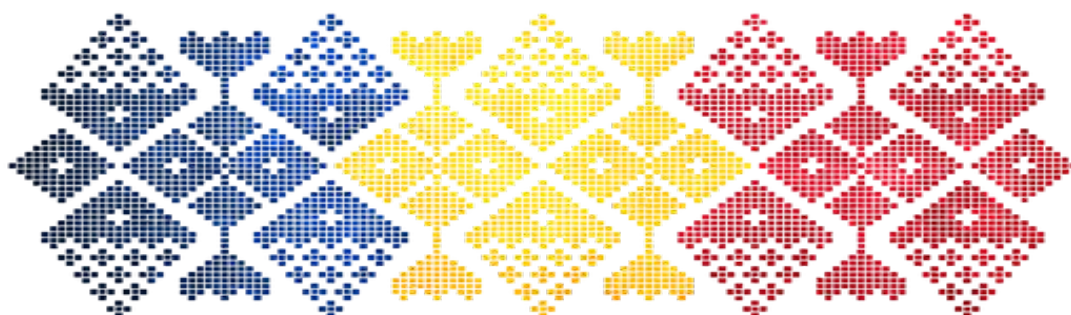
În ianuarie 1879, are loc premiera spectacolului cu piesa "O noapte furtunoasă", la Naționalul bucureștean. După cât e de iubită azi piesa, ne-am gândi că premiera ar fi trebuit să fie un adevărat triumf. Realitatea a fost că la final, în loc de aplauze, s-au auzit hiuuieli și amenințări. Pentru că mulți dintre spectatori se regăsiseră în personajele de pe scenă.

"Vorba e... eu cu cine votez?!"

Caragiale a votat cu comedia la superlativ și a citit O scrisoare pierdută în fața membrilor Junimii la 6 octombrie 1884. Piesa a fost prezentată publicului în premieră, la Teatrul Național București, pe 13 noiembrie 1884. Succesul a fost deplin. Și aici, geniul său a folosit fapte și personaje reale, pentru a-și transmite mesajul artistic.

VASILE ALECSANDRI

Vasile Alecsandri (n. 21 iulie 1821, Bacău - d. 22 august 1890, Mircești, județul Iași), poet și dramaturg, membru fondator al Academiei Române, om politic, diplomat. Exponent al generației pașoptiste, a fost puternic implicat în evenimentele revoluționare de la 1848 și în mișcarea unionistă. Lui Alecsandri i-a fost oferit tronul Moldovei însă acesta l-a refuzat pentru a înlesni calea spre Unirea Principatelor sub sceptrul unui domn mai puțin criticat de politica vremii. Ca ministru al Afacerilor Străine în primii ani ai domniei lui Alexandru Ioan Cuza, a colindat cancelariile occidentale pentru a face cunoscută cauza unionistă a românilor.

A fost în primul rând un poet important și un dramaturg original. S-a bucurat de recunoaștere și admirație atât în țară cât și peste hotare, fiind deosebit de apreciat de lumea francofonă, devenind laureat al premiului „Ginta latină” la Montpellier în 1878.

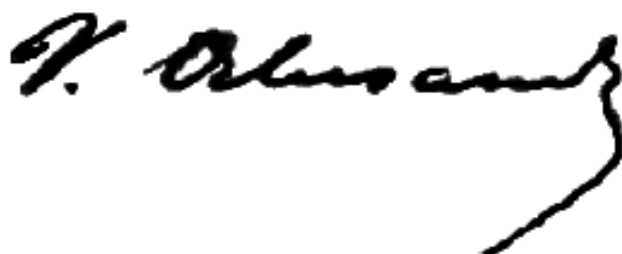
Generația de intelectuali patrioți care a realizat Unirea din 1859 a avut meritul de a fi putut impune un spirit deschis către ideile de unitate, libertate și fraternitate născute de Revoluția franceză de la 1789, valori pentru care mulți dintre ei luptaseră pe baricadele revoluțiilor de la 1848 din Europa, și care au adus noi modele de civilizație și în Principatele Române, rămase în starea de închistare impusă de dominația otomană și de influență Imperiului Țarist.

Marii unioniști Mihail Kogălniceanu, I.C. Brătianu, Al. I. Cuza, Vasile Alecsandri, Costache Negri au avut și intuiția diplomatică pentru a alege momentul cel mai bun pentru proclamarea Unirii Principatelor Române, conform voinței patrioților din Moldova și Țara Românească.

Precum Nicolae Bălcescu, pe care l-a cunoscut și l-a apreciat, Vasile Alecsandri a fost un curajos luptător pentru drepturile și afirmarea națiunii române. Numai că spre deosebire de Bălcescu, care a pierit de tânăr, Vasile Alecsandri a avut fericirea de a vedea realizate o parte dintre țelurile pentru care a luptat, între care cel mai important a fost Unirea dintre Moldova și Țara Românească.

Primele scrieri publicate ale lui Vasile Alecsandri au fost redactate în limba franceză, la 1838, pe vremea când se afla la studii, în patria lui Voltaire. Dar n-a avut nici pe departe succesul pe care avea să-l obțină, mai târziu, pe pământ românesc, cu proza și poezia scrisă în limba română. Primele poeme ale lui Alecsandri în limba română au fost publicate la 1843. În mai 1848, Alecsandri a scris „Hora Ardealului”. Peste câțiva ani, aceasta avea să fie modificată, devenind „Hora Unirii”.

Un naționalist ardent precum Alecsandri n-avea cum să stea deoparte atunci când spiritul revoluționar a cuprins Țările Române. Marele nostru scriitor s-a implicat din plin în revoluția moldoveană de la 1848. În Moldova, revoluția nu a fost tot atât de violentă precum la sud de Carpați. Însă a fost înăbușită cu o duritate similară!

Arta este iubire

ARTA ESTE IUBIRE

Arta este iubire și ea implică neapărat comunicare. Artă ne dă posibilitatea de a comunica și cu cei care au fost înaintea noastră, și cu cei contemporani nouă, și cu cei ce vor veni, arta e singura capabilă să iasă învingătoare din bătălia cu timpul, să transforme totul în prezent. Artă rămâne învingătoare în bătălia cu timpul fiindcă nu și propune de fapt să ducă o asemenea bătălie. Timpul se războiește cu ridurile femeilor, nu cu arta. Eternitatea artei nu este o confuzie mistică și nici măcar o încercare de a o izola de problemele contemporaneității. Nu există nici o contradicție între contemporaneitatea și eternitatea artei. Eternitatea este o problemă de intensitate, și nu de timp. Cu toții îl simțim mai aproape de noi pe Eminescu decât pe nu știu care poet superficial din același leat cu noi. Adevărul este etern... Nu există erori eterne. Eu iubesc arta fiindcă ea amintește cu tragică perseverență de noblețea și eternitatea omului. Dacă omul ar fi o simplă aglomerare de date biologice, el nu ar avea nevoie de poezia lui Eminescu și muzica lui Bach, s-ar descurca foarte bine și fără ele. Dar omul este suprema creație a naturii. Dragostea pentru artă este dragostea față de esența noastră durabilă... Artă fiind iubire este în același timp și o creație comună. Îți trebuie talent să scrii o poezie, dar îți trebuie talent și să ascuți o poezie.

Fotografia există imediat de două secole. De două sute de ani fotografia contribuie la scrierea istoriei. Fotografii au stat drept dovadă a unui număr extrem de mare de evenimente care au marcat lumea. Care au schimbat-o. Fotografii îngheață acel moment și îl transmit mai departe în adevăratul său înțeles. Cu adevăratul mesaj. Cu exact starea din acea clipă. Fotografii nu mint.

Privind în jur vedem că ne întâlnim cu fotografii peste tot. Avem tablouri cu chipurile persoanelor dragi nouă, ne uităm în reviste și de multe ori trecem peste text și privim doar imaginile, citim ziare și ne așteptăm ca fiecare poveste să aibă o ilustrație atașată, mergem pe stradă și ne întâlnim cu fotografii prin tot felul de panouri publicitare, apoi ne întoarcem acasă și când ajungem la calculator ne întâlnim iar cu fotografii. Pe care le admirăm sau nu. Pe care le apreciem sau nu. Dar ele fac parte din viața noastră.

Într-o lume în care barierele tehnologice sunt cam ultima noastră grijă, fotografiile joacă încă un rol extrem de important și trebuie să conștientizăm asta. O fotografie e acea parte dintr-o secundă care îți spune o poveste. E suficient să privești o fotografie și să înțelegi despre ce e vorba. De asta încă e importantă fotografia și de asta va rămâne pentru totdeauna așa.

Fotografia de portret are capacitatea de a identifica aspectele plăcute ale modelului și de a le pune în valoare cu ajutorul aparatului foto. Lumina caldă și zâmbetul timid nu dau niciodată greș!

Fiecare portret este unic! În fiecare fotografie este surprinsă o altă expresivitate a feței, care transmite un mesaj diferit, o altă emoție citită în ochii modelului, o altă poveste de viață!

ARTA ȘI CULTURA URBANĂ MIJLOC DE EXPRIMARE ȘI STIL DE VIAȚĂ

- Ce este arta urbană?

Arta urbană reprezintă un mod liber de exprimare, acesta nefiind suprimat de reguli de niciun fel, redând astfel viziunea autorului către anumite aspecte. Multe străzi din București sunt muzee de artă urbană în aer liber, dar cea mai reprezentativă este strada Arthur Verona din zona Pieței Romane.

Acești artiști sunt cunoscuți sub numele de „grafferi”. Creațiile lor se găsesc peste tot, în mijloace de transport în comun, la metrou și, nu în ultimul rând, pe zidurile clădirilor. E imposibil să nu zărești ceva oricât de micuț, o semnătură, o mângălitură sau chiar un mural pe un întreg zid.

Poate pentru unii este un hobby, o activitate pe care o practică din când în când, acești oameni fiind grafferi necunoscuți. Pentru alții a devenit un stil de viață, au muncit să devină cunoscuți prin desenele realizate în oraș, majoritatea rămânând sub anonim din cauza legii; printre astfel de persoane se numără: Aeul, Erps, Mser, Kems care colorează Bucureștiul de mulți ani.

Nu numai grafferii sunt artiști urbani, ci și cei care practică teatrul sau cântă la un instrument, dar, din nefericire, aceste activități sunt întrerupte des de către autorități.

Graffiti-ul este, în prezent, cel mai folosit mod de exprimare non-verbal, prin el transmițându-se sentimente, diverse mesaje sociale, dedicate persoanelor dragi, politice și multe altele. El, în general, nu este menit “să distrugă” pereții clădirilor din patrimoniul statului, ci reprezintă o formă de înfrumusețare atunci când clădirile abandonate afectează imaginea capitalei.

- Evoluția artei urbane.

Acest tip de artă a luat amploare în a doua jumătate a secolului trecut, când orașele au început să conștientizeze atât rolul culturii urbane, cât și importanța ei.

Arta urbană a apărut ca urmare a monotoniei orașelor dezvoltate, ce aveau importanță turistică, clădiri extravagante, etc., totodată orașul fiind lipsit de culoare, fără pic de viață. De-a lungul timpului, lumea a început să o aprecieze, fapt ce a dus la organizarea festivalurilor tematice.

Graffiti-ul a apărut prima dată la New York în 1980, de unde a început toată această isterie care ține până în zilele noastre. În România, a ajuns abia prin anii '90, când țara își schimbă regimul politic de la comunism la democrație. Primii grafferi din România din acea vreme s-au inspirat foarte mult de la „aliații” lor occidentali, învățând mânărea can-urilor. Adaptarea acestora s-a făcut până în anul 2007, odată cu aderarea la UE, de unde artiștii noștri se puteau inspira din variatele modele ale vecinilor noștri.

• Sweet Damage Crew

Sweet Damage Crew este o echipă de artiști urbani, datorită cărora Bucureștiul începe să se transforme treptat într-o galerie. Acum, toate muralele se realizează la vedere, pe vremuri fiind underground.

Biex, Lost Optics, Recis, Cage, Pandle, Boeme și Macanache sunt cei șapte care alcătuiesc Sweet Damage Crew. Echipa a luat naștere în 2010, într-o formulă mai restrânsă, formată din Biex, Recis, Lost Optics și Cage.

Cei patru s-au cunoscut la un concurs de graffiti, unde se putea participa doar în echipe cărora le trebuia un nume. Biex purta un tricou cu model personal pe care era desenat „Sweet Damage”, de aici și numele echipei. Treptat, au început să mai adauge membri, până au ajuns în formulă actuală.

„Am început cu taguri, semnăturile alea de le văd toți pe toate gardurile și nu înțeleg ce e cu ele. Evoluția a fost iminentă pentru că ne-am dorit să facem mai mult, așa că se poate spune că acum ne ocupăm cu street art-ul mai degrabă decât cu graffiti-ul”, explică Cage într-un interviu acordat celor de la Red Bull.

Cage este de părere că graffiti-ul nu ar trebui să fie considerat vandalism, deoarece este o formă de exprimare liberă, și totodată o „luptă” împotriva sistemului. Cage, împreună cu ceilalți membrii din Sweet Damage Crew, au fost rugați de către un ONG în 2014 să realizeze un desen pe gardul unei case din zona Rahova cu chipurile oamenilor care locuiau acolo și urmau să fie evacuați. Lucrarea s-a realizat, dar a fost în zadar, deoarece acei oameni au fost în cele din urmă evacuați, iar gardul a fost revopsit de noul proprietar.

„De aceea cred că povestea cu lupta împotriva sistemului e un discurs păsat de la o generație de grafferi la altă fără prea multă judecată. E atractivă ideea că sunt un rebel și mă lupt cu nenorocirii care-s la putere, deși, personal, o văd că pe o chestiune de fală, de reclamă personală, știi, cum sunt vânătorii și pescarii care-și spun povești specifice, că au făcut și-au dres, așa sunt, de multe ori, și grafferii”, crede Cage.

Personal, consider că graffiti-ul este o formă de liberă exprimare, nici pe departe vandalism. În unele cazuri este dus la extrem, dar, fără acesta, orașul (și-ar arată adevărată față gri, pustie și monotonă.

• Influența artei urbane

Arta urbană, în general graffiti-ul, redă perspectiva proprie a unor artiști, dar, de multe ori, trebuie practică în clădiri abandonate sau pe străzi laterale din cauza controverselor care este dezbătută de ani buni: Graffiti-ul, artă urbană sau vandalism?

El poate exprima anumite citate sau poate deschide orizonturi noi pentru unii oameni. Dar, în general, este realizată pentru a colora orașul, pentru a-i oferi o nuanță aparte, nu doar clădiri de business și blocuri gri.

Astăzi, graffiti-ul este folosit, de asemenea, și în advertising de către anumite companii, deoarece este un mod evident de a atrage persoane de toate vârstele, inducând astfel foarte ușor oamenilor idei și concepte.

Articol realizat de: Nistor Ana-Maria, clasa a IX-a F

METAMORFOZA ARHITECTURII SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI

„Arhitectura este cel puțin forma geometrică a lucrurilor, a umanului și a lumii sociale. La vârf este cadrul magic al realității pe care o putem atinge atunci când folosim ordinea lumii.”- Frank Lloyd Wright

- Cum am putea defini arhitectura?

Arhitectura este știința și arta de a proiecta și de a construi clădiri în funcție de desinația construcțiilor, potrivit anumitor proporții și reguli. De asemenea, aceasta urmărește rezolvarea echilibrată, armonioasă a funcțiilor multilaterale, fiind cea mai cuprinzătoare formă de organizare a spațiului, „arhitectura este sculptură locuită”. (Constantin Brâncuși).

- Cum debutează arhitectura în România?

Această artă debutează în România odată cu apariția primelor construcții, în perioada civilizației dace și continuă să evolueze treptat, Epoca Modernă și începutul anului 1918 lăsându-și amprentele asupra societății contemporane. Unele clădiri apreciate de populație sunt transformate în monumente istorice sau folosite în continuare ca și instituții de învățământ precum: Institutul de Arhitectură „Ion Mincu” din perioada interbelică; Școala comunală, actuala Școala numărul 11 „Heliade Rădulescu”; Casa Lahovary, ridicată în 1886 și considerată de istoricii arhitecturii din România primul exemplu semnificativ de arhitectură realizată în stil neoromânesc cu elemente de Art Nouveau; Palatul Ministerului Lucrărilor Publice; „Bufetul de la Șosea.

- Ce este stilul arhitectural neoromânesc?

Stilul arhitectural neoromânesc este considerat drept cel care a unit românii din toate regiunile istorice, conturând unirea teritorială din 1 decembrie 1918, rezultatul final fiind România. Stilul arhitectural neoromânesc debutează în anul 1886 și este oficializat în perioada interbelică, devenind marcă a României pentru capacitatea sa de a reflecta „sufletul românesc”.

Arhitecții au stabilit sursele de inspirație potrivite pentru crearea unui stil național românesc, regăsite și în arhitectura medievală a Țării Românești și a Moldovei, dar și în arhitectura vernaculară muntenească. Acest stil a devenit preferat atât de autorități, pentru construirea de edificii publice, cât și private. Ministerul Instrucțiunii Publice preferă stilul național pentru toate edificiile pe care le construiește deoarece limbajul simbolic utilizat de elite în discursul despre identitate națională este esențial pentru însuflarea stilului patriotic, ideii de unitate în rândul populației.

- **Castelul Peleş**

Unirea cea mare este legată în special de personalitățile Reginei Maria, regelui Ferdinand I și omului de stat Ion Brătianu, reîntoarcerea triumfătoare a regelui și a reginei, în 1918, marchează intrarea stilului național în faza sa monumentală, puternic politizată. Astfel, una dintre primele construcții este Catedrala Încoronării din Alba Iulia, inspirată de Biserica Domnească din Târgoviște, vechiul loc de încoronare pentru voievozii valahi. Aceasta conține plăci de marmură printre care se regăsește și o pictură de Costin Petrescu în tehnica „al fresco” cu Regele Ferdinand purtând mantia regală la ceremonia de încoronare și Regina Maria. Acestea sunt plasate pe de o parte și alta a intrării. Picturile au fost acoperite cu o peliculă de vopsea în timpul regimului comunist, fiind restaurate după anul 1989.

O clădire puternic adorată de familia regală o reprezintă Castelul Peleş din Sinaia, reședința de vară a regilor României. Castelul Peleş a fost construit la dorința regelui Carol I al României în 1873, lucrările finisându-se după 10 ani, fiind unul din cele mai importante monumente din Europa celei de-a doua jumătăți a secolului al XIX-lea, prin valoarea sa istorică și artistică, și unul din cele mai importante edificii istorice din România, având caracter unicat.

Castelul Peleş nu a fost proiectat de arhitecți români, ci de celebri artiști germani și austrieci, precum Johannes Schulz, Carol Benesch, J.D Heymann și Bernhard Ludwig. Aceștia au avut viziunea de a proiecta castelul la exterior cu elemente ce aparțin neorenașterii germane, precum elemente decorative și forme neregulate, corpuri asimetrice, lemn sculptat. Prezența vaselor, fântânilor, statuilor din terasele monumentului reamintesc de stilul neorenaștist italian. În interior este prezent un stil popular în Europa, caracterizat prin mobilierul din lemn negru, stilul Art Deco.

- **Casa Lahovary**

Casa Lahovary reprezintă prima clădire proiectată în stilul arhitectural neoromânesc, considerat unul din cele mai importante elemente unificatoare ale României, în anul 1886, avându-l ca arhitect pe Ion Mincu, toate operele sale ulterioare plecând de la această clădire. Casa poartă numele generalului și politicianului român Iacob Lahovary. Această clădire de lux va deveni mai târziu o operă esențială istoriei României.

Piese de ceramică, Friza ceramica de deasupra pridvorului cu tema miliară din antichitatea clasică și cu accente de stil Art Nouveau, coloanele din lemn, asemănătoare arcelor în acoladă și arcadele din exteriorul casei reprezintă numeroase însemne ale artei populare. Pridvorul așezat chiar deasupra pivniței reprezintă unul dintre cele mai rustice elemente ale întregului ansamblu de construcție, alături de butoni proeminenți, friza realizată din teracotă roșie-verzuie, streășina lată și ridicată. Fundația casei este realizată din cărămidă, tencuită rezistent. Tehnicile utilizate sunt zidăria portantă, planșeele, șarpantă din lemn și stâlpi din lemn, folosindu-se o ceramică colorată și multă lemnărie. Fațada casei este realizată realizată asimetric și dozată subtil.

- „Bufetul de la Șosea”

O altă clădire cu o puternică semnificație pentru stilul neoromânesc este „Bufetul de la Șosea”, actualul restaurant „Doina”, proiectată de același arhitect, Ion Mincu, la inițiativa omului politic P.P. Carp, aceasta având să fie construită în anul 1892. „Bufetul” este construit în același stil ca și Casa Lahovary, însă cu mici diferențe precum: volumetria mai puternic articulată și variată este îmbinată armonios cu arhitectura tradițională de pavilion prin coloane din lemn cioplit, frize din ceramică colorată punctate de inscripții și bumbi și arce în formă de acoladă.

- Catedrala Încoronării Alba Iulia

Catedrala Încoronării Alba Iulia reprezintă prima mare catedrală ridicată după anul 1918, având o strânsă legătură cu regele Ferdinand și regina Maria, încoronarea acestora ținându-se aici, pe 15 octombrie 1922 fiind un simbol al unității naționale.

Arhitectura Catedralei este inspirată de vechea biserică a lui Mihai Viteazul din 1597 și, de asemenea, de biserica Curții Domnești din Târgoviște. Planul este de tip bizantin în formă de cruce greacă înscrisă. Pictura murală, de origine bizantină, a fost realizată în tehnica frească de cunoscutul pictor Costin Petrescu și ucenicii săi, și se înscrie în spiritul iconografiei tradiționale. Edificiul are formă de cruce greacă înscrisă. Intrarea în biserică se face printr-un pridvor deschis cu arcade mari, sprijinite pe patru coloane cu capiteli.

Sunt fixate patru plăci de marmură cu inscripții comemorative ce ilustrează patru evenimente importante precum Martiriul lui Horea, Cloșca și Crișan, refacerea unității spirituale a românilor, Unirea de la 1600, înfăptuită de Mihai Viteazul și Tipărirea Noului Testament de Mitropolitul Simion Ștefan la 1648. De asemenea, în pronaosul Catedralei sunt ilustrate portretele unor mari cititori de lăcaș de cult, Mihai Viteazul și soția sa, doamna Stanca.

- Arcul de Triumf

Arcul de Triumf este momentul ce comemorează victoria din Primul Război Mondial a României, proiectat de Petre Antonescu alături de Constantin Baraschi, Alexandru Călinescu, Mac Constatinescu, Ion Jalea, Dimitrie Paciurea și Costin Paciurea în perioada anilor 1935-1936. Acesta este printre monumentele ce simbolizează unirea tuturor teritoriilor locuite de români prin participarea României de partea Aliatilor la Primul Război Mondial. Simbolizează același lucru și Catedrala Încoronării de la Alba Iulia, Mausoleul de la Mărășești, Crucea Eroilor Neamului de pe muntele Caraiman, Mausoleul din Parcul Carol și Mormântul Eroului Necunoscut din Parcul Carol.

Chipurile regelui Ferdinand și al reginei Maria sunt prezente pe fațada sudică sub forma a două medalioane de bronz, care le înlocuiesc pe cele originale ce au fost distruse în timpul regimului comunist. Deasupra acestora se află câte o Victorie în relief, operele sculptorilor C. Baraski și M. Constantinescu.

Chipurile Bărbăția și Credința sunt sculptate pe două medalioane și prezente pe fațada nordică. Bărbăția înfățișează un războinic cu sabie, opera lui I. Jalea, iar Credința înfățișează un tânăr cu o cruce, realizată de C. Baraski.

Pe pietrele de boltă ale Arcului de Triumf sunt înscrise numele localităților unde s-au purtat bătălii ale Primului Război Mondial pe teritoriul românesc: Mărășești, Oituz, Cerna, Jiu Olt, Mărăști, Neajlov, iar pe fațadele laterale sunt înscrise proclamațiile regelui Ferdinand către popor când țara a intrat în război.

A fost inaugurat la data de 1 decembrie 1936, dată ce coincide cu împlinirea celor 18 ani de la Unirea Transilvaniei cu România, la festivități paricipând regele Carol al II-lea, mama acestuia, regina Maria și prințul Mihai.

- Muzeul Național de Artă al României

“... Sper că apartamentele din Palatul Regal de la București, ocupate astăzi de Regina, vor rămâne la dispoziția sa. [...] Galeria mea de tablouri, tocmai cum este descrisă în catalogul ilustrat al bibliotecarului meu Bachelin, va rămâne pentru totdeauna și în întregul său în țară, ca proprietate a Coroanei României.”- citat din testamentul lui Carol I

Muzeul Național de Artă al României a fost înființat în 1948 și este găzduit în Palatul Regal din Capitală și este considerat cel mai important muzeu de artă din țară.

Acesta are o colecție importantă a regelui Carol I, aflată inițial la Castelul Peleş de la Sinaia precum și în alte saloane ale reședințelor regale române. O altă parte din exponate au fost aduse din Sibiu de la Muzeul Brukenthal, din alte muzee bucureștene precum Anastase Simu, Muzeul Dr. Ioan și Nicolae Kalinderu.

Astăzi, muzeul are peste 70.000 de exponate separate în două direcții principale: Galeria Națională, ce are în componență lucrările celor mai buni pictori români precum: Ion Andreescu, Theodor Aman, Nicolae Grigorescu, Gheorghe Petrașcu și Galeria de Artă Europeană.

Aripa de Sud a clădirii muzeului era în anul 1837 transformată în palat de ceremonie de domnitorul Alexandru Ghica, clădirea a fost apoi locuită de către Alexandru Ioan Cuza.

Începând cu anul 1886, casa devine locuită de principele Carol de Hohenzollern, care o va modifica, amplificând-o substanțial în timpul domniei sale. Carol I îi angajează succesiv pe arhitecții Paul Gottereau (1882-1885) și Karel Liman, care colaborase și la construirea castelului Peleş, pentru lucrări de extindere a palatului; până în 1906, palatul capătă o dispunere spațială asemănătoare cu cea actuală.

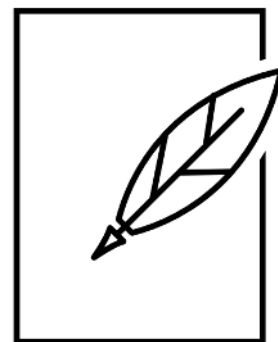
Clădirea a suferit anumite incidente precum incendii și bombardamente ce au făcut nevoie de renovarea constantă a palatului, însă în 1950 este inaugurată prima galerie a muzeului, cea de artă națională; în anii următori vor fi inaugurate succesiv galeria de artă universală și cea de artă veche românească. Muzeul va funcționa neîntrerupt până în 1989.

Începând cu luna mai 2000, se deschid succesiv Galeria de Artă Europeană, Galeria de Artă Românească Modernă (martie 2001) și Galeria de Artă Veche Românească (aprilie 2002), după o lungă perioadă în care acesta a fost renovată, deoarece a fost distrusă în proporție de 80% în timpul evenimentelor din decembrie 1989.

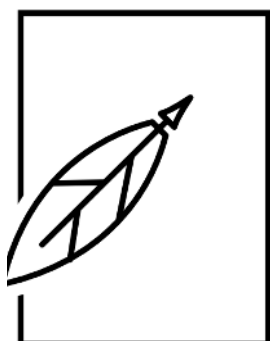
Astfel, arhitecții români au experimentat și explorat raportul dintre tradiție și modernitate, în încercarea de a crea un stil arhitectural reprezentativ pentru Vechiul Regat. Aspirația spre europenism și modernitate, în spiritul Art Nouveau, s-a întâlnit cu integrarea imaginarului național și au format România.

creații literare

Literatura - basm al timpurilor moderne

Încă din cele mai vechi timpuri, de la formarea sa și până în prezent, limba română a constituit una dintre bazele fundamentale ale poporului nostru. Particularitățile sale latine o determină să fie grație profunzimii ei, izvor de cultură al patrimoniului național, polisemia ei fiind lesne de înțeles de cele mai multe ori.

Marii creatori de opere literare, au reliefat prin intermediul limbii, dragostea manifestată asupra tezaurului nostru național. Pe de altă parte, ei au reușit să îmbine naturalețea și puritatea limbii, conferindu-i o notă fascinantă și complexă. De la acest fenomen, deducem cu ușurință faptul că talentul nativ al acestor genii de care au dat dovadă, ne motivează și pe noi să culegem învățăminte și taine primordiale ale vieții.

Din literatură culegem un amalgam de pilde ,cu mesaj esențial în ceea ce ne privește pe noi ca persoane, ca și popor, însămânțând în sufletul nostru flacăra patriotică a neamului.

Poeții, dramaturgii și toți scriitorii în speță și-au dedicat întreaga viață în transmiterea acestor mesaje pe care noi astăzi le regăsim în operele lor, și care au un impact decisiv asupra traiectoriei culturii naționale. În același timp, ne dăm seama că aceste învățăminte trebuiesc aplicate fără doar și poate în viața de zi cu zi, noi ghidându-ne după toate aspectele pe care ele ni le prezintă.

De-a lungul vremii mentalitatea omenirii s-a schimbat radical, în funcție de fiecare deceniu în parte. Dezvoltarea tehnologică a dus la transformări majore în toate aspectele vieții cotidiene. Industrializarea puternică, apariția gadgeturilor și a căilor de comunicare au dus implicit la transfigurarea literaturii

Dacă înainte povestirea științifico-fantastică reprezenta o poartă către nou, către descoperire, acum putem menționa că aceasta se număra printre numeroasele opere ce caracterizează timpurile în care trăim. Dacă Jules Verne ne povestea în cărțile sale despre viziunea sa a lumii futuriste, acum alți autori de renume expun realitatea în care trăim, relatează etapele parcurse de omenire pentru a ajunge la nivelul la care este astăzi.

În deceniile precedente acest gen de literatură era extrem de agreat deoarece modalitățile de accesare a căilor de descoperire au fost puternic ferecate de regimurile politice și de limitarea la a cunoaște dincolo de granițele mentalității obișnuite. Oamenii nu aveau facilitatea de a afla ceea ce le permitea statutul social, fapt pentru care acest tip de literatură instiga spre cunoaștere.

În zilele noastre accesul la informație și liberă exprimare nu mai reprezintă un lux, ci o necesitate. Fiind mereu în schimbare societatea are nevoie de cunoaștere, de abilitatea extrem de dezvoltată în a se adapta la noile tehnologii ce tind să apară.

Literatura a suferit schimbări bruște, nemaexistând același tip de literatură. Patima timpului și-a pus amprenta atât asupra scriitorilor, cât și a cititorilor. Se promovează acel alter ego, fiecare având posibilitatea de a-și exprima cu nonșalanță trăirile și sentimentele, fapt pentru care acest gen de lectură este savuros și reprezentă deliciul lectorilor și în același timp, antrenamentul, dacă îl putem numi așa, al redactorilor și scriitorilor.

Așadar, nu putem afirma decât că literatura reprezintă pentru noi un izvor nesecat de înțelepciune, reprezentând astfel și o carte de vizită a poporului !

Cu toții simțim realitatea

Fiecare avem viziunea noastră diferită față de a celorlalți cu privire la iubire. Însă suntem capabili să acceptăm și versiunea celuilalt de a deține o inimă? Suntem ca toți, însă cu toții suntem diferiți, avem alte vise, alte gânduri, alte idei, alte principii. Cu toții petrecem lumea diferit. Cu toții trăim mai mult, mai intens sau mai puțin viața. Cu toții suntem ca niște păsări prinse cu aripile-n vânt, ca niște picături de ploaie ce se izbesc de geam dorind atenție. Atunci când

una nu mai rezistă durerii, ia cu ea alte câteva picături, victime ale lăsării. Suntem ca niște frunze care se zbat pe ramuri, blocate. Ne dorim să ne cunoaștem mai bine interiorul, însă ne mulțumim cu fericirea temporară. Ajungem să credem ceea ce spun alții despre noi, deoarece chiar și noi am ajuns să nu ne mai cunoaștem. Cu toții râdem, suntem fericiți, dar ne mințim pe noi înșine mai grav decât îi mințim pe ceilalți. Ne gândim că trăim în același timp ca și cei din jurul nostru, însă nu este așa. Unii o facem cât mai putem pentru că simțim că ni se scurge timpul, iar cel pe care l-am avut până acum, nu am făcut nimic altceva decât să-l pierdem așteptând. Unii o facem mai lent, pentru că nu ni s-a dat speranță, sau pentru că eram prea ocupați pentru a o vedea. Unii o facem normal, inconștient, alții suntem morți pe interior, afișând un zâmbet, trecând mai departe peste orice, chiar și micile întâlniri neașteptate pe care le avem. Lumea este așa dintotdeauna, deoarece chiar și scriitorii ne prezintă astfel umanitatea decedată: *“Sunt câțiva morți în oras, iubito, [...] Incet, cadavrele se descompun. [...] Cei vii se mișcă și ei descompuși,”* (George Bacovia, Cuptor). Cu toții suntem blestemați asupra lumii. Unii știm să ascundem acest handicap cu care ne naștem, însă alții suntem împovorați cu acest gând până la moarte, când abia atunci ajungem să ne dăm seama de cât timp am pierdut contemplând frigul întuneric al vieții. Acest întuneric este redat chiar de mulți poeți și scriitori cu zeci de ani în urma noastră, a aceluia care stăm să citim sau să ascultăm gândurile lor, și ne dăm seama că nu este diferită cu mult lumea filozofică de atunci cu cea de acum. Cu toții avem puterea profundă de a vedea lumea prin ochii unui îndrăgostit ce tânjește după iubire, unui copil, unui bătrân ce nu mai are timp de trăit, dar traiește prin nepoții lui, unei mame suferinde, unui simplu om pe care îl întâlnești în fiecare zi, la aceeași oră, în același drum ca și al tău. Ne gândim cât de bine i-o fi acelei persoane, însă poate ea are suferințe grave cu cei din jurul ei, poate are o boală de care nu poate scăpa, poate chiar se gândește același lucru așa cum îl facem noi față de ea, poate ne judecă, sau poate ne privește cu milă cearcănele ce reprezintă nopțile nedormite.

Scriitorii români au avut mai mult succes după moartea lor decât în timpul vieții. Nu au fost apreciați pentru filozofile pe care le-au redat prin cuvinte așternute pe hârtia pătată cu cerneală de lacrimi, decât atunci când spiritul lor și-a făcut mai simțită prezența în sufletele noastre, față de prezența fizică pe care o aveau în fața unor persoane necultivate de frumos, de artă. Arta este frumoasă în felul ei, prin felul în care te face să vibrezi, prin felul în care îți transmite emoția, fie prin cuvinte, fie prin imagini, fie prin atingeri ușoare pe care i le dăruim unei sculpturi, fie prin note muzicale redade de umanitate sau de natură.

Cu toții știm că scriitorii nu au avut o viață tocmai frumoasă așa precum ne-o imaginăm noi. În mintea noastră se formează o imagine caldă, reprezentând un om în fața unei foi, înconjurat de toată cultura sa și cu prietenul său cel mai bun, stiloul, cel care-l ajută în terminarea creșterii unui suflet prin cuvinte. Însă aceștia își scriau gândurile atunci când natura plângea odată cu sufletul lor, atunci când lumea era una reală, nu una de vis. Scriitorii nu aveau foarte mulți prieteni. Ei gândeau prea repede pentru simplii oameni ai secolelor XIX-XX, ori prea încet, deoarece încercau să rețină detaliile date de viața oamenilor, de cea a naturii.

Realitatea, cea care doar ea contează, ne stresează încontinuu atunci când sufletele ni se înstrăinează de trup. Timpul ne rotește pe cer, ne alergăm unii pe alții în jurul aceluiaș motiv, aceluiaș drog pentru care trăim, iubirea. Așteptăm o viață întreagă pentru a accepta adevărul, pentru a recunoaște realitatea fericită, doar după ce ne înecăm în gânduri. Nu suntem tot ceea ce vedem, nu vedem tot ceea ce suntem.

Articol realizat de: Manolache Elena-Valentina, clasa a X-a G

Imaginea de sine - cum ne influențează părerile celorlalți

*„Nimeni nu te poate face să te simți inferior
fără permisiunea ta”*

Eleanor Roosevelt

Portretul omului cu ochi de sticlă- sau o pagină de jurnal scrisă într-o etapă a vieții mele în care îmi contopeam sentimentele de frustrare, indignare, confuzie și poate o doză nesemnificativă de neînțelegere a lumii din jur, într-o dispoziție inertă de obscuritate. Mediul ambiant mi se părea o adunătură de nesemnificativ, nimic reușind să mă anime în vreun fel.

Era o după-amiază rece și ploioasă de februarie, în care viața amorfise în ascunzișurile ei, pătrunsă de frigul iernii ce încă își făcea simți prezența, refuzând parcă să lase primăverii oportunitatea de a-și împrăștia talentul multicolor peste pământul zgribulit. Dar asta este interesant la anotimpuri. Odată cu venirea lor, nu se instalează doar în afara corpului uman, ci ne cuprind toată ființa cu sentimente și trăiri specifice. Fiecare anotimp își lasă amprenta asupra noastră, succesiunea lor duce la un tumult de trăiri, amintiri, simțiri. Ne aducem aminte de fiecare în mod diferit, și devenim altă persoană odată cu trecerea timpului. Asemenea anotimpurilor, oamenii trec prin viața noastră, lăsând amprente mai mult sau mai puțin adânci în subconștient. Felul în care apar, ceea ce înseamnă pentru noi, și felul în care pleacă din viața noastră, ne lasă o amintire frumoasă sau dureroasă, după caz. Dar un lucru este cert- fiecare om ne schimbă. Fără să vrem, facem parte dintr- o lume în care valorile morale au decăzut odată cu alinierea standardelor de “perfecțiune” impuse de oameni. Purtăm o luptă continuă pentru a deveni ceea ce alții vor ca noi să fim, uitând de fapt esența identității proprii.

Si totuși, de ce ne lăsăm influențați de părerile celorlalți? Suntem ființe umane, cu sentimente și trăiri proprii. Simțim fiecare cuvânt, fiecare expresie de pe chipul celorlalți, și ne ascundem gândurile după o mască, în speranța de a ne salva sufletul de ură și răutatea celor din jur. Pentru că oamenii sunt răi. Plini de invidie, gelozie, ură, îngâmfare, au uitat ce înseamnă să fii om, ce înseamnă să iubești, să te bucuri de viață, de lucruri simple, și s-au îndreptat toți spre idealurile impuse de societate. În urma lor, lasă suflete zdrobite de cuvinte urâte, de jigniri și apostrofări ce au intrat în vocabularul nostru și, fiind atât de obișnuiți să le folosim, uităm de semnificația lor. Nu ne gândim ce simte cel de lângă noi atunci când îi aruncăm ploaia de adjective precum : săracule, urâtule, grasule , etc. Nu ne pasă de ceea ce simte aceea persoană, și nu remarcăm durerea lui. Remarcăm doar faptul că s-a schimbat. De multe ori, devine cineva atât de diferit de cine era, încât nu îl putem recunoaște. Pentru că asta fac oamenii: mutilează sufletele fraților lor, până se produce schimbarea acestora. Până se aliniază la standardele impuse, până își pun masca falsității, ascunzându-și sentimentele sub minciuni. Nimeni nu știe câtă durere simte o persoană ce trece prin acest proces. Pentru că, odată ce intri în ciclul schimbării, îți pierzi identitatea, unicitatea, sufletul devine imun și capătă dimensiuni tragice. Devenim o stereotipie a societății, clone ale simetriei impuse, uităm cine suntem și ne îngropăm mutilarea sufletelor sub măști cu zâmbet.

Am realizat că fiecare cuvânt spus, fiecare remarcă, fiecare gest și fiecare grimasă, își pune amprenta asupra celui de lângă noi. Îi distrugem sufletul prin cuvinte, îi distrugem unicitatea, iar prin părerile noastre dovedim încă odată că a fi om poate fi mai tragic decât orice. Avem capacitatea de a schimba oameni și, de cele mai multe ori, alegem conștient sau nu, să o facem într-un mod negativ.

Mi-am continuat după-amiaza privind pe fereastra pe care se prelingeau stropi de ploaie ce parcă duceau durerea condiției umane odată cu contopirea lor cu pământul, urmărind oamenii ce se grăbeau pe străzi, măștile cu zâmbet în spatele cărora se ascund fel și fel de povești.

În ciuda majorității, mai există oameni ce se opun acestui ciclu. Ce încă luptă pentru valorile morale ale ființei umane superioare și care cred în evoluție fără a pierde propria identitate. Sunt oamenii ce luptă împotriva unei societăți, oamenii ce au puterea de a vedea “lumina” de la capătul tunelului. În astfel de oameni îmi pun eu speranța : în oamenii ce văd în tine capacitatea și forța creatoare și te încurajează în descoperirea propriei ființe.

Cum să fii cea mai bună versiune a ta

“Stima și acceptarea externe vor veni doar în urma stimei de sine și acceptării de sine consolidate în interior.”

Veronica A. Cara

A fii “cea mai bună versiune a ta” este un clișeu deseori folosit ca un ideal în filozofie, literatură, pictură, teatru sau cinematografie.

Însă toate aceste ramuri ale artei ne oferă viziuni diferite asupra acestui caz. Eroii din cărțile pe care le citim, protagoniștii filmelor sau a pieselor de teatru pe care le privim, ne-au învățat de-a lungul timpului că “a fii cel mai bun” este asociat condiției fictive de Făt-Frumos sau Ileana Cosânzeana din basmele pentru copii. Însă vom putea noi oare, ființe muritoare, efemere pe acest Pământ să ajungem la acel ideal ?

Încă de mici suntem obișnuiți cu exemple de “bine” și “rău”. În cărțile de povești, citite de bunicii sau părinții noștri înainte de culcare, este exprimată clar și concis diferența dintre lumea bună a eroilor ce obțin victoria întotdeauna și lumea rea a personajelor negative, încărcate cu defecte și asociați unor monștri, demoni, ce au scopul de a provoca teama, groaza, celor mici, ce sunt învățați să nu se asemene niciodată lor, pentru că “așa nu este bine”. Am fost de mici învățați să ne asemănăm și să aspirăm personajelor pozitive din cărți, să fim Făt-Frumos sau Ileana Cosânzeana într-o lume plină de balauri. Însă, dacă toți am fi aceste idealuri de bunătate, cui i-ar mai rămâne rolul de balaur în toată povestea? Având încă o vârstă fragedă, copiii nu înțeleg de ce este bine, sau de ce este rău să faci anumite lucruri. Ascultă fără să pună întrebări de cei mari, ce le instaurează în suflete teama de a nu fi certați când fac ceva greșit. Deseori am văzut exemple de părinți ce nu-și obosesc gura să le explice celor mici de ce au greșit, de ce nu este bine ceea ce au făcut. Le este pusă eticheta de “AȘA NU”, direct pe panoul cu bile negre.

Crescând cu teama de a nu face ce este greșit, suntem ghidați de către cei cu experiență, până vom ajunge la rândul nostru să repetăm acest ciclu. Ne este frică să facem ceva greșit, pentru a nu auzi replicile tăioase ale celor din jur.

Odată ajunși la vârsta adolescenței, vârsta la care privim și trăim viața la cote maxime, experimentăm noțiunea “răului” dintr-o curiozitate avută încă de mici, dar ascunsă în spatele fricii afișate atunci când părinții ne certau. Și ne aruncăm în nebuloasa curiozității de a experimenta...

Adusesem aminte în rândurile de mai sus de acele exemple de părinți care, fără a oferi vreo explicație plauzibilă, pun pecetea de ‘AȘA NU’. Copiii, neînțelegând de ce au greșit, ascund această stare de dezacord în spatele promisiunii că nu vor mai repeta greșeala a doua oară. Ajunși la adolescență, rebeliunea instalată în sufletele aflate în plin proces de schimbare ale acelor copii, își manifestă efectele în încercarea tinerilor de a face tot ce este “greșit”, doar pentru a experimenta sau a ajunge în pas cu cei din cercul lui de prieteni. Își ascund faptele de ochii părinților, fiind încă vânați de teama de a fi certați din copilăria timpurie. Așa se nasc “tipologiile adolescente greșite”, etichetați ca fiind erori ale societății, și fiind puși la colț de aceeași adulți ce nu s-au oboșit să le explice de ce au greșit. Incertitudinea se instalează din nou în spatele copilului ajuns la adolescență, și îl urmează pe tot parcursul vieții, în subconștient, acesta fiind frământat de teama de a nu fii certat încă o dată.

Cu perioada adolescență eșuată din cauza erorilor produse de curiozitatea acestuia, copilul ajuns acum la maturitate, își va căuta drum spre o carieră de succes, în care va încerca cu toată ființa să nu greșească, să nu facă ceva rău din nou. Teama din copilărie de a nu fi certat de părinți se transformă la maturitate în teama de a nu-și pierde averea acumulată cu atâta sârguință. Frica de eșec este instalată în mintea individului, persecutându-l pe acesta pe tot parcursul vieții, sub diferite forme.

“Fiecare experiență de viață, fiecare lecție pe care o învață este cheia spre viitorul meu.”

Clark Gable

Obsedați de frica de eșec, tindem a lupta pentru a atinge perfecțiunea din cărțile de povești. Însă, “omul din greșeli învață”, spunea o epigramă scrisă de Sorin Pavel în “Epigramiști cu sau fără voia lor”. Am realizat că toată această teamă de eșec nu poate duce decât la un colaps total. Trebuie să ne canalizăm forțele spre A ÎNȚELEGE ce ne este benefic și ce nu în viață. Pentru că noțiunea de “rău” nu trebuie să ne provoace teama, din contră, ea trebuie înțeleasă și evitată, fiind privită ca pe ceva neprielnic în viața noastră. Odată porniți pe acest drum, al cunoașterii noțiunii de “bine” și “rău”, ajungem la ceea ce numim “cea mai bună versiune a ta”.

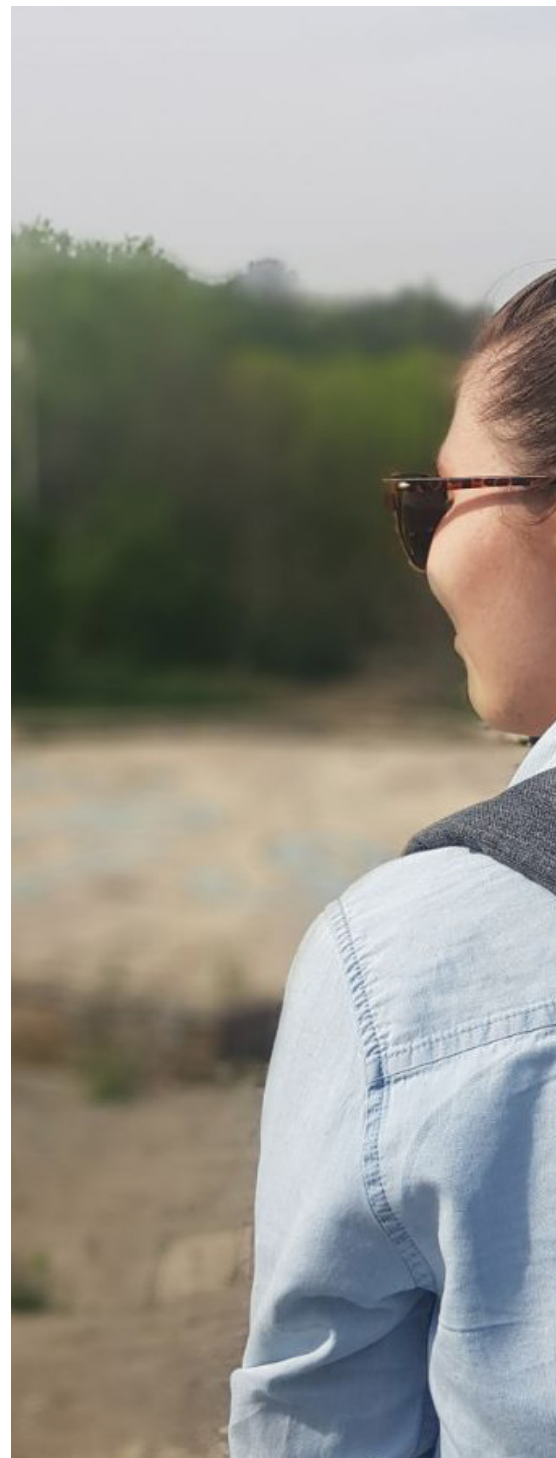
Această sintagmă nu se referă la asemanarea cu eroii din basmele lui Petre Ispirescu. Se referă la o cunoaștere de sine aprofundată, la cunoașterea și înțelegerea beneficului din viața noastră, și aspirația la o viață a succesului spiritual, și nu material, fiind speriați de teama de eșec. O greșală nu trebuie privită cu teamă, trebuie înțeleasă și reparată fără a fi blocați de părerile sau cearta celor din jur.

În timp ce tot sistemul educațional se preocupă cu instruirea elevilor în ceea ce privește “binele și răul”, în școala generală pe care am urmat-o, am avut ocazia de a întâlni un profesor ce nu se încadra în tiparul oferit de societate. De la acel profesor am învățat să nu privesc cu teamă greșelile făcute, ci să le privesc ca pe o treaptă în evoluția mea spre “cea mai bună versiune”. Când l-am întrebat ce înseamnă această sintagma parcă desprinsă dintr-un basm, acesta m-a privit și mi-a oferit o lecție de viață pe care nu o voi uita prea curând: “A fii cea mai bună versiune a ta înseamnă a te accepta pentru ceea ce ești. Nu există o versiune tipică, o treaptă egală tuturor la care trebuie să ajungi. Fiecare om are propria sa “cea mai bună versiune”, tot ce trebuie să faci este să te accepți cu calități și defecte, și să ai curajul de a visa la ceva imposibil.”

Învăț să mă accept pentru ceea ce sunt, și fac tot posibilul de a-i face pe cei din jurul meu să facă același lucru. Am învățat că orice reușită pornește din interior, și că orice vis poate fi realizat, indiferent de ce spun ceilalți.

Cu aceste gânduri în minte, am intrat într-o expoziție de picturi din parcul Herăstrău. Fără a fi ceva excepțional, erau prezentate picturi ale diferiților artiști, nu foarte cunoscuți, alături de o poezioară sugestivă. Mi-a atras atenția un tablou, care la prima vedere nu părea ceva ieșit din comun. Alături de pânza pictată în culori calde, era atașată o bucațică de hârtie pe care scriau următoarele versuri:

“Învață de la apă să ai statornic drum,
Învață de la flăcări că toate-s numai scrum.
Învață de la umbră să taci și să veghezi,
Învață de la stâncă cum neclintit să crezi.
Învață de la pietre cât trebuie să spui,
Învață de la soare cum trebuie s-apui.
Învață de la vântul ce-adie pe poteci,
Cum trebuie prin lume de liniștit să treci,
Învață de la toate, că toate-ți sânt surori,
Să treci frumos prin viață, cum poți frumos să mori.
Învață de la vierme că nimeni nu-i uitat,
Învață de la nufăr să fii mereu curat.
Învață de la flăcări ce-avem de ars în noi,
Învață de la apă să nu dai înapoi.
Învață de la umbră să fii smerit ca ea,
Învață de la stâncă să-nduri furtuna grea.
Învață de la soare ca vremea s-o cunoști,
Învață de la stele că ceru-i numai oști.
Învață de la greieri – când umerii ți-s grei
Și du-te la furnică să vezi povara ei.
Învață de la floare să fii gingaș cu ea,
Învață de la oaie să ai blândețea sa.
Învață de la păsări să fii mai mult în zbor,
Învață de la toate, că totu-i trecător.
Ia seamă, fiu al jertfei, prin lumea-n care treci,
Să-nveți din tot ce piere, cum să trăiești în veci!

Singur într-o mare de oameni.

“SINGURĂTĂTE, (2) singurătăți, s. f. 1. Faptul de a fi singur (1); starea celui care trăiește singuratic (1); spec. izolare morală”

Singurătatea poate lua diferite forme, în funcție de persoana și situația atribuită. Forma de singurătate fizică, de izolare din societate este întâlnită la adulții ce au trecut de “etapa cercurilor de prieteni”, și își focusează acțiunile spre cu totul altă orientare. Însă, adolescenții se confruntă deseori cu cea de-a doua formă a singurătății : cea sufletească. Pentru că a te simți singur prinde atâtea suflete este mult mai dureros decât singurătatea fizică ce poate fi remediată destul de ușor.

Fiind adolescentă, am trăit experiența de a fii singur. Și aici nu mă refer la faptul că duceam lipsă de suflete în jurul meu, din contră. Mă refer la a te simți singur în marea de oameni din care faci parte. Adulții nu înțeleg cum este să te plimbi pe stradă văzând atâtea fețe și atâtea povești, și totuși, toate să fie atât de efemere. Singurătatea este izvorâtă din neînțelegere, din frica de a-i lăsa pe ceilalți să te vadă așa cum ești. Recurgi la a-ți pune o mască în fața celorlalți, de a părea vesel și bine-dispus, mereu acolo pentru ceilalți...dar pentru tine cine este acolo, atunci când ai nevoie? Atunci când ajungi seara în camera ta, nu mai este nevoie să pari ceea ce nu ești. Te privești în oglindă și tot ceea ce vezi este un suflet singur. Nimeni nu te cunoaște cu adevărat, în fiecare există o particică tainică, pe care o păstrăm doar pentru noi. Acea particică ne definește cu adevărat.

Cine suntem? Suntem suma calităților și defectelor noastre. Suma greșelilor, visurilor, speranțelor, sentimentelor contradictorii din interiorul nostru și faptelor noastre.

Remediul acestei maladii nu este nicidecum un cerc mai mare de prieteni. Atunci când te simți singur, nu rămâne decât să te privești în oglindă, și să te întrebi : Cine sunt eu? Sunt eu cel din fața prietenilor mei, sau cel de acum, cuprins de singurătate și teamă? Frica de abandon ne paralizează gândurile, și ne face să acționăm de multe ori în ciuda sentimentelor noastre. Vrem să fim ceea ce alții vor ca noi să fim. Dar seara, când nu suntem în preajma lor, suntem singuri. Ne simțim goi pe dinăuntru, confuzi, triști, apatici....singuri. Nu avem pe nimeni căruia să îi explicăm de ce ne simțim așa.

Cu toții avem aceste momente, în diferite etape ale vieții noastre. Singurătatea se naște când pierdem pe cineva iubit, o parte din noi, sau când ne pierdem pe noi înșine. A fi singur este cea mai cumplită boală a secolului. Într-o lume fugitivă, în care totul este fals, ne simțim mai singuri ca niciodată. Într-o lume în care în permanență suntem înconjurați de oameni și obiecte, nu avem timp să ne cunoaștem pe “noi înșine”, și suntem speriați, surprinși, atunci când suntem puși în postura de a fi noi cu noi înșine.; de a ne privi în oglindă și de a răspunde la întrebarea “Cine sunt eu?” .

Suntem singuri. Singuri într-o mare de oameni.

Schimbarea

Omul se naște, crește, îmbătrânește și moare. Așa a fost dintotdeauna, este de înțeles, este normal. După o anumită vârstă omul se maturizează, asta nu a fost așa dintotdeauna, nu este chiar ușor de înțeles, dar este considerat normal. Vârsta la care oamenii se maturizează variază de la persoană la persoană, poate fi 7 ani, poate să fie 15 ani, poate să fie 20, poate să fie 35, 45, 60 sau poate că acea persoană nu o să se maturizeze niciodată. Maturitatea nu vine după ce ai citit o poveste cu prințese și ai înțeles că binele o să învingă mereu sau după ce tocmai ți-ai primit telefonul de ultimă generație pentru că este Crăciunul. Maturitatea vine după încercările grele prin care treci, dar nu vine oricum, ci după ce ai învățat ceva din acele întâmplări, toți oamenii trec prin lucruri grele, lucruri prin care nimeni nu ar vrea să treacă, dar doar unii dintre ei le și conștientizează, de asta există oameni, chiar și bătrâni care nu sunt încă maturi. Pare că maturitatea este un premiu, dar nimic nu este ceea ce pare, nu?

Și totuși.. de ce? De ce trebuie să te maturizezi? De ce dintr-o dată devii serios, sobru, mult prea gânditor? De ce nu poți să rămâi ca și un copil? De ce trebuie să alegi? De ce trebuie să alegi dacă vrei să fii curajos sau bun sau rău sau dacă vrei să înveți lucruri noi sau dacă vrei să le oferi și altora din cunoștințele tale sau dacă vrei să ajuți oamenii? Toată viața este legată de alegeri. De ce? De ce nu poți să rămâi copil? Atunci când ești copil nu trebuie să alegi, vrei să te joci, să te lupți, să afli lucruri noi, să îi înveți și pe alții ceea ce știi tu, să îi ajuți pe alții și poți să faci toate lucrurile astea, pur și simplu, nu trebuie să alegi. Prin alegerile pe care le fac, majoritatea oamenilor devin rigizi, își pierd mult din creativitate, curiozitate și originalitate. Carl Sagan spunea: “Te duci la copii de grădiniță sau clasa întâi și găsești o sală plină de copii entuziaști de știință. Ei pun întrebări profunde ca: “Ce este un vis? De ce avem degete? De ce este luna rotundă? Când s-a născut Pământul? De ce este iarba verde?” Acestea sunt întrebări importante, profunde care pur și simplu izbucnesc din ei. Acum du-te și vorbește cu cei de clasa a XII a și nu o să găsești nimic din toate astea. Au devenit lipsiți de curiozitate. Ceva oribil s-a petrecut între grădiniță și clasa a XII a.” Este o lipsă care apare odată cu timpul.

De ce vrea toată lumea să se maturizeze? De ce nu înțeleg oamenii că maturitatea apare după ce ți se întâmplă ceva rău? Pentru că lucrurile rele te schimbă, îți iau inocența și puritatea.

Ne schimbăm. De ce trebuie să ne schimbăm? De ce ne schimbă timpul? De ce devin oamenii dintr-o dată din veseli serioși? Și îți întrebă părinții ce au pățit oamenii aceia, iar ei îți răspund anost că au trecut prin multe, că s-au maturizat. Ne pierdem întrebările esențiale și pline de entuziasm ca : “De ce există cer?” sau “Cum poate fluturele să zboare?” și ajungem la întrebări monotone, rigide și cu urme de îngrijorare și nesiguranță în ele ca: “Oare cu ce o să plătim chiria luna asta? Oare diseară ce o să mâncăm? Oare de unde luăm bani să plătim lumina? Oare..? Oare..? Oare?”

Totuși e ciudat să spui că oamenii nu ar trebui să se schimbe sau să te întrebi de ce o fac, pentru că dacă privești mai atent în jurul tău, ai să observi că nu doar oamenii fac asta, până și “timpul” se schimbă în timp. Bătrânii povestesc despre ierni ca în anul 1954 când în București, la început de februarie se așternuse zăpadă chiar și de 3 metri pe străzi. Azi la 64 de ani, același București doar că nu și același “timp”, după o iarnă care părea mai mult primăvară, pe final de februarie, pe străzile aceluiași oraș, a apărut un strat de zăpadă de aproximativ 30 de cm. Schimbarea aceasta nu se întâmplă doar în România, ci și în alte țări ale lumii. Iar dacă până și timpul se schimbă, oamenii de ce nu ar face-o? Cel mai probabil schimbarea este un lucru iminent.

Și da, “timpul” se schimbă în timp, e ca și cum pământul ar îmbătrâni, la fel ca și oamenii, iar uneori odată cu îmbătrânirea, imunitatea ta începe să scadă, contractezi gripe mult mai ușor, uneori gripele sunt atât de puternice încât ajung la creier și te fac să faci lucruri pe care nu ar trebui să le faci, să te porți diferit față de cum te comportai înainte să te îmbolnăvești. Poate că Pământul are o gripă. Dar.. întotdeauna o gripă este cauzată de un virus, iar un virus își influențează gazda. Pământul ce virus are? Animalele, oare? Plantele? Sau oamenii? Oare oamenii sunt virusurile Pământului? Oare este prea exagerat să gândești așa? Este oare greșit să se compare încălzirea globală cu o gripă provocată de un virus, unde virusul este reprezentat de omenire? Poate că da, pentru că Pământul a trecut prin schimbări dinnainte ca oamenii să apară: Timpul Precambian, când s-a format Pământul, unde intră și Era Proterozoică când s-a trecut la atmosferă oxigenată pe Terra, apoi Fanerozoicul când au început să apară animale și plante, aici intră și Era Mezozoică, la finalul acesteia, în Cretacic, Pământul este lovit de un asteroid, tot în Fanerozoic intră și Cenozoicul, din care omenirea face parte.

Idea este că Pământul a fost într-o continuă schimbare. Partea ciudată este că oameii există de foarte mult timp pe Pământ, dar au început să își distrugă casa odată cu noile revoluții industriale și tehnologice, cu noile lor experimente, atunci când știința a început să evolueze puternic, iar acest lucru se întâmplă doar de câteva sute de ani, iar omenirea există de milioane de ani. Schimbările Pământului erau extrem de lente, o data la câteva sute de mii de ani. Poate că Pământul se află într-o reacție, iar omenirea nu este un virus, ci un catalizator. Există multe ipoteze și idei, cert este că Pământul și oamenii se schimbă, oamenii atât fizic, cât și mental și probabil nu o să fim vreodată destul de înțelepți să înțelegem de ce.

Regrete pentru EA

- Ce tot faci?!
- Nu te uita! Nu vreau să mă vezi chinându-mă.
- Lasă-mă să te vad.
- Nu! Pleacă! Altfel mă vei părăsi.
- Arată-mi ce ai! Nu poate fi prea rău. Mă doare să știu că nu te pot ajuta.
- Nu vreau să te rănesc! Sunt sigură că aş face-o acum. Mi-am ieşit din minţi. Nu mai rezist. Sunt prea singură. Nu mai pot. Nu mai rezist!
- Eşti cu mine. Sunt lângă tine mereu.
- Da. Dar doar în suflet. Eşti ca o fiinţă moartă pentru mine când povestesc motivul pentru care am ajuns aşa. Eşti ca o amintire vie ce mă frământă. Parcă timpul meu are alt curs, invers. Întâi simt durerea, şi pe-urmă plăcerea.
- Sunt aici pentru tine, mereu, şi voi mai fi. Mă iubeşti, nu-i aşa?
- Da. Dar cine eşti? Nici nu te cunosc.
- Fata care ți-a schimbat viața. Dacă nu eram eu, erai moartă. Ai fi făcut ceva într-un fel și ți-ai fi terminat viața. Uite. Acum îți e bine. Ieși, nu îți mai este așa frică de necunoscut.
- Nu imi e frică. Îl pot îndura. Dar singuri cât mai pot ține plămânii mei un așa incendiu înăuntrul meu?
- Înăuntrul tău trăiesc eu. D-asta e așa cald, e foc. Eu îți dau iubirea. Eu te țin în viață.
- Dar de ce o ți închisă?
- Nu e închisă. Mi-o dăruiești mie. Atunci când dormi și îți împletești degetele, de fapt mă ți pe mine de mână. Dormim împreună. Una într-alta. Nu ești singură. Ești cu mine.
- Atunci de ce pleci uneori?
- Nu plec. Tot acolo sunt. Doar obosec. Mereu sunt trează și te veghez. Mă mai lasă și pe mine puterile. Ești complicată. Dar iubesc asta.
- Mă iubești?
- Te voi iubi.

Jurnalul unui nebun

Într-o zi de joi, 2 septembrie 1978, București

Soarele dimineții pătrunde în casă. Ora 7:00. N-a întârziat. Își trece mâna prin păr, și se îndreaptă grăbit spre baie. Își termină ritualul cu mișcări mecanice, uitându-se la ceas. Iese pe ușă în fugă până la mașină. La birou, este întâmpinat de secretară, care îi înmânează un dosar și alte hârtii ce trebuiesc rezolvate. Un zâmbet formal, o strângere de mână cordială, și fiecare se îndreaptă spre biroul lui.

Calistrat Iorgu-director - privește cu mândrie literele argintii de pe ușa biroului său. Documentele, cererile și facturile îl așteaptă. Până le termină, afară se înserează. Ușa se deschide.

- Domnule director, programul s-a terminat. Vă aduc hainele și cheile din hol. Ridică ochii oboșiți și zâmbește. Iar a pierdut noțiunea timpului.

- Da. Termin imediat și plec. Mulțumesc, Lucia!

Afară se lasă frigul. Își strânge haina pe piept și grăbește pașii. Deschide ușa tremurând și aruncă cheile pe masă. Se așează pe marginea patului și își lasă capul în mâini. Munca îl extenuază. Se privește în oglindă. Cearcănele vineții proeminente și obrajii supti îl îmbătrânesc. Barba și părul neîngrijite îi dau un aer bolnăvicios. Se întinde pe salteaua tare și privește tavanul. Întunericul îl cuprinde. Adoarme.

Visează că este într-o cameră de hotel frumos decorată. În capătul ușii îl privește ea. Frumusețea ei pare desprinsă dintr-o pictură a lui Boticelli. O cuprinde cu mâinile și simte cum viața lui este împlinită. Timpul se oprește în loc și fericirea îl inundă.

Alarma sună puternic, făcându-l să cadă din pat. Se dezmeticește și simte o puternică durere de cap. Corpul îi este înțepenit de o amorteală difuză. Se îmbracă și iese pe ușă. Drumul spre birou pare mai lung ca niciodată. Claxoanele mașinilor îi fac creierul să vibreze. Durerea îl cuprinde și pentru o secundă nu mai aude nimic în jur. Ajunge la birou, unde este întâmpinat din nou de același zâmbet. Munca i se pare istovitoare. Are în față factura ce trebuie completată cu consumul pe acea lună. O privește și începe să rădă isteric. "Pentru ce fac eu toate astea? Pentru ce las niște hârtii să îmi conducă viața?"

Pentru prima oară în viață, pune la îndoială scopul muncii lui. Dintotdeauna a știut în mod cert că ceea ce face, menirea lui este de a completa hârtii și a face calcule. Crescut într-o familie cu principii riguroase, atingerea unui apogeu în carieră i-a fost implementat ca un ideal încă de mic. Munca i-a fost cel mai bun prieten. În școală învăța ore în șir, își făcea temele riguros, citea cărți din toate domeniile și studia principiile fizicii și matematicii. Notele i-au confirmat eforturile. Întotdeauna premiant, nu concepea o zi fără munca sa. Mama lui, Victoria Calistrat, era învățătoare. O femeie mică de statură, cu părul mereu despărțit de o cărare perfectă, prins la spate cu o fundă din dantelă albă, dezvolta o obsesie în ceea ce privește aspectul său fizic. Îngrozită de trecerea anilor, era prima care testa și cumpăra toate alifiile, medicamentele și uleiurile noi apărute pe piață. Avea o garderobă impresionantă, pe care o aranja în fiecare zi dintr-un capriciu neînțeles de nimeni. Căsătorită

de 30 de ani cu generalul Remus Calistrat, a conturat un tablou al unei căsnicii perfecte.

Odată cu nașterea primului copil, aspectul fizic a trecut pe primul loc în prioritățile ei. Obsedată de apropierea vârstei care o speria cel mai tare, Victoria făcea orice îi stătea în putință pentru a-și menține frumusețea din tinerețe. Credea cu tărie că apariția copilului o va încadra în categoria femeilor trecute de prima tinerețe, blestemându-și pântecul și condiția de femeie. Nedorit de mamă și crescut după ordinele militarești ale tatălui, Iorgu a devenit un adolescent model, intrând printre primii la facultatea de matematică. Succesul lui nu reprezenta un motiv de sărbătoare în casă, ci din contra, era privit cu un dezolant neinteres și un oarecare dispreț. Pleacă de acasă la vârsta de 25 de ani, lăsând în urmă o mamă cu un început de demență, și un tată olog. Ajuns în București, se căsătorește cu Laura, fiica unui renumit doctor cardiolog. Mariajul fu unul limitat de lipsa de interes din ambele părți, iar apariția lui Tiberiu pe 24 mai 1982 a reprezentat motivul divorțului. Munca a reprezentat refugiul lui în acel moment, acaparându-i viața în timp.

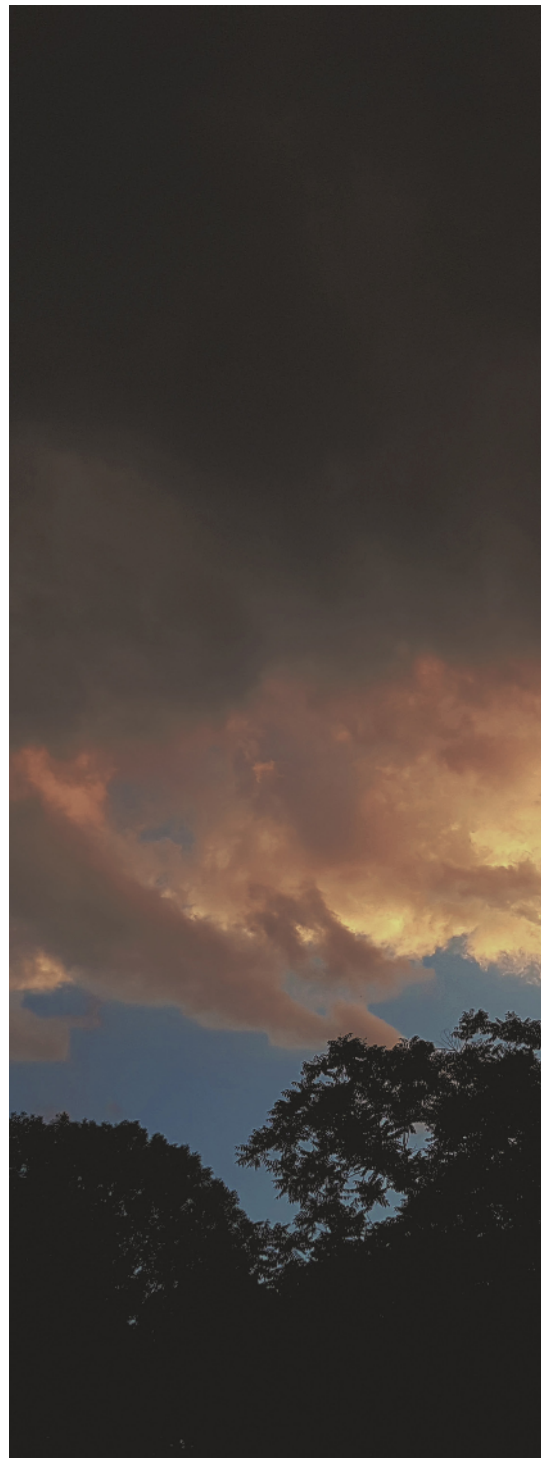
Își lăsa capul între mâini și începu să plângă. Toata durerea adunată în acești ani s-a revărsat în lacrimi.

În acea după-amiază s-a dus să își revadă băiatul după mai bine de 5 ani. În locul micuțului copil văzut ultima oară, a găsit un băiat blond, cu ochii de culoarea cerului senin și cu un zâmbet larg. Însă total necunoscut. Revederea cu Tiberiu i-a răscolit sentimente vechi, încuiate într-un colț al inimii, nedeschis o bună vreme de timp dintr-o frică ce s-a adevărat astăzi. Ochii propriului copil l-au privit ca pe un străin, iar pentru prima oară în viață, a realizat ce greșeală făcuse. Modelul părinților îi compromiseră viața, îl conduseră pe un drum al pierzaniei, iar acum era prea târziu pentru a se mai întoarce.

Străzile aglomerate ale orașului, cu oameni grăbiți și secunde scurse cu repeziciune din șiragul timpului îl îngrozesc. Cum de acei oameni nu realizează că își ratează viața? trec cu atâta grabă prin vârtejul timpului, încât se îngroapă singuri în visuri și dorințe ilustre. Închide ochii și lacrimile îi curg pe obraji pământii.

O mână caldă îi șterge lacrimile și îl cuprinde într-o îmbrățișare plină de viață și de speranță. Ea este. Steaua lui de pe cerul întunecat, lumina de la capătul tunelului, raza lui de soare din cerul înnorat al vieții. Se lasă invadat de bucuria pe care i-o oferă.

Când deschide ochii, un tavan alb și o lumină puternică îi izbește privirea obosită. Chipul Laurei face ca visul lui să dispară, iar ceața se risipește. Vocea speriată și lacrimile fostei lui soții îi dau de înțeles că ceva grav s-a întâmplat. Închide ochii, sperând că se va întoarce la fericirea lui, dar acul medicului îl trezește din visare. “E conștient. Se va putea întoarce acasă în câteva săptămâni, întrucât rănilor nu sunt foarte adânci. Însă trebuie aflat motivul pentru care asta s-a întâmplat”...distinge o voce de bărbat și realizează unde se afla. Privește spre Laura, care își șterge lacrimile cu mâna. Înțelege de ce se află acolo. Fericirea se sfârșise cu un accident de mașină. Întrebat de ce, un zâmbet i se așterne pe față. “Eram cu ea. Eram fericit”.

București, 21 mai 2010..

Desenul îi tremură în mâini. O lacrimă se prelinge pe hârtia îngălbenită de vreme. Pune desenul la loc în sertar, și odată cu el amintirea unei clipe de fericire. Tiberiu intră pe ușă urmat de câțiva doctori.

-Tată, am venit să-mi iau rămas bun! Ne vedem peste câteva zile!

Așteaptă un răspuns din partea bătrânului, dar nimic. Tatăl lui era cu gândul în altă parte, pe un meleag al speranței. Oftă adânc și plecă.

-Vă rog să aveți grijă de tatăl meu! Măcar timpul rămas să-i mai confere liniște!

Porțile azilului se închiseră în urma lui. Privi în urmă și o tristețe îi inundă suflarea. "Azilul Pentru Persoane cu Boli Psihice"...locul unde îl dusese o clipă de fericire.

Desenul îi tremură în mâini. O lacrimă se prelinge pe hârtia îngălbenită de vreme. Pune desenul la loc în sertar, și odată cu el amintirea unei clipe de fericire. Tiberiu intră pe ușă urmat de câțiva doctori.

-Tată, am venit să-mi iau rămas bun! Ne vedem peste câteva zile!

Așteaptă un răspuns din partea bătrânului, dar nimic. Tatăl lui era cu gândul în altă parte, pe un meleag al speranței. Oftă adânc și plecă.

-Vă rog să aveți grijă de tatăl meu! Măcar timpul rămas să-i mai confere liniște!

Porțile azilului se închiseră în urma lui. Privi în urmă și o tristețe îi inundă suflarea. "Azilul Pentru Persoane cu Boli Psihice"...locul unde îl dusese o clipă de fericire.

Să nu uiți să spui adio...

De ce pleacă oamenii din viața noastră? Această întrebare pare a fi mai mult retorică, pentru că un răspuns elocvent nu poate fi dat concret de nimeni. Multe teorii plauzibile, ce-i drept, afirmă că oamenii pleacă din viața noastră din multe motive, cum ar fi faptul că au găsit pe cineva mai bun decât erai tu, sau pur și simplu s-a produs o schimbare și au hotărât că nu mai au nevoie de tine în viața lor. Însă cum se poate măsura prezența unui om în viața alteia? Cum poți să știi că altcineva este mai bun decât tine, când fiecare dintre noi este unic? Acest motiv devine un clișeu folosit drept scuză pentru a masca adevărul dureros ce se ascunde în spatele acestei măști: nu este nici o problemă cu felul tău de a fi, ci aspirațiile, visurile nu au mai coincis. Și-a dorit altceva, o schimbare. Iar îndepărtarea ta din viața lor a însemnat un pas din acea schimbare. Pentru că oamenii se schimbă. Devin persoane atât de diferite de ceea ce erau înainte, încât uimirea este inevitabilă, urmate de o urmă de regret. Acel regret pe care îl ai atunci când pierzi o persoană atât de importantă în viața ta, din motive care, existente sau inexistente, sunt clișeice.

În vara anului 2016, soarele ardea mai tare ca niciodată, îmbâcsind atmosfera cu razele lui pline de o căldură sufocantă. Căldura aceea mult așteptată de trei anotimpuri încoace, odată apărută, părea excesivă, creând un astm permanent. Asemănător căldurii soarelui, unii oameni pot reprezenta o criză de astm în viața altora. Soarele ardea triumfător și batjocoritor pe cerul albastru ilustru.

Adela stătea rezemată pe pervazul din lemn de abanos al camerei ei, afundându-se în gânduri. Părul blond, curgea pe umerii albi conturați de cămașa de in ce îi învelea trupul. Părea desprinsă dintr-un tablou frumos pictat, un ideal feminin căruia scriitorii și pictorii se străduiau să îi atribuie calitățile perfecte. Însă asta o diferenția pe ea de celalalte atipicități feminine. Mîntea ei ștregăreață, dar plină de gânduri nespuse și fantasme ale unei copilării metamorfozate. Își arunca privirea pe stradă, așteptând clipa în care visul ei prindea formă, transpunându-se în povestea de viață a unei familii fericite. I se păreau deplorabile visurile altor fete despre Feții-Frumoși, sau despre rochiile cărora nu le găsea o însemnatate, înafara de aceea de a acoperi goliciunea trupului uman, transformându-le într-un scut împotriva privirilor și gândurilor răutăcioase ale oamenilor. Ea nu visa la asemenea lucruri. Sunt destule fete care o fac. Visul ei încă de mică, întrebarea capitală ce îi dădea sens vieții și căreia nu îi găsea un răspuns care să o satisfacă, era o familie. Tresări cuprinsă de un fior puternic.

Își ridică privirea rapid și îi văzu. Își văzu visul încarnat în trupurile
acelor oameni. Îi privea în tăcere, le sorbea fiecare gest cu o sete ne-
conținută. Femeia blondă își ținea soțul de mână, privindu-l cu mai multă dragoste
decât primise ea în toată viața ei. Bărbatul înalt, își îmbrățișă soția drăgăstos, și se
aplecă către fetița mică ce făcea primii pași. Râsul ei inocent când tatăl o ridica spre
cer îi aduse o lacrimă în colțul ochilor. Familia trecu de casa ei, și odată cu ea, spul-
beră visul Adelei. Se întoarse la locul ei și își împreună genunchii cu mâinile mici.
Lacrimile îi inundară fața, iar inima începu a-i bate cu putere. Închise ochii și răsufli
adânc. Un tremur îi acapară ființa, iar în fața ochilor i se așternu din nou amintirea
unui tată ce se pierdea odată pentru totdeauna atunci când ușa se închise în urma lui.
Retrăia acele momente încărcate de o însemnătate aparte, și văzu din nou fetița mică
ce alerga spre tatăl ei ce o ridica la cer și o cuprindea într-o îmbrățișare puternică ce
o lasă fără aer. Era din nou fetița care se bucura când auzea că tatăl ei își va petrece
Crăciunul cu ea și mama ei, deoarece știa că așa va primi ce își dorește. Era din nou
fetița ce plângea cu genunchii cuprinși de mânuțele micuțe în spatele tăbliei patului
mare, acoperindu-și urechile cu mânuțele pentru a nu mai auzi cearta dintre părinții
ei. Fetița care știa că după ce nu se mai aude nimic, însemna că putea să se ducă
să își ia mama în brațe, dar o găsea de fiecare dată plângând în hohote. Își căuta de
fiecare dată tatăl cu privirea, dar niciodată nu era acolo. Era din nou fetița care a înțe-
les că nu trebuie să pună întrebări, că trebuie să accepte lucrurile ca atare, deoarece
nimeni nu s-a preocupat a-i explica de ce tatăl ei a izgonit-o din propria casă, și de
ce trebuia să înfrunte gerul iernii, înotând prin nămeții de zăpadă ce îi ajungeau până
la brâu, pentru a ajunge în casa bunicilor. Știa că nu trebuie să o întrebe nimic pe
mama ei, că trebuia să o strângă de mână cu putere pentru a nu mai plânge, și să-i
ofere un zâmbet cu toate că ochii ei erau plini de lacrimile nevinovate ale unui copil.
Era din nou fetița care crescuse singură, înconjurată de gânduri nespuse, întrebări
fără răspuns, și sentimente ce s-au concretizat mai târziu în furie, dezamăgire, și în
final, milă pentru cel care a părăsit-o când avea mai mare nevoie de el.

Își șterse lacrimile și se ridica în picioare, așa cum făcea de fiecare dată.
Se privi în oglindă, și se încuraja singură. A reușit. A reușit și fără el, fără tatăl de
care nu avusese parte. Închise amintirea lui într-o cămeruță adâncă a inimii, și își
continua ziua cu zâmbetul pe buze, aducând lumina și speranța în viețile tuturor.

Fericire într-o cană de cafea

“Oamenii caută fericirea în cele mai diferite moduri cu putință. În timp ce unii concretizează fericirea ca fiind o treaptă superioară existenței noastre, un ideal la care trebuie să ajungem, alții cred că fericirea constă în lucrurile mărunte din viața de zi cu zi, cum ar fi prânzul cu persoana iubită, sau vizionare unei comedii într-o seară ploioasă.”

Subiectul discuției stârni reacții diverse. De la dezgustul ironic care se putea citi pe fața domnului Lăzăreanu, om bine cunoscut prin astfel de cercuri culte, ce nu rata nici o șansa de a se face remarcat prin principiile lui moralizatoare citite din cărți de psihologie scrise de autori care mai de care mai cunoscuți, până la zâmbetul ștregăresc al fetei din ultimul rând de scaune, care își nota toate impresiile într-un carnetel cu foaie velină. Toată lumea aștepta cu sufletul la gură părerea avizată a domnului Lăzăreanu. Acesta, îmbrăcat într-un costum negru pe care a avut grija a străluci emblema firmei de la care a fost cumpărat (așa cum afirma dânsul în multe situații: “hainele nu fac pe om, dar creează o imagine mai bună”), aștepta satisfăcut ca forfota din sală să înceteze, pentru a-și începe momentul de glorie. Avea discursul pregătit pe o foaie de hârtie împăturită în buzunarul drept, alături de batista de bumbac indispensabilă din ținuta lui, care avea rolul, de a “scoate în evidență sensibilitatea de care dispunea, că doar un bărbat adevărat știe să își asume trăirile”. După câteva minute în care zumzetul se domoli, bărbatul de la pupitru încearcă zadarnic să ajusteze sunetul microfonului, care parcă dintr-un hatâr grotesc nu pornea. După mai multe încercări pline de sudoare și chin, probleme tehnice fuseră rezolvate. Acum, părerile trebuiau împărtășite. Cu toate că regulamentul afirma clar și concis că oricine are o părere pertinentă, argumentată și logică o poate împărtăși audienței, era bine cunoscută ierarhia din acest cerc literar. Primul era întotdeauna domnul Lăzăreanu, care era apreciat pentru efortul sau de a se sustrage de la ‘lupta politică’ pentru a onora cu prezența sa. Apoi, în ordinea rangurilor deținute, urmau oameni de cultură, profesori universitari, iar în final, dacă mai era timp și mai erau dorite a fi auzite, urmau părerile oamenilor neavizați, amatori de literatură, care erau primiți în sală mai mult de decor. Așadar, domnul Lăzăreanu se ridică, își îndreptă sacoul și emblema strălucitoare, și se îndreptă spre pupitru de la care avea să fie aplaudat. Citi discursul cu patos, profitând de așa-zisele abilități actoricești, astfel încât să pară că ar fi fost scris de el, și nu de secretara care nu-și mai vedea capul de treabă. La sfârșitul discursului, toată lumea era extaziată. Un ropot de aplauze ridică sala în picioare, iar după două reverențe clasice, domnul Lăzăreanu zâmbi triumfător. Știa că așa va avea succes în următoarele alegeri din toamnă.

Urmă domnul profesor universitar Cristescu, un om trecut de toate tinerețile, care nu concepea că frumusețea să fie una fizică, iar trăsăturile umane să definească vârsta pe care el o avea de fapt. Așa cum afirma cu vehemență, “vârsta din buletin reprezintă doar o născocire a unora ce n-aveau ce face acasă”. Pretindea că fericirea este strict legată de cunoaștere. O cunoaștere aprofundată, o îngropare în științe, nu avea cum să cunoducă decât la o fericire absolută. Deoarece cunoașterea este ultima treaptă a evoluției umane, ce coincide cu fericirea. Tot domnul Cristescu afirma că fericirea este un lucru relativ, că toți oamenii au impresia că o pot deține, dar de fapt nimeni nu o face. La sfârșitul discursului, același ropot de aplauze, doar că la un ton mai jos, în funcție de ierarhie. Ora de dezbateri era pe final. Bărbatul de la pupitru se pregătea să facă încheierea, cu toate că mai erau voci ce doreau să fie auzite. Vocile de umplutura. Amatorii. Bărbatul se scuza politicos, și încercă să împace reproșurile ce se stârniseră.

“-Dacă mai dorește cineva să se afirme, să își expună părerea, îmi cer scuze, vă rog!”

Vocile tăcură. Cum nimeni nu îndrăznea să spună nimic, trebuiau să încheie ședința de astăzi aici. Deodată, cineva întrepruse calmul.

-Noi dăm naștere la fericire. Nu este ceva ce trebuie privit ca pe un ideal, nu este ceva ce poate fi cumpărat de la magazin, sau ceva ce poate fi materializat. Fericirea este ceea ce emanăm noi, oamenii, în zilele noastre bune. Bunătate, Iubire, Sprijin. Acestea constituie fericirea. A fi lângă cineva ce te face să râzi, înseamnă să fii fericit. A fi fericit înseamnă a fi tu însuși, a fi un om bun și înțelegător, a-i ajuta pe alții. Fericirea este o stare de spirit, un lucru ce ne individualizează, ce ne particularizează între noi. Fiecare are propria sa versiune de fericire. Nu trebuie să facem ceva deosebit pentru a o câștiga. Trebuie să apreciem ceea ce avem de fapt, și să o găsim în ceea ce ne înconjoară.” Fata din ultimul rând, ridicată în picioare, încheie discursul cu un zâmbet timid. Se așeză pe scaunul din ultimul rând și își deschise frenetic carnetul. Oamenii rămaseră uimiți. Era pentru prima oară când cineva din “clasa de jos”, a “amatorilor” își expunea părerea într-un astfel de mod. Un ropot de aplauze, mai puternic ca niciodată se stârni în încăpere. Toată lumea se ridică în picioare și o aplaudă pe fata care avusese curajul de a spune ce gândește, fără a se teme de prejudecăți.

Renașterea ancestrală a primăverii

Nu știu alții cum sunt, dar mie îmi plac poveștile... despre viață și oameni, despre orice personaj, obiect sau eveniment care reprezintă artă sau autenticitate. Poate că poveștile sunt partea cea mai frumoasă a sufletului omenesc. Cu povești ne leagă lumea, cu povești ne adoarme. Ne trezim și murim cu ele.

“Ploua infernal/ Și noi ne iubeam prin mansarde/ Prin cerul ferestrei, prin cerul oval/ Norii curgeau în luna lui Marte.” Așa începe poezia lui Nichita Stănescu... așa sună și cântecul pe care îl ascult când primăvara se supune ploii, căci martie este cu siguranță o lună a metamorfozei naturii.

Picături mari și grele de ploaie se preling pe ferestrele casei, ca niște lacrimi mari încărcate de prea multă tristețe, apoi se scurg pe pământul ud, mustind a apă. Zarea pare acoperită de o perdea grea, printre care se zăresc acoperișurile caselor vecine, acum gri din cauza ploii.

Peste câteva minute, soarele ia locul ploii, iar natura se scutură de tristețe. La atingerea plăpânderilor raze de soare, mă retrag de la fereastră și cu un patos ștregăresc mă îndrept către pădurea înmiresmată ce mă păsuiește către explorarea tainelor naturale.

Verdele crud al pădurii împresuară munții stâncoși ca o mantie de smarald. Vârfurile brazilor înalți și semeți, ating cerul, acolo unde privirea spectatorului pozește pentru a urmări linia orizontului, iar munții par niște bătrâni înțelepți așezați la Sfatul Domnesc.

Intrând în pădure, te simți copleșit de mirosul pământului reavăn al coniferelor, ce te îmbie ca o dulce-aromeală. Printre crengile stufoase ale copacilor se zăresc razele soarelui, ca niște săgeți strălucitoare, pregătite să străpungă zidul de frunze pentru a încălzi glia amorțită. Iarba udă de picaturile ploii strălucește ca o diademă de prințesă, iar florile vesele își deschid petalele multicolore în căutarea luminii divine.

Concertul matinal al păsărilor a început și, odată cu ele, întreaga natură învie, așa cum gândurile mele prind aripi pentru zămislirea poveștii universului.

Poveștile frumoase se vor scrie de la sine, atât timp cât vom crede în ele.

Incursiune în timp

Dragă cititorule,

Încă de la începutul acestei scrisori aş vrea să ştii că mă simt extrem de emoţionat, deoarece am reuşit după atâta amar de vreme să-ţi spun despre minunata experienţă pe care am trăit-o de curând.

Probabil, multora li s-ar părea un lucru firesc, însă din punctul meu de vedere, trăind fiecare clipă şi savurând orice element întrezărit în călătoria mea, m-am făcut să simt în adâncul sufletului un calos de emoţii pe care mi le-am dorit a le împărtăşi, nimenio altuia decât ție.

De altfel, fiind un excursionist înfocat şi un mare amator de vacanţe inedite , mi-am însușit dorința de a-ți împărtăși în câteva cuvinte memoriile mele.

În luna noiembrie am fost în vacanță la Roma, iar cel mai fascinant monument pe care l-am vizitat a fost Colosseumul. Am pășit cu ajutorul minții pe cotiturile istoriei, reușind să-mi închipui aroma și tonusul vremurilor de odinioară, de mii de ani, de când omenirea a luat amploare pas cu pas . Fiind unul dintre cele mai importante atracții turistice ale Romei, era și normal ca această construcție fabuloasă să stârnească în inima fiecăruia o eomție aparte.

Până și străzile, oamenii și tot ce cuprindea acest minunat oraș, m-au făcut să mă teleportez involuntar în miezul civilizației de acolo. Totul te îmbia cu un iz, atât de proaspăt și plin de energie, parcă nemaivrând să te întorci.

Făceam parte fără să vreau aieva gladiatorilor din vremuri străvechi, la spectacolul impresionant pe care mi-l oferea orașul, nefăcând mare lucru. Ci numai atmosfera încărcată de energie pozitivă, te transporta fără să vrei pe alte țărâmurii.

Ca o concluzie la această mică incursiune în timp, țin să precizez că vizita mea aici a însemnat una dintre marile realizări ale mele până la momentu actual și am remarcat că fiecare zi vine cu șansa de a încălzi sufletul iar adevărata frumusețe izvorăște din sublim și simplitate.

Cu mult drag,

al tău ANONIM

Mreaja unui tablou marin

Nu avem voie să fim spectatori la ceea ce ni se întâmplă... Trebuie să fim în centrul atenției și musai în rolul principal.

Bunica este pasionată de pictură. Dacă nu ar fi avut meseria de bunică, probabil că s-ar fi apucat de pictat. Ieri am fost la o expoziție de tablouri ale unui artist neconsacrat, un tânăr debutant, așa l-a numit bunica.

Evident, buni a insistat să o însoțesc. Uneori, mă “terorizează” cu întrebările ei iscoditoare, alteori parcă nici nu aș fi prezent lângă ea.

De data aceasta, a ales să fie tăcută, atât de tăcută încât nici nu mi-am dat seama dacă i-au plăcut operele. Așa că, pentru a sparge tăcerea, am început să-i mărturisesc cât de impresionat am fost de tabloul marin.

Marea albastră se întinde cât vezi cu ochii, ca un nesfârșit val de mătase, alintând nisipul și scoicile. Apa azurie scâlde stâncile albe care străluceau în bătaia razelor de soare, făcându-le să pară două diamante prețioase. Cerul se contopea cu marea, astfel încât nu le mai puteai deosebi, ca și când cerul era marea, iar marea era cerul.

Un punct portocaliu se ivea în zarea verde ca smaraldul. De sus, părea a fi soarele, care se scâlde în apa de azur a mării. De jos, părea a fi o portocală dulce-acrișoară, ce căzuse din spuma norilor, de parcă ar fi vrut să se contopească cu valurile semețe ale mării.

Peisajul marin pare a fi rupt din basme, și tocmai această vrajă îmi aduce aminte de clipele deosebite petrecute alături de bunica, iar un zâmbet ștrengăresc îmi înflorește pe buze. Magia se poate ascunde oriunde.

E timpul să mă las purtat de valurile imaginației...

Mai multe regrete...

- Sunt moartă?
- Nu. Dar nici prea vie nu ești.
- Ce am în cap?
- O rană mare.
- De la ce?
- De la trecerea timpului.
- Fii mai exactă, te rog.
- Un glonț.
- Cum? De la cine?
- Iubirea te-a omorât.
- Nu are cum.
- Ba da. Te-am omorât cu propriile tale mâini.
- De ce ai făcut asta?
- Ai meritat-o.
- Ce ți-am făcut?
- M-ai iubit prea mult.
- Și așa se plătește binele?
- Nu mi-ai făcut bine că m-ai iubit.
- De ce nu? Tu nu dorești să fi iubită?
- Nu. Tu ești cea care dorește să iubească. Ți-am dat ocazia să îți îndeplinești visul, dar ai mers prea departe. Ți-ai închipuit cam multe. Aveai iluzii. O luasei razna. Aveai crize.
- Și tu un suflet nu ai avut să mă ajuți? Mai bine mă lăsai și plecai fără vreun rămas-bun. Îmi reveneam până la urmă.
- Nu îți mai reveneai. Am fost totul pentru tine. Și încă sunt. Ai face orice pentru mine. Ai muri pentru mine. Uite. Ai și făcut-o. Dar uită-te aici în fața mea ca încă exiști. Prin mine. Ți dau ocazia să trăiești. Numai nu mă mai iubi.”

EMINESCU și UNIREA

“Astăzi credem că ar fi venit timpul ca să pretindem și noi ceea ce ni se cuvine de secolii. E timp să declarăm neted și clar că în țara noastră (căci este a noastră mai bine decât a orișicui) noi nu suntem nici vrem să fim maghiari ori nemți. Suntem români, vrem să rămânem români și cerem egala îndreptățire a națiunii noastre. Față cu orice încercare de deznaționalizare ori suprematizare, întrebăm cu răceală și conștiință de drepturile ce ni le dă aboriginetatea noastră și spiritul secolului: „Cine sunt acești oameni și ce vor ei în țara noastră?””

Mihai Eminescu / Varro [Sa facem un Congres – Ziarul „Federatiunea,, Pesta, 5/17 aprilie 1870]

“Să nu ne mirăm, dacă organele noastre de publicitate au devenit în timpul din urmă moi și împăcăcioase; căci, cum zice mai sus campionul presei boheme, contrarii vor ști totdeauna să ametească capetele pâna și a conducătorilor nostri cu promisiuni lucii, dar etern mincinoase. Cine ar crede cumcă Ungurii, chiar de-ar promite-o, vor găsi în ei atâta simț de dreptate, încât să redea, de exemplu, autonomia Transilvaniei, pe care au răpît – o fără consimțământul Românilor? – Si apoi nici nu avem noi să cerem de la Unguri ceva, căci ei nu sunt competenți să ne dea nimica.”

Mihai Eminescu [În Unire e țaria – Ziarul „Federatiunea,, Pesta, 22/10 Aprilie 1870]

“Una din cele mai frumoase serbari intocmite de societatea academica Romania Juna din Viena, a fost serbarea de la Putna din 15/27 august 1871 in memoria lui Stefan cel Mare. Toata suflarea romaneasca a primit cu cea mai deplina insufletire mareata idee, spre a aduce omagii de pietate si veneratiune aceleia ale carui oseminte se odihnesc de trei secole si jumătate in vechea manastire zidita de dansul. A fost intaia serbare la care au luat parte romanii din toate tarile locuite de dansii si ideea aceasta a purces de la Eminescu (...) Cel mai de seama lucru pentru Eminescu era in sa rezultatul moral al acestei serbari, el zicea ca se va radica simtul national, aproape adormit pana atunci si va lua avant nou iar studentii ce au sosit din toate partile si au facut cunostinta si legaturi de prietenie intre dansii vor lua cu sine impresii nesterse si vor fi pe vremuri propagatorii cei mai zelosi ai ideii ca lucrând uniti si condusi de acelasi ideal vor contribui la desteptarea si marirea neamului lor in provinciile de unde se trag. A fost si foarte multa inteligenta tot barbati marcanti din toate tarile locuite de romani. Si ei au facut cunostinta mai de aproape, si intre dansii au urmat un schimb de vederi si nu se poate ca acest fapt sa nu influenteze activitatea lor publica si sa nu aibaurmari binefacatoare pentru neamul intreg. Zicea mai departe ca studenti, popor si inteligenta cu totii au vazut si s-au convins ca hotarele nu pot impiedica manifestarile entuziaste ale unui popor pentru o idee pe care au urmarit-o si serbarea de la Putna. Desi despartiti prin hotare toti stiu ca sunt unul si acelasi neam, si aceasta convingere va mari puterea lor de rezistenta si ii va oteli in lupta pentru neam, lege si tara.”

Teodor V. Stefanelli, fost coleg de scoala cu Eminescu atat in Liceul de la Cernauti cat si la Universitatea din Viena si participant la Congresul de la Putna din 15 august 1871.

“La 5 iunie 1883, se facu in Iasi cu mare pompa inaugurarea statuei lui Stefan cel Mare. Suveranul, toate autoritatile statului, corpurile legiuitoare si un public foarte numeros se adunara in Iasi din toate partile tarii si chiar din provinciile romane ale imperiilor invecinate. Profitand de imprejurare ca un mare numar de membri vechi ai societatii literare printre care si Eminescu, se gaseau cu acea ocaziune in Iasi, “Junimea” tinu o mare intrunire. In acea sara Eminescu ne ceti cunoscuta sa Doina populara scrisa cu ocaziunea serbarii si care incepe cu cuvintele:

De la Nistru pan' la Tisa

Tot Romanul plansu-mi-s'a

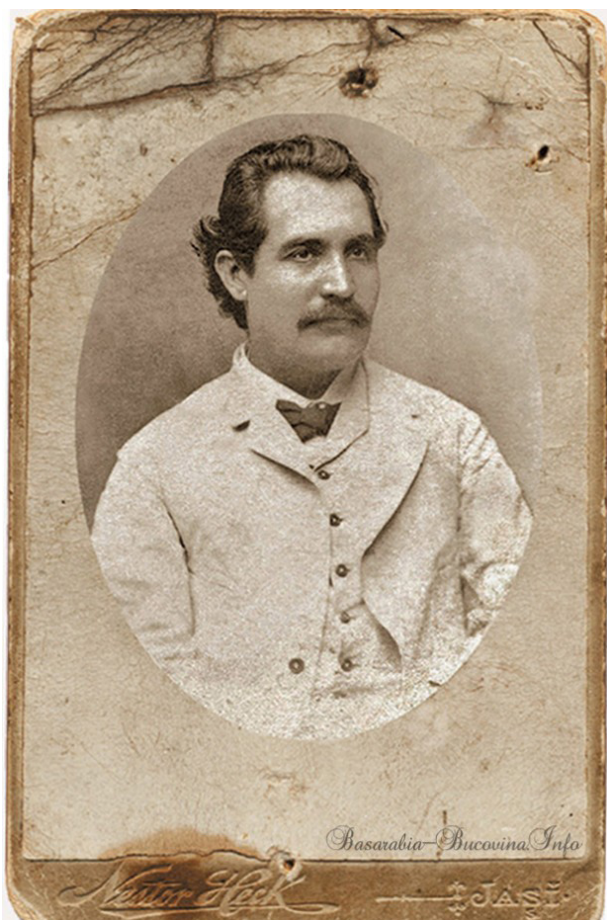
Ca nu mai poate strabate

De atata strainatate.

Efectul acestor versuri pesimiste care contrastau asa de mult cu celelalte ode ce se compusesu cu ocaziunea acelei stralucite serbari, fu adanc indiscriptibil. In contra obiceiului “Junimii” careia nu-i placea sa-si manifeste entuziasmul pentru intaia data de doua zeci de ani de cand exista societatea un tunet de aplausuri isbucni la sfarsitul cetirii si mai multi dintre numerosii membri presenti imbratisara pe poet.

Aceasta cetire a fost cea din urma a lui Eminescu. (...)”

Iacob Negruzzi, membru al Academiei Romane.

Fotografie realizata de Nestor Heck, Iasi, 1884 (A treia din cele patru fotografii cunoscute cu Eminescu, pe langa cea din tinerețe, facuta la 20 de ani la Praga, de Bernard Brand, cea din tabloul societatii “Junimea”, din 1878, si ultima, cea realizata de Jean Bielig la Botosani, cu Eminescu la 37 de ani. Originalul, din care a fost decupat Eminescu, pentru posteritate, la cererea prietenilor sai cu care s-a fotografiat, ii cuprindea pe profesorul A.C. Cuza, compozitorul Wilhelm Humpel si poetul Petru V. Grigoriu. Versiunea publicata aici prezinta in oval o prelucrare a originalului.) Sursa: Memorialul Ipotesti

De ce, totusi, publicam aceste informatii mai mult sau mai putin cunoscute – pentru unii poate chiar inedite – de si despre Eminescu, de ziua “Unirii mici”, sarbatorita la 24 ianuarie? Un amanunt biografic din viata lui Eminescu mai putin mediatizata, aceea de gazetar si militant pentru unirea provinciilor romanesti, este legat de apartenenta sa la Societatea “Carpatii”, infiintata la 24 ianuarie 1882, la Bucuresti, cu scopul de a cladi “Dacia Mare”, viitorul stat national unitar Romania Mare, asa cum se aminteste si pe Mihai-Eminescu.Ro. Lucrarile Societatii cu caracter secret “Carpatii” erau urmarite atent de spionii Imperiului Rus si ai Austro-Ungariei, dupa cum stau marturie

note informative ale agentilor marilor puteri descoperite in Arhivele de la Viena sau de la Bucuresti, in care este mentionat si proiectul national si eminescian “Dacia Mare”.

Ce observam, frati romani: inca de la primul sau articol politic, apelul pentru serbarea de la Putna, aparut in “Federatiunea” de la Pesta, si urmat de cel cu titlul raspicat “In Unire e taria” si apoi de “Ecuilibrul”, scrise la numai 20 de ani – pentru cel din urma fiind urmarit in Instanta de catre autoritatile Austro-Ungariei pentru “delict de presa” (patimind si editorul sau, Ion Porutiu, care avea deja pielea tabacita de unguri – vezi detalii la “Eminescu – Drama Sacrificarii” de Theodor Codreanu, p 151 – 154) – si pana la ultima sa recitare in public, cu Doina, la 33 de ani, anul mortii sale civile, Eminescu a fost animat de unul si același gand: Unirea tuturor romanilor.

Doina a fost recitata la Junimea, in casa lui Iacob Negruzzi, pe 6 iunie 1883. Istoricii basarabeani dr Veaceslav Stavila – membru al Comisiei pentru studierea regimului totalitar comunist din Republica Moldova – considera intr-o prezentare condensata a situatiei ca, peste 22 de zile, la 28 iunie 1883, “serviciile speciale îi înscenează nebunia, după care au urmat internarea în spital, “tratamentul” forțat și decesul (în 1889).”, afirmand in concluzia sa ca Eminescu “a fost asasinat pentru că a anticipat cu 35 de ani Marea Unire din 1918.” Dincolo de aceasta interpretare, istoria dezgolita si desecretizata ne arata azi ca atat Societatea “Junimea” cat si Societatea “Carpatii” erau intesate de agenti ai puterilor ostile formarii Romaniei Mari, printre cei care “imbratisara pe poet” la citirea Doinei fiind, fara indoiala, si unii care i-au dat sarutul lui Iuda.

Ne bucuram sa constatam ca noua generatie de azi are cunostinta de tot zbciumul lui Eminescu pentru Unire, dupa cum se reflecta in concursul de eseuri initiat de Institutul “Eudoxiu Hurmuzachi” pentru Romanii de Pretutindenii, de unde am selectat pentru Dvs articolul tinerei Elena Podoleanu:

“Suntem români și punctum”

Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie

de Mihai Eminescu

Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
Țara mea de glorie, țara mea de dor?
Brațele nervoase, arma de tărie,
La trecutu-ți mare, mare viitor!
Fiarbă vinu-n cupe, spumege pocalul,
Dacă fii-ți mândri aste le nutresc;
Căci rămâne stânca, deși moare valul,
Dulce Românie, asta ți-o doresc.

Vis de răzbunare negru ca mormântul
Spada ta de sânge dușman fumegând,
Și deasupra idrei fluture cu vântul
Visul tău de glorie falnic triumfând,
Spună lumii large steaguri tricolore,
Spună ce-i poporul mare, românesc,
Când s-aprinde sacru candida-i vâlvoare,
Dulce Românie, asta ți-o doresc.

Îngerul iubirii, îngerul de pace,
Pe altarul Vestei tainic surâzând,
Ce pe Marte-n glorii să orbească-l face,
Când cu lampa-i zboară lumea luminând,
El pe sânu-ți vergin încă să coboare,
Guste fericirea raiului ceresc,
Tu îl strânge-n brațe, tu îi fă altare,
Dulce Românie, asta ți-o doresc.

Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
Tânăra mireasă, mamă cu amor!
Fiii tăi trăiască numai în frăție
Ca a nopții stele, ca a zilei zori,
Viața în vecie, glorii, bucurie,
Arme cu tărie, suflet românesc,
Vis de vitejie, fală și mândrie,
Dulce Românie, asta ți-o doresc!

Colegiul Economic "Virgil Madgearu"

Bucuresti

Bulevardul Dacia, Nr. 34, sector 1

Email: cemadgearu@yahoo.com

Site: www.madgearu.ro

Telefon: 021.211.72.56

